

*Zapt edilmez
Bir müzik gibiyiz
Evrende dolanır
Evrende yankılanır sesimiz
zgrlktr isteęimiz
Dağ başında
Hiç bir zaman
Ölüm tanımaz fermanımız
Ölümsüzlük içinde
Biz kendi kendimize
Yaşamı kurar gideriz*

CIWANÊN AZAD

Kowara Ciwanan a Mehaneye

Her Tişt Ji Bo Azadiyê!

Hejmar:19

Kann 2007

FÊDÎ BESE

nderlięi Yařa ve Yařat

**Oramar Direnif Ruhuyla
Önderlik Etrafında Kenetlenelim**

Hangi zalimin zulmünü
hangi sultanın hışmını
hangi imparatorun
zincirlerinden boşanmış
zulmun sınırsızlığını

hangi dille
masalla
öyküyle
romanla
türküyle
ağıtla
destanla
şiirle
anlatayım bilmem ki

İhanet çakıl taşlarıma
kadar vurulmuş
kum tanelerime
kadar süzölmüş
ahusunu anlatıyım bilmem ki...

hangi nasırlı yürek
dayanır bilmem ki...

Kürt Yürekli Ozan Ahlet KAYA'yı Aramızdan Ayrılışının
7. Yıl Dönümünde Unutmadık, Unatmayacağız!!!

İçindekiler

Gençliğin Yeni Dönemdeki Sloganı

2

KOMALEN CİWAN

Gabar ve Oramar Eylemleri, Aktif
Savunma Sürecinin Başlangıcıdır!

6

Sinan ELBİSTAN

Kendi Kendin Aldatmak

9

Cemal ŞERİK

Sanat İnsanın Asli düşünce Tarzıdır

12

A. Haydar KAYTAN

Demokratik Konfederalizm Bir

Toplumsal Organizasyondur

18

A. ÖCALAN Bilim Aydınlanma
Akademisi

Le Silence International Face a la

Question Kurde

24

Ahmet DERE

Ateşte Arınmış Bir Yürek:

Eser ALTINOK

35

Adullah ÖCALAN

Neden İnsanın Sevdikleri Hepsini Bir

Arada Değildir

43

Seyit EVRAN

İhanetin Hesabı Sorulmalı

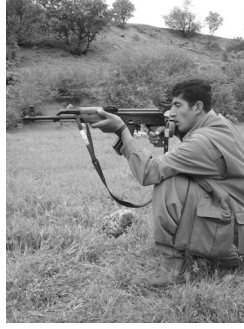
50

Erdal ANDOK

Mizah

62

Ciwanen AZAD

Editörden

Merhaba gençler ve genç kalanlar!

Soğuk kış aylarına sıcak bir gündemle
girdiğimiz bugünlerde dergimizin Aralık sa-
yısıyla tekrar sizlerle görüşürüz.

Karanlık güçlerin umutlarımızı karart-
mak için kıtalar arası tezgahlar kurmaya ça-
lıştığı bugünlerde halkımızın umut fidanları
özgürlük dağlarından tüm gericiğe meydan
okuyor. Halkımızın özgür geleceğini canları
pahasına ilmek ilmek örüyor gerilla. Tarihi-
mize altın harflerle yeni zaferler sığdırıyor.
Halkımızın boyun eğmeyeceğini tüm dünya-
ya gösteriyor. Geleceğimizi karartmanın
hayallerini işkâlcilerin kursaklarında bırakı-
yor. Oramar ve Gabarla başlayan, Dersim
ve Botanla süren destansı direnişlerle kan
emcileri karanlık emellerinde boğuyor. Bi-
zim ulusal onurumuzu, şeref ve haysiyeti-
mizi bir kez daha yüceltirken, karanlık
emellerin sahiplerini hırs ve kinlerinde yeni
yenilgilerle baş başa bırakıyor. Faşizm ve
ırkçılığı kahrediyor. Azgın "faşist sürülerini"
öfkelerinde kudurtuyor. Dönümüz ve bu-
günümüzü yaratan direnişimizin geleceğimi-
zi de özgürlükle taçlandıracağını tüm dost
ve düşmanlarımıza bir kez daha en güçlü bi-
çimde kanıtıyor.

Edi bese! Şiariyle çıkan dergimizin bu
sayısında tüm bu konuları bulabilirsiniz.
Oramarı, gabarı yazdı kimi yazarlarımız.
Gelişmeleri ve gençliğin tavrını, olası saldı-
rılar ve sorumluluklarımızı ele alan pers-
pektifler var. Yine halkımızın en güzel evlat-
larından, gerilladan anılar var. Ayrıca
almanca ve fransızca yazan genç arkadaşla-
rımız gençliğin sorunlarını ve görevlerini,
sürece ilişkin genç bakış açısını işlediler.
Konfederalizm, kürtçe şiir gibi bir çok ko-
nuyla zengin bir içerik sunan Aralık sayımız
dopdolu bir içerikle elinize ulaşıyor.

Oramar ve Gabar Ruhuyla önderlik et-
rafında kenetlenmek, özgür bir gelecekte
önderlikle özgür bir ülkede buluşmak için
Edi bese! diyoruz. Hepinize iyi okumalar
deilerken,

Amed'de buluşmak dileğiyle...
Genç kalın...

Kürt Gençliğinin Yeni Dönemdeki Sloganı; Daha Fazla Direniş, Daha Çok Partileşme Ve Gerillalaşma ile Özgür Kürdistanı Kurmak Olacaktır

Gençlik

KOMALEN CÎWAN

“Avrupada kürt gençliği ve onun örgütlü gücü olan gençlik hareketi olarak son bir kaç yıldır ilk defa bu düzeyde gelişebilmenin olanaklarını yakalamış bulunuyoruz. Avrupa çapında ortaya çıkan yeni yurtsever, direnişçi gençlik dalgasını örgütlememiz ve örgütlülüğümüzü kitlelere mal etmemizin olanaklarında açığa çıkmıştır. Bu çerçevede önümüzdeki kış süreci kürt gençliğinin her alanda örgütsel olarak kendisini yetkinleştirmesi ve her türlü saldırıya dayanacak bir düzeye çıkarması için bir fırsattır. Her kürt genci “bütün hareketin, önderliğin ve halkın kaderi benim yürüttüğüm çalışmaya bağlıdır” anlayışıyla “ben başarmazsam hareket darbe alır” mantığını esas almak durumundadır”

2 2007 sonu itibarıyla özgürlük hareketinin geliştirdiği direniş etrafındaki siyasal ve askeri gelişmeler baş döndürücü bir hıza ulaştı. Son yıllardaki bütün komplo, tasfiye etme ve geriletme çabalarına karşın Apocu hareket güçlü bir direniş düzeyi ortaya koymuş, önderlik çizgisinde önemli direniş hamleleriyle Türk faşist ve ırkçı rejimini ciddi bir biçimde köşeye sıkıştırmıştır. Bu durum karşısında sıkışan Tc, ya çözümlerle yada topyekün bir savaşla bu işin altından mutlaka çıkmak gibi bir zorunlulukla karşı karşıya hissetmiştir kendisini.

Gerilla öncülüğünde geliştirilen 1 Haziran direniş hamlesi temelinde PKK'nın son iki yıldır geliştirdiği mücadele bütün karşıt çevrelerin ve özellikle TC'nin tasfiye emellerini önemli oranda boşa çıkarmıştır. 2006 sonu itibarıyla Apocu hareket en hızlı gelişme ve büyüme dönemindeyken bir kez daha ateşkes ilan etmiştir. Bu ateşkes 93 yılındaki ateşkesle bir çok yönüyle benzerlik taşımaktadır. Hareketimiz o dönemde de en

hızlı gelişme sürecindeydi. Önderlik daha fazla savaş olmaması ve kanın dökülmemesi, sorunun barışçıl ve demokratik bir çözüme kavuşması için ateşkes tutumunu geliştirmişti.

Kürdistan adeta yeni baştan askeri olarak işkal edilmiştir

Tc devleti o dönemde kendi içinde ciddi çelişkilere sürüklenmişti. “Ya ver kurtul, yada vur kurtul” biçiminde iki anlayış gelişmiş ve bilindiği gibi “vur, imha et, kurtul” anlayışını temsil eden savaş kligi çözümlerle işin altından çıkmayı Türkiye'nin çıkarlarına daha uygun bulan Özal çizgisini tasfiye etmiş ve halkımıza karşı topyekün bir savaşa girişmişti. Kürdistan'da yeni bir işkal ve katliam süreci bu gelişmelerin sonucunda devletin özel bir politikası olarak geliştirilmiştir.

2006 yılında da hareket en güçlü gelişme sürecindeyken ateşkes ilan etmiştir. Ancak ateşkes devlet içindeki imhacı kesimi ciddi bir paniğe sokmuş, ürkütmüş ve bu klick “ülke elden gidiyor”

safsatasıyla ateşkes sürecini önderliğe, halka, harekete ve gerillaya karşı bir linç kampanyasına dönüştürmeye çalışmıştır. Bu faşist ve imhacı klick Büyükanıt şahsında ordunun başına geçmiş ve önderlikten başlayarak hareketimize karşı bir imha sürecini başlatmıştır.

Tıpkı 93 lerde Doğan Güreş-Tansu Çiller kliginin yaptığı ittifak gibi karışımızda imhacı, kelle tasçı bir anlayışla örgütlenen Büyükanıt-Erdoğan, yada TSK-AKP savaş ittifakı söz konusudur. Yeniden “vur, imha et ve kurtul” mantığı tüm Türkiye'ye egemen kılınmış ve Kürdistan adeta yeni baştan askeri olarak işkal edilmiştir.

Halk kitlelerine yönelik her türlü baskı geliştirilirken bir yandan da yalaka, işbirlikçi bir ihanet çizgisi AKP üzerinden Kürdistan'da geliştirilmeye çalışılmıştır. Buna paralel olarak önderliği bu sefer fiziki olarak imha etme girişimi zahirlenmeyle başlatılmıştır. Katı bir faşizm uygulaması “tek bayrak, tek vatan, tek dil, tek millet” sloganıyla pompalanarak Kürt halkının kültürel ve kimlik-

sel varlığı bir kez daha bütün dünyanın gözü önünde inkar ve gide-rek bir imha sürecine sokulmuştur. Düşmanın sorunu siyasal veya barışçıl yöntemlerle çözme gibi bir niyetlerinin olmadığı ve kapsamlı bir savaşla bizi halk ve hareket olarak imha etmek istediği açıkça ortaya çıkmıştır.

Bu sefer konsept bölgesel güçlere dayanıyor

Bu imha ve tasfiye konsepti ne ilginçtir ki 9 Ekim 2007 günü meclisten geçirilen teskereyle resmileştirilmiştir. Irkçı faşist tc rejimi Birinci Ekim komplosunda başaramadığını bu sefer kesin biçimde başarmak istiyor. Mevcut konseptin birinci Ekim Komplosuyla benzer yanları kadar farklı yanları da vardır. Birincisinde TC'nin esas dayanak ve ittifakları uluslararası güçlerdi. ABD ve İsrail başı çekerken, Yunanistan-genelde Avrupa- Rusya ve İtalya gibi güçler halkımızı ve hareketimizi adeta arkadan vurma görevini gördüler.

TC buradan aldığı güçle bölge devletlerini destekçi yapmaya çalıştı ve en azından hiçkimseden karşı bir ses çıkmamasını önemli oranda başardı. Önderliğimizin esareti o şekilde gerçekleşti ve hareketimiz büyük bir darbe aldı. Daha sonraki süreçte harekti tasfiye etmek için bir çok yol ve yöntem denendi. Ancak son iki yıllık süreç hareketin tam tersi büyüme sağladığı ve yeniden güçlü bir mücadele içine girdiğini gösterdiğinden şu anda yeni ve kapsamlı bir konseptle yönelmeye çalışıyorlar. Bu sefer konsept bölgesel güçlere dayanıyor.

TC, İran ve Suriyeyi ortak yapıp uluslararası güçleride destekçi yapmaya çalışıyor. "düşmanımın düşmanı olmayanda düşmanımdır"

yaklaşımını esas alıyor. Bütün güçleri hareketimize saldırtmaya çalışıyor. Saldırmayanıda düşman ilan ediyor. Bir yandan şantaj, tehdit ve baskı, bir yandan taviz vs bütün yolları kullanarak Güneyli güçleri de üzerimize saldırtmaya, bölgedeki konumunu şantaj aracı olarak kullanarak Avrupa ve Amerikayı yanına çekmeye çalışıyor. Önceki komploda Güneyli güçler uluslararası güçlerle birlikte esas rol oynamışlardı. Şimdi onları Amerika ve Avrupayla birlikte destekçi yapmaya çalışıyor.

İşbirlikçi Kürtler

Birinci komplo sürecindeki koşullar ile şimdiki koşullar tabi çok farklı. Bir kere TC'nin dayandığı bölgesel güçler çok zayıf konumda-lar ve ABD ile ciddi çelişkileri var. Hedef konumunda olan güçlerdir. Tc bir yandan onlara dayanıyor ama öbür yandan da ABD'yi yanına çekmeye çalışıyor. Yani iki zıt uç arasında ikisinden de güç ve destek almaya, ikisinden bize karşı savaş-tır-maya gayret ediyor. Bu anlamda siyasal olarak eskisinden daha avantajlı olduğumuz belirtilebilir. 99 yılında Suriye üzerinde geliştirdiği baskıda olduğu gibi, şimdi Güneye yönelik geliştirdiği baskıda başarılı olması bu anlamda daha zordur.

Nedenlerine gelince, birincisi; bütün resmi söylemlerine, bizi düşman ilan etmesine, çelişkilerine ve zorlanmalarına rağmen ABD tüm-den kürtleri karşısına alacak bir tutum içine girmeyi göze almayabilir. Kürt halkına dayandırdığı planlarını tüm-den gözden çıkarıp Türkiyeyi bu haliyle kabul etmeyebilir. Hakeza Güneyli güçler TC'nin saldırısının esas niyetinin tüm Kürt varlığı olduğunu görüp tüm-den destek olmayabilir. Tabi bunlar politik tah-

minlerdir. Ancak Güneyi tanıması ve orda bir işbirlikçi kürtlüğ kabul-lenmesi karşılığında hareketimize karşı yeni bir ittifak ve bu ittifak temelinde saldırı durumunda gelişebilir. Nitakim son süreçle birlikte Güney yönetimi adeta taraf değiştirmiş gibi görünüyor.

Büyük zaferler savaş meydanlarında değil, öncesinde yapılan hazırlıklarla kazanılır

Bu yaklaşımın ileriye götürülmesi yeniden kürt ihanetinin hortlaması anlamına gelecektir. Henüz tüm yönleriyle netleşmezse Güneyli güçlerin tavır değişikliği bu açıdan son derece tehlikeli sonuçlar yaratabilir. Bu yönlü olası gelişmeleride hareket ve halk olarak hesaba katarak yaklaşmak yanılgılara düşmek ve hazır olmak için şarttır. Her halükarda içinden geçtiğimiz kış süreci bu hususların netleşeceği bir süreç olacaktır.

Bu çerçevede kimi saldırı ve operasyonlarda gelişebilir. Yine siyasal, ekonomik ve diplomatik olarak önümüzdeki kış aylarında yoğun bir baskı ve daraltma çabası sürdürülecektir. Piskolojik olarak halka yönelik sindirme, yasal kurumları kriminalize etme, daraltma hatta kapatma, faili meçhuller, faşist sürülerini halka saldırtma vb yöntemleri yoğunca kullanacaklardır. Ama 2007 son baharında gerçekleşmeyen büyük hesaplaşmanın 2008 bahar aylarıyla birlikte gelişeceği kesin gibi görünüyor. Kış aylarını bu hesaplaşma için bir hazırlık süreci olarak görmekteyiz.

Bizde hareket olarak kuşkusuz kendimizi, halkımızı hazırlamaya çalışıyoruz. Büyük zaferler savaş meydanlarında değil, öncesinde yapılan hazırlıklarla kazanılır. Ruh-ta, düşüncede, piskolojide ve pra-

tik-teknik hazırlık düzeyinde iyi hazırlanılmayan savaşlar baştan kaybedilmiştir. Dikkat edersek; TC bu süreçte aldığı yenilgileri piskolojik savaş hamleleriyle ortadan kaldırmak için büyük bir uğraş içindedir. Halkımızı piskolojik olarak sindirmek için bütün gücünü kullanmaktadır.

Bu gerçeklikler ortadayken silah bırakmak yok olmayı göze almak demektir

Bu temelde son gerilla eylemlerinde aldığı ölümcül darbelerin etkisinden kurtulmak için bütün olanaklarını devreye sokarak büyük bir ahlaksızlıkla sınırsız bir piskolojik savaş yürütüyor. Hareketimizin elde ettiği piskolojik üstünlüğü kırmaya, kendi ordusunda ve faşizan destekçilerinde yeniden bir moral yaratmaya çalışıyor. Bu amaçla başta medya olmak üzere elindeki bütün olanakları kullanarak en olmadık yalanlara ve çarpıtmalara baş vuruyor. .

Bizim açımızdan 90'lı yılları aşan düzeyde bir mücadele süreci başlamıştır. Düşmanlarımızın "ya teslim olun, onursuzluğu kabul edin, yada imha olacaksınız" gibi korkunç bir yaklaşım dışında bize reva gördükleri bir seçenek yoktur. Bütün mücadele alanlarını kapatmaya çalışmaktadır. Silahsız siyaset yürütmeye çalışan DTP gibi oluşumları ne hale getirdikleri, nasıl bir linç kampanyasıyla onursuzlaştırmaya çalışıp teslim almak istedikleri ortadadır. Son olarak kapatmayla da yüz yüze bırakmışlardır.

Bu gerçekler ortadayken silah bırakmaktan söz etmek, direnişten vazgeçmek, halkımızın özgür geleceğini garantilemeden mücadeleyi bırakmak ve yok olmayı göze almak demektir. Demekki düşman

bize halk olarak direnmekten ve direnişle kendi haklarımızı almaktan başka bir seçenek bırakmıyor. O halde bizde büyük bir direniş geliştirecek şekilde her alanda kendimizi hazırlamak durumundayız. Bizim hazırlık çalışmamızın en aktif gücü kürt gençliğidir.

Biz başka yerden medet ummayız

Mücadeleye her alanda öncülük eden mevcut durumda da gençliktir. Gerilla zaten bir gençlik ordusudur. Ülkede halk öncülüğünü yine gençlik yapacaktır. Yurt dışında da bu sürecin ağır yükünü taşıyacak olan kürt gençliğidir. O nedenle bu süreçte her kürt gencinin kendi sorumluluklarını idrak etmesi şarttır. En ağır mücadele koşullarına ve görevlerine karşı her kürt gencinin bir parti militanı, bir gerilla gibi kendisini hazırlaması bir namus ve onur görevidir.

Mücadelemiz Apocu fedai kürt gençliğine ve onun izinde yürüyen, kendi evlatlarını sahiplenen cefakar kürt halkına dayanmaktadır. Biz başka yerden medet ummayız. Bizim her koşulda direnişle zaferi öğretmiş olan apocu mücadele çizgimiz, ruhumuz olan şehitler gerçeğimiz vardır. Ağır saldırılara karşı bu gerçeklerin bilinciyle donanmış, kendisini dağda, şehirde, yurt içi ve yurt dışında iyi örgütlenmiş kürt gençliğini ve onun öncülüğünde yürüyen kürt halkını hiç bir güç yenilgiye uğratamadı, yenmeside mümkün değildir.

Mevcut aşamada da gerekli olan moral ve motivasyonu her kürt genci ve özellikle her kadro ve çalışan arkadaşımız belirttiğimiz gerçeklerden beslenerek kendisinde yaratmak zorundadır. Sadece kendisiyle sınırlı tutmamalı, içinde bu-

lunduğu gençlik kitlelerinin de ayakta tutacak bir duruşu kendi şahsında yaratmalıdır. Ki ağır bir savaş durumunda olan bir halk ve hareket olarak kayıplarımız ve acılarımız, ödeyeceğimiz bedeller geçmişte olduğu gibi bundan sonrada olabilir. Ama unutmayalım ki bizim ödediğimiz ve ödeyeceğimiz bedeller bir halkın ve ülkenin özgür geleceğini yaratmak gibi bir amaç içindir.

Böylesi süreçlerde bizler kenimize yükleneceğiz

Dolayısıyla ne olursa olsun kayıplarımızı bile bir güç ve direniş kaynağı olarak göreceğiz, onlardan moral alacağız. Ki nelere kadir bir hareket olduğumuzu bütün dünya bugün görmekte ve hayranlıkla izlemektedir. Bizim moral gücümüz, manevi dayanaklarımız hiçbir halkın ve hareketin sahip olmadığı kadar güçlü ve köklüdür. Böylesi bir önderlik, böylesi bir gerillaya sahip olan bir hareketin kadroları, çalışanları ve sempatanları olarak hiçbir piskolojik saldırının etkisinde kalmayacağımız kesindir.

Tekrar ediyoruz; böylesi süreçlerde bizler kenimize yükleneceğiz. Kürt gençliği ve onun örgütlü gücü olan gençlik hareketi olarak mücadelenin tüm alanlarını besleyecek bir direniş tutumuyla çalışmalarımıza yükleneceğiz. Sürecin Kürt halkında ve özellikle Kürt gençliğinde ortaya çıkardığı muazzam bir direniş ve ulusal şahlanış gerçeğinde mevcuttur. Bizim en büyük gelişmeyi katettiğimiz dönemler bu tür kritik dönemlerdir.

Bu uyanışı, mücadeleye akışı küçümsememek ve örgütlemek bizim süreci kurtarmamız açısından en önemli başarımız olacaktır. Ülkenin dört bir yanında ve özellikle Avrupada Kürt gençliğinde faşist

saldırlara karşı açığa çıkan muaaz-zam direniş ruhunu iyi örgütlediğimizde sadece dönemsel saldırıları boşa çıkarmakla kalmayacağız, aynı zamanda önümüzdeki bir kaç yılı da kurtarmanın olanaklarını elde etmiş olacağız. Bu nedenle içine girdiğimiz kış süreci boyunca kitle-sel anlamda daha da büyümek, daha geniş gençlik kesimlerini örgüt-lemek esas yaklaşımımız olacaktır.

Tarihi fırsatları yakaladığımız bir dönemdeyiz

Birde güçlü bir kadro-öncü örgüt yaratmanın olanakları var. Her taraftan mücadeleye katılmaya dönük bir eğilim ve istem farkediliyor. Bu eğilimi fiiliyata dökmek, Kürt gençlerini mücadele içinde asli görevleri olan öncülük misyonuna yöneltmek ve böylelikle sarsılmaz, güçlü bir öncü örgüt oluşturmak bizim en temel başarımız olacaktır. Bütün bu açılardan tarihi fırsatları yakaladığımız bir dönemdeyiz. Bu fırsatların farkına vararak gerekli sonuçları çıkarmamız gerekiyor. Aksi takdirde kaç yılda bir ele geçmeyen bu fırsatı kaçırmamız halinde ciddi darbelerle kendimizi açık durumda bırakacağız. Hakeza gelecek süreç açısından da zayıf bir konumda kalacağız.

Avrupada Kürt gençliği ve onun örgütlü gücü olan gençlik hareketi olarak son bir kaç yıldır ilk defa bu düzeyde gelişebilmenin olanaklarını yakalamış bulunuyoruz. Avrupa çapında ortaya çıkan yeni yurtsever, direnişçi gençlik dalgasını örgütlememiz ve örgütlülüğümüzü kitlelere mal etmemizin olanakları da açığa çıkmıştır. Bu çerçevede önümüzdeki kış süreci Kürt gençliğinin her alanda örgütsel olarak kendisini büyütmesi, yetkinleştir-mesi ve her türlü saldırıya dayana-

cak bir düzeye çıkarması için bir fırsattır. Her Kürt genci, her kadro, her çalışan ve sempatizan “bütün hareketin, önderliğin ve halkın kaderi benim yürüttüğüm çalışmaya bağlıdır” anlayışıyla “ben başarmazsam hareket darbe alır” mantığını esas almak durumundadır.

Geçmişte yaşadığımız bütün sorunlara rağmen içinden geçtiğimiz süreçte yüklenmemiz halinde tekrar ediyoruz: son beş yıldır başaramadığımız gelişmeyi ve büyümeyi yakalayacağımız kesindir. Ki buda hem Avrupa örgütü hemde genel hareket ve halkımız açısından çok önemli gelişmeleri yaratacak bir düzeydir.

Biz düşmanın imha seferini yenilgiye uğratmaya kararlıyız

Düşmanın tankı, topu ve büyük teknik olanakları, büyük orduları olabilir. Arkasında güçlü destekçileri olabilir. İmhada ve inkarda ısrarcı olması bu gücüne duyduğu güvenden kaynaklıdır. Ama bizimde halk olarak boyun eğmeyen, halkımızın düşmanlarına kan kusturan, hiçbir güç karşısında yenilmeyen bükülmez bir gerillamız vardır. 9 yıldır tek kişilik hücrede insanlık tarihine geçecek bir direnişi sergileyen önderliğimiz vardır.

Birde onların takipçisi olarak her alanda mücadeleye sahiplen-en, dağda gerilla olan, şehirde halkın önünde serhildana kalkan, yurt dışında halkın eylemlerinde ön sıralarda saf tutan ve dar süreçlerin hepsinde değerlerine sarsılmaz duygularla bağlı olan ve kendisini ortaya koyan Kürt gençliği vardır. Şimdi gençlik olarak bizim açımızdan yeni bir dönem başlamıştır. Biz düşmanın imha seferini yenilgiye uğratmaya kararlıyız.

Geçmiş yıllar, içinden geçtiğimiz

dar süreçler bugünü kazanacağımız konusundaki inancımızın kanıtlarıyla doludur. Kürt gençliği olarak bizler bu dönemde her zamankinden daha fazla mücadeleye akacağız. Öncelikle her Kürt gencinin halkının kutsal direnme mücadelesinde en aktif mekanlarda, özgürlük dağlarında görev üstlenme gibi bir sorumluluğu vardır.

Bunu kimseden bekleme lüksümüz yoktur. Gerillayı büyütecek olan, düşmanların emellerini kursaklarında bırakacak olan gençliktir. İkinci olarak; özellikle yurt dışında mücadeleye aktif katılarak halk örgütlülüğünde öncülük yapmak temel ikinci görevdir. Bulunduğu her alanda gerilla ruhuyla mücadeleye sarılmak Kürt gençliği açısından yenilmezliğin garantisidir.

Ve en sonda kitle-sel olarak bütün alanlarda birlik ve büyük direniş ruhuyla her türlü demokratik eyleme, meşru direnişe katılmak gençliğin temel görevidir. Kısaca bir kez daha **“Gençlik Zagrosa ve Botana, Özgür Vatana!”** şiarını yükseltmek ve gereklerini yerine getirmek zorundayız. Ve yine **“her yerde Gabar ve Oramar ruhuyla mücadeleye katılalım”** sloganı dönemi kurtarmanın temel çizgisel yaklaşımıdır.

Bizler kazanmaya, özgür ve demokratik bir Kürdistan yaratmaya ant içmiş bir halkın evlatlarıyız. Halkımızın bizden başka güvenecek bir dayanağının olmadığı gerçeğini her birimiz kendimize tekrar tekrar hatırlatmak durumundayız. Özgür bir gelecek yaratmak bu bilinçle mücadeleye akan Kürt gençliğinin tarihe nakş edeceği en güzel zafer olacaktır. Bu anlayışla **“Önderlikle özgürce bir yaşamı özgür bir ülkede yaratma”** şiarını pratikte yaşamsal kılmanın zamanıdır diyoruz.

Gabar Ve Oramar Eylemleri, Aktif Savunma Sürecinin Başlangıcıdır!

Analiz

**Sinan
ELBİSTAN**

"Kürt halk tarihinde, özgürlük mücadelemiz tarihinde Gabar ve Oramar eylemlerinin yeni dönemin 15 Ağustos çıkışını ifade ettiğini, ona benzediğini söylemek hiç de hatalı değildir. Düşmana vurduğu darbe, siyasi etkisi Kürt halkında yarattığı coşku, heyecan, iddia ve irade gücü, özgürlük çizgisinde ortaya çıkardığı netlik, 23 yıl önce 15 Ağustos atılımıyla yaratılan değerlerin benzeridir"

içinde bulunduğumuz sürecin en önemli olayı kuşkusuz, gerillanın öncülüğünde gelişen meşru savunma direnişinin, faşist Türk ordu güçlerine vurduğu darbe temelinde Kürdistan'da ortaya çıkan gelişmelerdir.

Son Oramar direnişiyle bu durum doruğa ulaşmış, sadece Kürdistan'da siyasi gelişmeleri belirleyen bir etken değil, Ortadoğu siyasetini oldukça karmaşık ve aktif hale getiren, yönlendiren bir olay düzeyine ulaşmıştır.

Ortadoğu'da yaşanan mücadelenin de 3. Dünya savaşı olarak adlandırıldığını hesaba katarsak, bu

dünya savaşı düzeyinde süren siyasi, askeri durumu yönlendiren, ona güçlü bir etkide bulunan, Kürt özgürlüğü alanında sert bir müdahaleyi ifade eden bir gelişme oluyor.

Halklar gerçeğini daha ciddi ele almak gerekir

Gerillanın geliştirdiği son direniş hareketi bu bakımdan sadece bizim gündemimiz değil, tüm bölgenin ve uluslar arası siyasetin gündemini son birkaç haftadır tümüyle belirleyen, işgal eden ve yönlendiren bir durum oldu bu.

Bu temelde de elbette önemli dersler

çıkartmamız gereken, doğru anlamamız gereken bir duruma işaret ediyor bu olaylar. Herkes tartışıyor, kendi açısından tanımlamaya, değerlendirmeye, sonuçlar çıkartmaya çalışıyor.

İyi söyleyenler de var, küfredenlerde, mutluluk duyanlarda var, kahrolanlarda var. Bu siyasi ve askeri savaşımının kuşkusuz acımasızlığını içeriyor.

Ama herkesi, özellikle Kürdistan'da Kürt sorunu çerçevesinde ve Ortadoğu gerçeği üzerinde daha derin, doğru, köklü düşünmeye, Ortadoğu halklar gerçeğini daha ciddi ele alıp yaklaşım göstermeye itiyor.

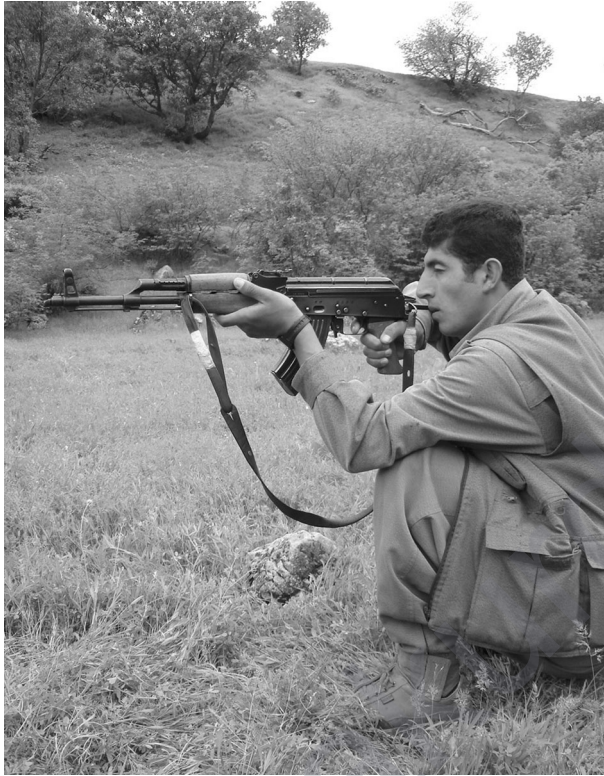
**Oramar direnişi
gerginleşmiş askeri ve
siyasi ortama çözüm
kılıcı gibi damgasını
vurmuştur**

Bu önemli bir gelişmedir, iyi bir durumdur. Herkesten daha fazla kuşkusuz böyle büyük bir direnişin anlamını, tanımını, sonuçlarını biz tartışmak durumundayız. Herkesten fazla bizim doğru ele alma, anlamlandırma derslerini çıkararak, bu çizgiyi önümüzdeki süreçte başarıyla devam ettirme görev ve sorumluluğumuz vardır.

Öncelikle şunu insan rahat ifade edebilir. Gerçekte son Oramar direnişi çok gerginleşmiş ve keskinleşmiş siyasi, askeri ortama adeta bir çözüm kılıcı gibi girmiştir. Türkiye siyasetini, depremin yol açtığı sarsıntıya benzer bir düzeyde sarstı.

Hala başta AKP hükümeti olmak üzere, partiler, genelkurmay, siyasi çevreler bu deprem sarsıntısının sonuçlarını değerlendirmeye, ona karşı nasıl bir tutum alacaklarını belirlemeye çalışıyorlar.

Bir haftadır durmadan toplantılar yapıyorlar, hükümet toplantıları, terörle mücadele kurulu toplantıları, terör zirvesi denilen Cumhurbaşkanlığı, başbakanlık ve genelkurmaydan oluşan toplantılar, güvenlik konseyi adı altında ortaya çıkardıkları yeni kurul toplantıları, en son Türkiye siyaseti-

ne yön veren milli güvenlik toplantısıyla, Kürt Özgürlük Direnişi karşısında nasıl tutunabilecekleri, tavır geliştirebilecekleri, inkar ve imha siyasetini hangi yol ve yöntemle uygulayacakları konularında çareler bulmaya çalışıyorlar.

**Oramar, imha ve inkar
politikasına öldürücü
darbe olmuştur**

Zaten ilk bir iki gün adeta deprem şoku gibi, yaşadıkları sarsıntının etkisinden kurtulmaya çalıştılar. Daha sonraki günlerde de söz konusu toplantılarla bir çıkış bulma, 22 Temmuz seçimleri ardından oluşturdukları imha ve tasfiye planını hayata geçirmenin yol ve yöntemlerini, bu vurulan

darbe karşısında yeniden oluşturma çabası içindeler.

Bu bakımdan Garbar eylemi ardından, Oramar eylemi gerçekte inkar ve imha siyasetine öldürücü bir darbeyi vurdu. 22 Temmuz seçimleri ardından Yaşar Büyük anıt ve İlker Başbuğ ikilisinin oluşturduğu Genelkurmay ve AKP yönetiminin uzlaşması temelinde oluşan yeni Türkiye yönetiminin, geliştirdiği PKK'yı imha ve tasfiye planına öldürücü darbe indirdi.

Genelde Türkiye'deki gericiliğe, ırkçı, şoven faşist milliyetçiliğe çok ezici bir darbe vurmaya başardı.

Onun çirkin yüzünü, kirliliğini, saldırganlığını, insanlık ve halk düşmanı karakterini herkesin görebileceği kadar ortaya çıkardı. Günlerdir Türkiye'nin çeşitli kentlerinde bu çirkin gerçek saldırganlık, ırkçı şoven hisleri kendini gösteriyor.

Bununla da yetinmiyorlar, son günlerde bu durumu Avrupa'ya, Kürt ve Türk toplumlarının yaşadığı diğer alanlara da taşırmaya da çalışıyorlar. Bu bakımdan faşist şoven zihniyete en güçlü darbeyi vurmaya başaran bir direniş olarak rahatlıkla ifade edebiliriz.

Halkımız 15 Ağustos heyecanını yaşadı

Bu direniş aktivitesi gerçek-tende bizim açımızdan da, Kürt halkı açısından da büyük bir moral düzeyi, iddia ve güven durumu ortaya çıkardı. Zaten Gabar direnişiyle bir çıkış, bir başlangıç, bir açılım yapılmıştı, Oramar direnişi bunu zirveye taşıyan bir düzeyi ifade etti.

Hepimize büyük moral, coşku, güven cesaret verdi. Yeniden doğru direniş çizgisinin ne olduğunu, hata ve eksiklikleri nerede nasıl yaptığımızı değerlendirme durumu ve gücü yarattı. Kürt halkına büyük moral, coşku verdi.

Halkın heyecanı değişik alanlarda gelişen eylemlerde kendini gösteriyor. Basına dönük açıklamalarda açıkça görülüyor. Gerçektende 23 yıl önce 15 Ağustos atılımı sürecinde, Kürt halkının yaşadığı büyük coşku ve heyecana benzer bir durum, şimdi Kürdistan'ın dört parçasında ve yurt dışında yaşayan Kürt halkı içinde yaşanıyor. Bu bakımdan Gabar ve Oramar eylemleri, aktif savunma sürecinin Eruh ve Şemdinli eylemleri gibi bir rol oynadı. Meşru savunma çizgisinde aktif savunma sürecinin güçlü bir girişini, ilanını ifade

etti. Başta gerilla güçlerimiz olmak üzere, tüm özgürlük mücadelesi yürüten güçlerin, nasıl bir ruhla, anlayışla, cesaret ve fedakarlıkla yürütmesi gerektiğini ortaya koydu.

Oramar direnişi, üzerimize daha çok tarihsel görevler yüklemektedir

Tarihsel olayları birbirine çok benzetmek isabetli olmayabilir ama gerçektende Kürt halk tarihinde, özgürlük mücadelemiz tarihinde Gabar ve Oramar eylemlerinin yeni dönemin 15 Ağustos çıkışını ifade ettiğini, ona benzediğini söylemek hiç de hatalı değildir. Düşmana vurduğu darbe, siyasi etkisi Kürt halkında yarattığı coşku, heyecan, iddia ve irade

gücü, özgürlük çizgisinde ortaya çıkardığı netlik, 23 yıl önce 15 Ağustos atılımıyla yaratılan değerlerin benzeridir. Bu bakımdan da bu eylemlerle hem yeni mücadele sürecinin güçlü bir biçimde ilan edilip geliştirildiğini, hem de Türkiye yönetiminin Özgürlük Hareketimize dönük geliştirmeye çalıştığı yeni imha ve tasfiye planına ağır darbe vurarak, Özgürlük Mücadelemizi güçlü bir hamlele çıkışa ulaştırdığını net ifade edebiliriz.

Bu büyük çıkışın, güçlü direnişlerin anlamını, siyasi, askeri etkilerini, üzerimize yüklediği görevleri doğru tanımlamamız gerekiyor. Sadece heyecanla yaklaşmak, bir moral coşku kay-

nağı olarak görmek, mutluluk duymak yetmez. Tersine çok iyi biliyoruz ki bize büyük güç, heyecan, cesaret verdiği kadar, üzerimize tarihsel görevlerde yüklüyor. Neler yapmamız gerektiğini, herkesin görüp anlayabileceği bir açıklıkla ortaya koyuyor. Görevlerimizi nasıl bir çizgide, taktik yaklaşımla yürütmemiz gerektiğini net gösteriyor. Bu bakımdan bizim için tabi bir çizgi duruşu, doğru yaşam ve eylem çizgisinin ne olduğunu anlaşılır bir biçimde ve netçe gösterilmesini ifade ediyor.

Kendi Kendini Aldatmak

Değerlendirme

**Cemal
ŞERİK**

"Türkiye, ABD'den aldığından çok daha fazlasını istemektedir. ABD'yi arkasına alarak, Kürt karşıtı politikasını uygulamaya çalışmaktadır. Bunu yaparken, Güneyli Kürdistanî güçleri de kendisine hizmet eder duruma getirmek istemektedir. Bu anlamda her dediğinin ABD'ye ve Güneyli Kürdistanî güçler tarafından onaylanmasını beklemektedir"

H PG güçleri tarafından esir alınan sekiz askerin serbest bırakılması Türkiye'de siyasal, toplumsal ve askeri alanda büyük bir etki yarattı. Her ne kadar Türk basın-yayın organları ve ilgili siyasal çevreler sekiz askerin serbest bırakılmasına hafifseyerek ele alsalar da, asıl olan bu gerçeklik değiştirilemedi.

Çünkü sekiz askerin esir alınması ve ardından bir süre sonra serbest bırakılması, meclisten sınır ötesi operasyon için çıkarılan teskere ile yaratılmak istenen siyasal havayı yerle bir etti; toplumsal alanda yaratılmak istenen şoven

dalgalanmayı sandığından çok daha fazla sarstı, asker olarak da yapılan güç gösterisinin ne kadar kof olduğunu gösterdi.

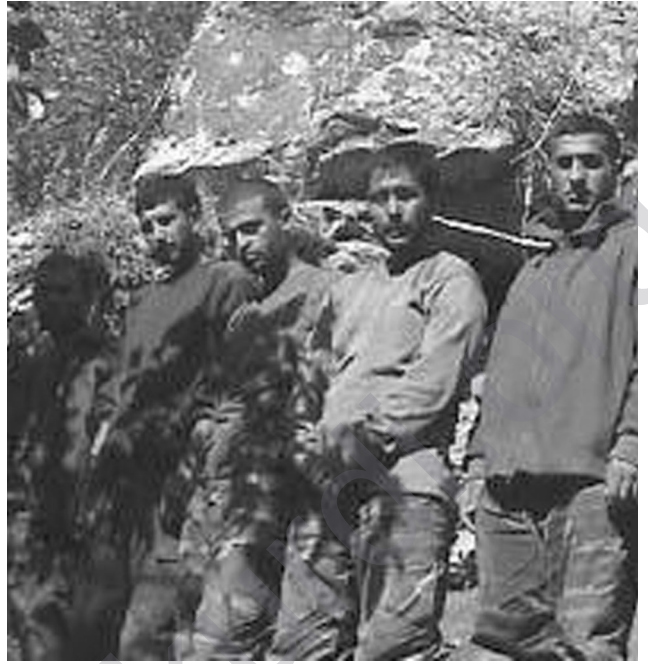
Yalancı Pehlivan misali...

Türkiye hala sekiz askerin teslim alınması ve ardından serbest bırakılmasının ağır etkilerini yaşarken, yalancı pehlivan misali minder etrafında tur atmaktan da vazgeçmedi. Sınır üzeri yapılan yığınaklar, sınır ötesine taşan saldırılar, yapılan açıklamalar da bu çerçevede gerçekleşti.

En son olarak da

Türk Başbakanı R.Tayyip Erdoğan'ın ABD Başkanı C.W Bush ile yapmış olduğu görüşmeye de böyle bir hava kazandırılmaya çalışıldı. Tüm bu gelişmeler, Türkiye'deki siyasal atmosferin niteliğini de ortaya koymuş oldu.

Meclisten sınır ötesi operasyon için teskere çıkartılırken, kamuoyu her an bir saldırı beklentisi içerisinde çekilmiş, Tayyip Erdoğan'ın, Bush ile görüşmesinin ardından ABD'nin de böylesi bir saldırı için yeşil ışık yakacağı yönünde bir kanı geliştirilmişti. Oysa yaşanan gelişmeler hiç de ka-

muoyunda yaratılmak istenen havada olduğu gibi gerçekleşmedi. Tamamıyla farklı bir tablonun ortaya çıkmasına neden oldu.

Burada Türkiye Cumhuriyeti Devleti adına siyaset yapanlar kadar kendi kendini kandıranlara rastlamanın mümkün olmadığını söyleyebiliriz. Hatta kendi söylediğine, daha sonra kendi de inanan bir konumda bulunmaktadırlar. Belki ilk başta bir politika olarak söyleseler de daha sonra bunun doğru olduğuna inanmaktadırlar.

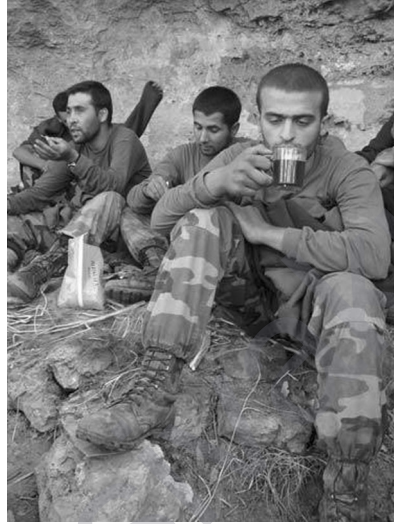
TC politikalarında paronayak bir durum yaşamaktadır

Bununla da sınırlı kalmayarak herkesi, kendilerinin inandığı “doğru”ya inanmalarını beklemektedirler. Tamamıyla psikolojik bir vaka olarak değerlendirilebileceğimiz bir yaklaşımın sahibi olmaktadırlar. PKK’ye yaklaşımlarında bu gerçeklik tüm açıklığıyla görülmektedir.

TC adına siyaset yapanlar, ideoloji üretenler bir politik yaklaşım ve propaganda olarak PKK’nin “bittiği” söylemlerini sıkça kullanabilmişlerdir. Şimdi durumun böyle olmadığını itiraf etmekle birlikte, PKK’nin kendileri için en büyük tehlikeyi oluşturduğunu itiraf etmektedirler.

Öyle ki gerek iç kamuoyunda, gerekse de uluslar arası ilişkilerde PKK’ye yaklaşımı

dostluk ve düşmanlık ikilemi içerisinde bir ölçü olarak görmektedirler. Tüm ilişkilerinde “PKK’ye karşıysan dostsun, eğer PKK’ye karşı değilsen onu desteklemezsen bile düşmansın” diyebilecek bir noktaya gelmişlerdir. Bu, bugün TC adına politika yapıp ideoloji üretenler için bir paranoya durumuna gelmiştir.

Türkiye’de toplumlar şöven dalgaların içine çekilmek istenmektedir

T. Erdoğan’ın, C.W. Bush ile yapmış olduğu görüşmede de bu paranoya öne çıkmıştır. Sanki C.W. Bush onların söylediklerini söylemek zorundaymış gibi bir beklenti içine girmişler, hemen bu görüşmenin ardından da “Türk askerlerinin Allah Allah nidalarıyla” sınırı geçip güney Kürdistan’ı işgal edeceklerini sanmışlardır. Oysa böyle bir şey gerçekleşmemiştir. Asıl sorun da budur.

Psikolojide kendini inandırmanın ve ardı sıra da inandığının gerçekleşmemesinin yaratacağı travmanın ne kadar tahripkar sonuçlar yarattığı dile getirilmektedir. Bu travmanın toplumsal alanda yaratacağı etki ise çok daha korkunç olmaktadır. Türkiye’de toplumsal alanda böyle bir tehlikenin olduğunu söylemek fazla abartılı olmayacaktır.

Türkiye’de toplum, şöven bir dalgalanma içerisinde saldırgan bir hale getirilmek istenmiştir. Irkçı, faşist saldırılar bunun bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Irkçı, faşist saldırıların sonunda ise Türkiye’de savaşa hazır büyük kitlelerin oluşturulması amaçlanmıştır. Geline aşamada bunun gerçekleşme koşullarının olmadığı açığa çıkmıştır.

Taklitçilik TC devletini eski bataklığına sürükleyecektir

Türkiye’nin bilinen siyasetçilerinden Süleyman Demirel “dün dündür, bugün bugündür” diyordu. Büyük Oranda, Süleyman Demirel’i taklit ettiği ortaya çıkan Tayip Erdoğan da yaşanan bu gelişmeler karşısında aynı sözü kullanabilir. Ancak bunun çok daha karmaşık sorunlara neden olacağı da açıktır.

Türkiye’de sınır ötesi operasyon için bir hava yaratılmış olabilir, uluslar arası ilişkiler de buna uygun hale getirilmek is-

tenebilir, ama TC'nin kendisi böylesi bir askeri harekate hazır mı? Orası tartışma konusudur. Açıkça şu söylenebilir: TC'nin kendisi, kendi başına böylesi bir askeri harekate bulunmaya hazır değildir. Eğer hazır olsaydı bu güne kadar böylesi bir hareketi dile getirme yerine, gerçekleştirdi.

Güneyli Kürdistanî güçleri de kendisine hizmet eder duruma getirmek istemektedir

TC sınır ötesi diye ifadelendirdiği hareketi tek başına gerçekleştiremeyeceğinin, gerçekleştirse bile başarıya ulaştıramayacağını farkındadır. O nedenle ABD'yi ve Güneyli Kürdistanî güçleri kendisiyle birlikte hareket etmeye çağırılmaktadır. Eğer böyle olursa bir sonuç elde edebileceğini düşünmektedir. Onun için de kendine göre ABD ve Güneyli Kürdistanî güçler üzerinde baskı oluşturmaktadır. Bunda da başarılı olduğunu söylemek mümkün değildir.

Türkiye, ABD'den aldığından çok daha fazlasını istemektedir. ABD'yi arkasına alarak, Kürt karşıtı politikasını uygulamaya çalışmaktadır. Bunu yaparken, Güneyli Kürdistanî güçleri de kendisine hizmet eder duruma getirmek istemektedir. Bu anlamda her dediğinin ABD'ye ve Güneyli Kürdistanî güçler tarafından onaylanmasını beklemektedir.

ABD'nin, PKK karşısında Türkiye'yi desteklediği, Gü-

neyli Kürdistanî güçlerin de PKK ile sınırlı kalacak bir askeri harekatta Türkiye için bir sorun yaratmayacakları bilinmektedir. Zaten bu çerçevede ABD ve Güneyli güçler, TC'ye geride bıraktığımız yıl içerisinde "PKK'ye karşı gerçekleştireceği saldırılara göz yumacaklarını" belirtmişlerdir. Bu, TC'nin resmi makamları tarafından da doğrulanmıştır. Buna rağmen TC böylesi bir askeri harekatta bulunamamıştır.

ABD kendi yetiştirmelerini zirveye çıkardığı gibi alaşağı etmişse, Tayip Erdoğan'ı da aynı şekilde alaşağı edebilir

Şimdi geline nokta da gerek ABD, gerekse de Güneyli Kürdistanî güçler aynı yaklaşımlarını ortaya koymuşlardır. Bu durumda Türkiye için değişen hiçbir şey olmamıştır. Tabii sadece o kadar kopartılan kuru gürültüden başka. Ortaya çıkan bu gerçeklik şimdi ne olacak türünden soruların sorulmasını da beraberinde getirmiştir. Tayip Erdoğan'ın C.W. Bush ile görüşmesinden sonraki yüz ifadesini görenler, görüşme öncesinde yaratılan havanın boşa çıktığını fark etmişlerdir.

Tayip Erdoğan'ın yüz hatları tamamen yaşadığı kırıklığı dışa vurmuştur. Bundan başka bir şeyin ortaya çıkması da zaten mümkün değildi. Türkiye'deki siyasal gelişmeleri izleyenler, ABD'nin Tayip Erdoğan ile ilişkisini bilirler.

Tayip Erdoğan'ın kendisi bir ABD hazırlaması olan bir kişidir. Böyle olmasına rağmen, yaklaşımları itibarı ile ABD'nin güvenin sarsıldığı bir kişi haline gelmiş bulunmaktadır. Dünyanın değişik ülkelerinde görüldüğü gibi ABD hazırlaması olan birçok siyasetçinin yaşadığı trajedi ile karşı karşıya gelme olasılığı fazlasıyla vardır. Nasıl dünyanın birçok yerinde ABD kendi yetiştirmelerini zirveye çıkardığı gibi alaşağı etmişse, Tayip Erdoğan'ı da aynı şekilde pekala alaşağı edebilir.

Zira Tayip Erdoğan'a akıl hocalığı yapanlardan Cüneyt Zapsu'nun ABD'de katıldığı bir toplantıda yapmış olduğu konuşmada böyle bir kanıyı güçlendirmektedir. Cüneyt Zapsu basın yayın organlarında da tartışma konusu olan konuşmasında, Tayip Erdoğan için "bu adamı deliğe süpürmeyin, kullanın" diyebilmiştir.

Türkiye'de şoven dalgalanma, meclisten geçen teskere ve Bush- Erdoğan görüşmesine kadar yaşanan sürede yaratılan siyasal, toplumsal ve askeri hava, geline aşamada hızını kaybetmiş ve aşağı doğru bir iniş içerisine girmiştir.

Bunun da sağlayan Kürt halkının, Rêber Apo'nun zehirlenilmesiyle birlikte uygulamaya konan Kürt soykırım konsepti karşısında sergilediği kararlı tutumu olmuştur. Artık Yeter şiarı altında sergilenen bu kararlı tutum, Kürt soykırım konseptinin başarı şansı olmadığını göstermiştir.

Sanat İnsanın Asli Düşünce Tarzıdır

Kültür-Sanat

**A. Haydar
KAYTAN**

Sanatın ne olduğu sorusu ve bu soru çerçevesinde onun en kısa ve özlü tanımı istendiğinde, ya cevapsız bırakılır, ya da genel geçer tanımların en yüzeysel olanı ile karşılanır. Sanatın tanımlanamayacağı önerisi, eğer sahihi olanın alçakgönüllülüğünden değilse, çok büyük ihtimalle bir küçük burjuva bilgiçliğinden kaynaklanır.

Ne olursa olsun, bize sanat kavramından çıkarmamız gereken bir anlam gereklidir ve en yüzeysel bir tanım çabası bile muğlâklaştırıcı suskunluktan iyidir. Zira sanat kavramı ve onun tanımladığı etkinliklerin tümü insan duyularını ve dolayısıyla bütün bir duyarlık sistemini ilgilendirdiğinden, bu soruların yanıtları bizim için daha büyük bir önem arz ediyor.

Daha baştan farkına varmak gerekir ki, genel geçer bilgi, sanatın ‘duyguların gü-

zel ifade edilmesi’ eylemi olduğunu söylediğinde, onu düşünme eyleminden neredeyse keskin hatlarla ayırmaktadır.

**Merkezi beynin
duyulardan
koparılacak daha
yüzeyle çıkarmak...**

Düşünme eylemi, sanattan daha çok felsefe ve bilim alanlarına ilişkin bir faaliyet olarak ayrılmak istenir gibidir. Bu bakış açısının temelinde, duyuların düşünceden önce ama kesin bir hatla ayrılması ilkesi sezilmektedir. Sorun esasta duyuların güvenilirmezliğinden de öteye, merkezi beynin duyulardan koparılacak daha yüce bir düzeye yerleştirilmesinden çıkar gibidir.

Oysa insanın be-densel organizmasının bu türden bir ayırmaşması, biyolojiden sosyolojiye, tarihten ekonomi bilimine kadar birçok kurgusal disiplini ilgilendiren geniş bir

alandaki tartışma konusu olmaya açıktır.

Bu disiplinlerin kuralları labirentine girmeksizin de, düşünme eyleminin insanın bütün bedeninin şu veya bu düzeyde katıldığı bir etkinlik olduğu kolaylıkla ileri sürülebilir. Merkezi beyin, yalnızca bütün düşünsel etkinliğin analitik ve sentetik faaliyetlere ilişkin bir odağıdır.

**Bilim boş inanca
karşı zaferdir**

Salt böyle bir tezin tartışılmaya değeri olması, sanatı düşünceden ayıran tanımı daha baştan kuşkulu bir duruma koyar. Öyleyse, sanatın ‘duyguların güzellik ölçülerinde anlatımı’ olduğunu ileri süren tanımda temel bir hata olmalıdır.

Bilim, kendi tarihini, deney yoluyla ispata dayalı yöntemin büyük mücadeleler gerektiren süreci olarak yazarken, hurafeye karşı zaferini ilan et-

“Duyuların bu derece katı bir disiplin altına alındığı bir kişilik sisteminde, ‘duyguların güzel bir tarzda ifade edilmesi’ olarak tanımlanan sanat, gerçekte ne anlama gelmektedir? ‘Terbiye’ işini üstlenen beynin, onun en temel işlevselliği olan aklın buradaki rolü nedir? Böyle bir egemenlik mekanizması, temelde organik olan bir kişilik için, ne ölçüde kendi kendini baskı altına almak, kendi kendini imha etmek anlamına gelmektedir?”

mekte ve bunu kabul ettirmekte çok zorlanmamıştı. Bilim boş inanca karşı zaferdir, dinsel düşünceye ve dogmaya karşı zaferdir. Ama sadece bunlara karşı değil, aynı zamanda mitolojik tarihsel arka plana karşı da zaferdir.

İnsan kendisi yerine aracını ön plana sürmektedir

Galileo Galilei, sabah doğu ufkundan yükselerek batı ufkunda batıncaya kadar çıplak gözle ilk bakışta yanlışlığı ya yer vermeyen bir kesinlikle gözlenen güneşin yer çevresinde değil de, yerin onun çevresinde hareketli olduğunu ispatlamaya çalışırken, aynı zamanda insanın görme duyusunun en temel bir yanlışlığını ispatlıyordu.

Bilimsel netlik bu noktada kuşku götürmez bir derecede sağlandıkça, duyulara olan güvensizlik de en sağlam dayanaklarından birini yakalamıştı. Gözler yerine, onlardan daha fazla teleskoplara güvenmek gerekir. Böylece insan kendisi yerine aracını ön plana sürmektedir. Bütün bu süreçte temel yanlış ne olabilir?

Birincisi, aracın insandan daha güvenilir bir yapı olarak öne çıkmasıdır. İkincisi ve belki de daha önemlisi, ortaya konan 'dünya güneş çevresinde dönmektedir' önermesinin, ilgi alanları daha büyük bir kapsamda ele alındıklarında kesinliğini büyük olasılıkla yitirme tehlikesiyle karşı karşıya oluşudur. Daha farklı, belki

de daha yüksek düzeyli bir düşünce sistemi, aynı olayı daha doğru olarak çok farklı önermelerle ifade edebilir. Daha şimdiden net olan şudur ki, Galileo Galilei gibi bir bilim dehasının öğretisi, yine aynı bilimin biraz daha etkin bir çabasıyla, çok büyük bir kolaylıkla kendisini bir ideoloji seviyesinde bulabilir. Böyle bir durumda, bugünkü bilimsel gelişme düzeyinde de, Galileo, insanın görme duyusuna bu kadar erken bir güvensizliği geliştirmekten suçlu bulunabilir.

Bütün bu yabancılaşma süreçleri, esasta insan duyularının köreltilmesinden kaynaklanmaktadır

Gerçekten de bugünkü bilimsel teknik gelişmenin temelini atan düşünürler, sadece deneysel girişimlerinde bazı pratik kanıtlamalar yapan kişilikler olmanın çok ötesinde, aklın bugünkü erkeksi ve mülkiyetçi hegemonyasının kurucularıdır. Bu yeni kişilik temel

işlevlerini, duyuların aklın egemenliğine verilmesi üzerine kurmuştur.

Gözler yerine Locke'un mikroskobu ile Galileo'nun teleskopu hâkim olacaktır; kulaklardan daha çok 'Sahibinin Sesi' firması güvenilirdir. Bilimsel anlamda aracın bu denli ön planda teknik bir üstünlük olarak insan karşısındaki yerini alması, insanın kendisine yabancılaşma tarihinin zirvesi olduğu kadar, aynı anlamda bir sosyal ilişki aracı olarak metanın nihai üstünlüğünün tarihsel tescilidir. İnsan, neredeyse geri dönülemez ölçüde, neredeyse bir zorunluluk olarak kendi bedensel varlığının dışına sürülmüştür.

O, artık sadece araçların varlığında görme işlevini yerine getirmekle kalmamakta, ama aynı zamanda sadece araç şahsında bir görüngü olarak ifade ve anlam bulmaktadır. Tescil edilmemiş insan, insandan sayılmamaktadır. Değişim değeri olmayan, toplumsallık dışında kalmakta ve böylece 'insanlık dışı' bir statüye itilmektedir.

Bütün bu yabancılaşma sü-

reçleri, esasta insan duyularının köreltilmesine ya da yamsalsal alanlarda belirleyici olmaktan çıkarılmasına dayalıdır. Bütün duyular, aynı zamanda bir yaşam ve üretim sistemi olma iddiası güden her düşünce sisteminde, işlevsel olarak kısıtlanmış ve hemen tamamen baskı altına alınmıştır.

Duyuların güzel bir tarzda ifade edilmesi

Bu baskı altına alma o kadar evrensel bir çapta yaygınlaşmıştır ki, insanın toplumsal bir insan olması tamamen bu koşula bağlanmıştır. Duyuların ve duyuların 'terbiye' edilmesi olmaksızın herhangi bir toplumsal-siyasal sistemin ayakta kalması mümkün değildir. Dahası, bu mekanizma olmaksızın bir insan bireyinin kişilik olarak ayakta kalması mümkün değildir.

Duyuların bu derece katı bir disiplin altına alındığı bir kişilik sisteminde, 'duyuların güzel bir tarzda ifade edilmesi' olarak tanımlanan sanat, gerçekte ne anlama gelmektedir? 'Terbiye' işini üstlenen beynin, onun en temel işlevselliği olan aklın buradaki rolü nedir? Böyle bir egemenlik mekanizması, temelde organik olan bir kişilik için, ne ölçüde kendi kendini baskı altına almak, kendi kendini imha etmek anlamına gelmektedir?

Duyarlık sistemimizdeki körelmelerin ve tersliklerin sonuçları bütün insan türüne iliş-

kin dev sorunlara ve büyük bir yabancılaşma olayına yol açmıştır. Tespit edilebilecek kadar açık olan bu sorunlara tarihsel bir vizyonla bakabilmek önemlidir. Özellikle de hangi evrimsel süreçlerin sonucu olarak, insan duyarlığı kendi somut bedensel yapısı üzerindeki hâkimiyetini yitirdiği hususu, sorgulanmaya değerdir.

Sanatın çözümlenmesi bir kişilik çözümlenmesidir

Bugünkü evrimsel düzeyinde insanın iç görü yetisi son sınırlarına kadar zayıflamıştır. Fakat bunun yerine, dışa yönelik duyarlığı yine belli bir sınır düzeyine ulaşmıştır. Öyle ki, içe yönelik yeni ve uzun bir süreç oluşmadan, dışarıda oluşan anlama sınırlarının aşılması olanaksız görünmektedir.

Çünkü söz konusu sınırlar, dışımızdaki dünyanın sınırları değil, ama esas olarak bizim duyarlık sistemimizin sınırlarıdır. Giderek insan zekâsının sınırları olarak belirlenmek istenen bu sınır, daha insanın yeni bir tür olarak ortaya çıkışı sürecinde ortaya çıkmış olan ve bugün neredeyse genetik kökenlere dayalı bir yanılgılar zincirine yol açan düşünce sisteminin bir ürünüdür. Kendi içimizdeki sınırları aşamazsak, evrende karşılaştığımız sınırlar

bizim için her zaman aşılmaz olarak kalacaktır.

Sanat tanımının olduğu gibi, bunun çevresinde kurulacak bir sanat kuramının da bu sorunlara doğru cevaplar vermesi gerekir. Eğer sanat gerçekten de sadece veya belirleyici ölçüde duyuların etkili olduğu bir etkinlik sürecini anlatıyorsa, o halde bugün sanatın doğru bir çözümlemesini yapmak için duyuların insanın kişilik düzeyinde hangi statüde tutuldukları netleşmelidir.

Ve eğer sanat duyularla birlikte, insan organizmasının bütünlüklü ve temel bir etkinliği ise, bu demektir ki temel bir düşünme biçimi olarak, o zaman bu organizmanın bugünkü kişilik yapısında neden bu kadar parçalandığının doğru çözümlenmesi gereklidir. **Her halükarda, sanatın çözümlenmesi bir kişilik çözümlenmesidir ve her kişilik çözümlenmesi de tarihsel bir çözümlenmedir.**

“Bizlerin” Dünyasında Başkaldıran “Ötekiler”

Özel Kuvvet Gücü

“Artık kaybedeceğimiz bir şey yok, zaman tarihin misyonları Öteki olarak belirlenmiş olanların, Biz’lerin sistemlerine karşı mücadeleyi en dorukta yaşama zamanıdır. Bizler, birer Öteki’ler değiliz. Ve bu dünyada kimsenin mülkü değil, Biz’lerin ezme, imha, soykırımdan geçirme, idam etme ve hapis etme gibi bir hakları varsa, bizlerinde direnme, mücadeleyi güçlendirme, örgütlendirme ve özgürlüğümüzü kazanma hakkımız var. Tarihten bugüne Öteki’lerin soyu tükenmemişse bu haklarını kullandıkları veya Öteki’liklerini kabul etmedikleri içindir”

Dünya derindir. Günün hayal edebileceğinden daha derin” diyor, bir filozof. Birçok soruyu ardı sıra getiriyor bu belirleme, özellikle kendi sistemini kuramamış ve yaşadığı sistemle buluşmamış biz Kürtler için, daha da önem kazanıyor bu sorular.

Tarihin güncellik içinde görünemiyor olmasından mı dem vuruyor. Yoksa en direk anlamıyla dünyanın birçok gücünün günlük olarak geliştirdiği politikaları izleyememenin zorluğuna mı vurgu yapıyor bu söz. Her sistemi her bireyi bir dünya olarak ele alıp, tek bir bireyin hiç durmadan gelişen bu bilgi toplamına ulaşmasının zorluğu mu ifade ediliyor. Konu Kürt sorunu ve Önderliğimiz şahsında bu topluma dayatılan komplo gerçekliği olunca, sözdeki derinlik kavramı da daha bir anlam kazanıyor.

Nasıl anlamak komplo ya da anlam vermek zorunda mıyız

komploya? Bir halkın dünyaya misafir olarak katılımının anlamı ne, kim ev sahibi, kuralları kim belirliyor? Yargılanlar en fazla yargılanması gerekenlerken nasıl oluyor da bu kadar pervasızca hareket ediyorlar? Demokrasiden, insan haklarından bahsedebiliyorlar.

Dünyanın tüm teröristleri nasıl olur da insanlığın umut kaynağını, Ortadoğu’nun güneşini terörist ilan edebilir? Hangi duygu ve düşünce bunu anlayabilir ya da anlamak zorunda mıyız komplo ya da

**“Biz’ler” ve “Ötekiler”
arasında sesiz bir
kavgadır sürer**

Komploju değerlendirirken tüm bu noktalara derinliğine inebilmek oldukça yoğun bir duygu ve düşünce bütünlüğü istiyor. Zaman ve mekan bütünlüğünde Komploju ele alırken, mekan Ortadoğu’ya, zamanı ise komplolar tarihinin başlangıcına, sınıflı toplum

ideolojisinin kuruluş aşamasına kadar götürmek mümkün. Ancak bu biçimle tarihsel komploju çözümleyebiliriz. Güncelliğin yalancılığını tarihten günümüze nasıl ulaştığını görebiliriz.

Büyük yalanlarla kuruldu bu tarih ve büyük yalanlarla sürüyor. İlk bazı insanların varoluşlarının diğerlerininkinden farklı anlamlar taşıdığı belirtildi. ‘Biz ve Ötekiler’ oluşturuldu. Biz’e göre şekillendirilmeye çalışıldı yaşam. Biz’in kuralları genel yaşam kuralları oldu. Bir cins Biz’e kurban edildi. Yüce tanrıçalar sırf Biz’in kaprisleri yüzünden fahişeleştirildi.

İlk komplo, kendilerine “biz” diyenlerin kutsala dokunmasıyla başladı. Bu kutsallık bize mülk edildi. Fakat bu kutsallık bile Biz’in lanetliliğini aştıramadı. Kendi kirliliğiyle kadını da kirletti. Sonra Biz’in kuralları boy verdi. Ana düzeni yıkılırken atanın yasaları gelişti. İlk meyvası ise köleler oldu.

O gün bugündür “Biz’ler” ve “Ötekiler” arasında sessiz bir kavgadır sürer. Biz’ler tüm hak-sızlıklarına rağmen dünya efendiliğine soyundular. Kanunları, yaşam ölçülerini, toplumsal şekillenışı belirlediler. Onların kurallarına da boyun eğmeyenleri de Ötekiler, terörist ya da isyankarlar olarak ilan ettiler. O gün bugündür düşünce artık bir suç ve iktidarın kurallarını uymayanlar imha ve inkar edilmesi gerekenler öteki oldular. Dünyanın ev sahipleri kurallarına uymayanları evden atma hakkını kendilerinde buldular. Ve kurdukları yasalarla bunu meşru kılmaya başladılar.

Ve “Sizlerin” komplo zamanı gelmişti

Prometheus bir isyankardı, büyük acılar çekmeliydi. Sparta-küs’ün ne haddineydi başkaldırmak, başı ezilmeliydi. İsa nasıl olur da Yüce Roma’nın yasalarını tartıştırır, vicdanlara seslenebilirdi. İbret olsun diye çarşıya gerilmeliydi. Ve böyle sürüp gitti tarih. Kendilerine Biz diyen egemenlerin Ötekilere karşı geliştirdiği komplo, imha politikalarıyla sürekli yalan hikaye sürdü-rüldü. Ve en son kirli elleri Önderliğimize ulaştı. Bunun tersi de beklenemezdi.

Çünkü Önderliğimiz tüm halk direnişçilerinin toplam sesi olabilirdi. Egemenlerin gözünde “Öteki” olanların umut kaynağı oldu. O tanrıçanın oğluydu ve anadan yanaydı. Tehlikeliydi ve bundan dolayı ortadan kaldırılmıyordu. Tüm Ortadoğu’yu etkilediği çözüme en fazla yaklaştığı bir halkı yenden yarattığı için cezası ağır olmalıydı. Egemenlerin sistemini çözdüğü, tarihi irdelediği ve ezi-

lenlerin sesi olduğu için en ağır cezayı o almalıydı. İdeolojik olarak sisteme karşı tam bir tehlike konumunda olmasından kaynaklı önce marjinalleşmeliydi.

“Ötekilerin” sesi ve kahramanların en büyük takipçisi olduğu için şimdiye kadar farklı farklı özgürlük savaşçılarına uygulanan işkencelerin toplamı uygulanmalıydı. Bunun için en büyük acıları çekmeli, en büyük silahı ideolojiyle ve yarattığı örgüt marjinalleşmeli en sonunda imha edilmeliydi.

Öfkesi büyüktür dünyanın sahibi Biz’lerin, çünkü Önderliğimiz onlara Siz demiştir. Siz ve sizin kurduğu sistemi teşhir etmiştir. ‘Siz halkların vicdanında yenilme-ye mahkumsunuz. Ve asıl siz suç-lusunuz’ demiştir. Bundandır ki komplo zamanı gelmiştir.

Önderlik gücü ‘dünyanın ev sahiplerini’ öfkeliyor ve korkutuyordu

Onlar Kürt sorununun demokratik yöntemlerle çözümlenmesini kendi siyasal yapılanmaları açısından tehdit edici ve çıkarlarına zarar verici buldular. Çünkü Kürt sorununun demokratik yollardan çözümü Biz’in kurduğu devlet sistemlerinde köklü değişikliklerin yapılması ve bu sistemin aşılması anlamına geliyordu. Önderliğimizin pratikçiliği, anlama anında yaratma özelliği, örgütlülüğü ve mücadeleyi büyütme gücü, dünyanın ev sahiplerini öfkeliyor ve korkutuyordu.

Uluslar arası hukuka rağmen bir insanın ve bir halkın yasal haklarının böyle göz göre göre çiğ-nenmesinin en temel sebebi bu korku olsa gerek. Güvendikleri tek şey yasaların kendilerine ait

olmasıydı. Başta Amerika, İsrail, NATO ve Kürt işbirlikçileri olmak üzere uluslar arası gerici sistemler “Ötekiler” adına atılan Önderliksel adımların ne anlama geldiğini, Önderliğin yapmak istediklerini, geliştirilmek istenilen yeni yapılanmanın getirebileceklerini tartıştılar ve komployu geliştirdiler. Önderlik “Madem çözümün önü bu kadar açık, demokratik çözümünden yana güçler var, o zaman tahribatı azaltacak insan kaybını ortadan kaldıracak bir çözümün oluşturması gerekiyor” dedi. Rusya, Yunanistan, Avrupa gibi devletler dost postuna büründüler. Onlara düşen görev barıştan ve demokratik çözümden yana görünmektir.

Komplonun amacı, Önderliği yaşarken marjinalleştirmektir

Tarihin en iyi aktörleri olduklarını bir kez daha kanıtladılar. Bir araya geldiler ve toplantılar yaptılar kendi sistemlerini kalıcılaştırmak için yol yöntem aradılar. Bunun ilk adımını ise, 17 Eylül Washington antlaşmasıyla gerçekleştirdiler. Kendi uşaklarını yanlarına alarak ağacı kendi kurdu ile yıkmak istediler. İlk başta bu sisteme ait olmayan onların kurallarıyla yaşamayan PKK güneyden çıkarılmıyordu.

Yazık ki burada KDP ve YNK eliyle yapılmak isteniliyordu. Kürt işbirlikçiliği Ortadoğu üzerindeki baskıların artırılmasında başat rollerden birini üstleniyordu. Onlarda Biz’lerin bir parçasıydı, tek farkları onların, Biz’lerin birer oyuncuğu olmalarıydı. Kendilerinin sandıkları ülkelerinde birer Öteki olmaktan kurtulamayacaklardı. İşbirliği tamamlanmıştı, en başta Suriye ye yöneldiler.

Ataların yasalarına uymayan Önderlik evden atılmalıydı. Onun için iki ayrı plan gerçekleştirilmişti. Özünde her iki plan da aynıydı.

1 Eylül direk imhayı dayatırken Amerika'nın başını çektiği eğilim ise, Önderliği örgütten ve halktan kopartarak, tümünden çalışmaz halde bırakmak, örgütü kaynağından kopararak marjinalleştirmek ve militanıyla, halkıyla tüm Kürtleri Önderliksiz yaşama alıstırmaktı. O yaşayan bir kahramandı, daha yaşarken en büyük değerleri yarattı. Tarihteki en büyük kahramanlardan farkı da buydu. Yaşarken egemenlere karşı savaşı kazanan Önderliğin, bundan dolayı yaşarken marjinalleşmesi gerekiyordu. Ondan dolayıdır ki Biz'lerin en büyük tehlikesi olan Önderlik direk imha edilmeyerek İmralı sistemine mahkum edildi.

Komponun asıl amacı; bütün uluslar arası hukukun çiğneyerek Önderliğin yakalanması değil, Önderliği İmralı da marjinalleştirerek ideoloji kaynağında yani Önderliği kendisinden tüketmekti.

Su rotasında akmaya devam etti daha derin, daha da coşkun

Fakat bu kural işlemedi. Tanrıçanın oğlu yine başkaldırdı ve Biz'in kurallarını ihlal etti. Ona İmralı'da çürütme dayatılırken o en büyük ideolojik kaynakları, savunmalar'ı geliştirdi. Ona 'sen bir Öteki'sin ve yargılanacaksın, o asıl suçlular sizsiniz' dedi.

Ona yalnızlık dayatılırken yüzlerce insan onun için kendilerini yaktı ve binlercesi alanlara döküldü. Bir o kadarı da dağlara çıktı. İdeolojimiz akan bir su gibidir. İnsanın vicdanın da ulaşabildiği yere gitmek ister. Kaynak her arayışa ve her soruya cevap vere-

cek güçtedir. Yeter ki arayışlar insana, özgürlüğe, eşitliğe ve adalete dönük olsun ve yine yeter ki birey anlamın gücüne sahip olsun.

İşte bu akarsuyu kurutmak istediler bu da olmazsa en azında yolundan sapmalıydı. İmralı da duvarlar ölçüldü, denizin derinliklerine terk ettirildi. Topraktan koparılıp betona mahkum edildi, hava bile Biz'lerindi. Onu da milim milim verdiler. Küçücük bir çiçeğe dahi tahammülleri yoktu, çirkindiler ve sanki bunu yaşamın her soluğunda hissettirmeye ant içtiler. Fakat su rotasında akmaya devam etti daha derin, daha da coşkun.

Gaflet ve yanlış yaklaşımları tekrarlama lüksümüz yok

Onlar tüketmeyi hedeflerken, Önderliğimiz üretti ve komplo-nun birinci aşaması, yani marjinalleştirme çabası böylece alt edildi. Halkımızın ve örgütümüzün savrulacağı beklentileri boşa çıkartıldı. Ve bugün imha inkar politikaları daha da arsızlaşmış bir şekilde devam ediyor.

"İmralı gerçekliğine alışmayacağız" derken, Önderliğimiz hücre cezası alıyor.

Anlaşıyor ki, Kürde İmralı bile aratılmak isteniliyor. İşte bu komplo-nun en tehlikeli ayağıdır. **Biz İmralı'ya alışmadık ve alıştırmayacağız.** Önderlik şahsında Kürt halkına ve hareketine dayatılan imha politikalarına karşı sürekli savaşıyoruz.

Önderliğe karşı uygulanan hücre cezasının hemen ardından halkımıza karşı yürütülen baskıların artması ve bu kışın ortasında kuzey de geliştirilen operasyonların birer tesadüf olmadığını biliyoruz. Yani salt Önderlik değil, Kürt hal-

kı ve hareketi olarak da imha tehditleriyle karşı karşıyayız. Bundan dolayı geçmişte içine düştüğümüz gaflet ve yanlış yaklaşımları tekrarlama lüksümüz yok.

Önderliğimiz "Ben söyleyeceğim her şeyi söyledim ve anlamak yapmaktır" dedi. Daha önceki pratiklerimiz de anlamama gerekçesiyle ağır hareket ediyor, Önderliğimize yönelik yürütülen baskıcı politikaların artmasına neden oluyorduk. Yıllarca Önderliğimizi iç sorunlarımızla uğraştırdığımız yetmiyormuş gibi uluslar arası komplo sürecinde de düşmandan çok kendimizle uğraştık.

Ve İmralı'ya rağmen özgürlüğün kazanmasının ifadesi oluyor

Artık kaybedeceğimiz bir şey yok, zaman tarihin misyonları Öteki olarak belirlenmiş olanların, Biz'lerin sistemlerine karşı mücadeleyi en dorukta yaşama zamanıdır. Bizler, birer Öteki'ler değiliz. Ve bu dünyada kimsenin mülkü değil, Biz'lerin ezme, imha, soykırımdan geçirme, idam etme ve hapis etme gibi bir hakları varsa, bizlerinde direnme, mücadele-yi güçlendirme, örgütlendirme ve özgürlüğümüzü kazanma hakkımız var. Tarihten bugüne Öteki'lerin soyu tükenmemişse bu haklarını kullandıkları veya Öteki'liklerini kabul etmedikleri içindir.

Önderliğimizde bu hakkını kullanılıyor. Ve İmralı'ya rağmen özgürlüğün kazanmasının ifadesi oluyor. Bize düşen bu kutsal yolda doğru yoldaşlık geliştirip Önderliğimize, halkımıza ve özgürlüğümüze layık olmaktır.

Evet, "Dünya derindir, günün hayal edebileceğinden daha derin" o zamanı bu derinlikte anlamalı, yaşamalı ve mücadele etmeliyiz.

Demokratik Konfederalizm

Bir Toplumsal Organizasyondur

A. Öcalan
Bilim
Aydınlanma
Akademisi

Konfederasyon, kavram olarak yeni bir şey değildir. Yüzyıllardır kullanılıyor. Yeni bir şey olmadığı gibi, karmaşık bir şey de değildir. Fakat pratikleştirilmesi ve bütün alanlarda uygulanması zor oluyor. Demokratik konfederasyonu bir devletle, bir sınırla ilan etmiyoruz. Ülkemizde yaşarken varolan sınırlarla uğraşmıyoruz. Çünkü ülkelerin ne sınırlarla belirlenebileceğine ne de sınırlarla ortadan kaldırılabileceğine inanıyoruz. Farkı budur.

Konfederasyonun yurttaşı, her türlü çalışması olacaktır. Çünkü bir toplumsal organizasyondur. Konfederasyon, Kürdistan'daki siyasal, toplumsal organizasyonun genel adıdır. Sadece Kürtlere özgü de değil, Kürdistan'da yaşayan herkesi içine almaktadır.

Eskiden bize kimsiniz diye sorsalardı 'Kürdüz' derdik. Ama şimdi 'demokratik Kürdistan konfederasyonu-nun yurttaşım' deme-

liyiz. Aidiyetimiz var. **Tek üniter yapılarda merkeziyetçilik çok fazladır**

Bu kavramların hepsinin devletle karıştırılmaması gerekiyor. Konfederasyonun devletlerden gelen bir tanımı var. Ünite, federe ve konfedere devletler var. Üniter yapı, tek ünite-den oluşan yapıdır. Yani içinde siyasal ve toplumsal bir farklılık yoktur. Bunun klasik örneği Türkiye Cumhuriyeti'dir.

Vatandaşlığı tek bir vatandaşlıktır. Siyasal kurumları baştan sona tektir, meclis sistemi, hepsi tektir. Egemenliği farklı kimseyle paylaşmaz. Bu tür tek üniter yapılarda merkeziyetçilik çok fazladır.

Cumhurbaşkanından kamu idaresine kadar şöyle bir işleyiş vardır; en üstte cumhurbaşkanı, il valisi, kaymakam, mahalle muhtarı... Mahalle muhtarı da kamu idaresinin bir parçasıdır. Toplumun hücresine kadar sinmiştir. Üstten alta tam bir kontrol mekaniz-

masıyla işleyen, ağırlıkta toplumu da irade olarak temsil eden, yöneten, karar alan ve gerektiğinde bunları yapmayanları da denetleyen bir yapıdır. Bütün bunları yaparken de, sözde meclislerle irade paylaşıyor-muş gibi gözükken, ama aslında paylaşmayan, temsili düzeyde onların çeşitli dönemlerde karar alma süreçlerine katılmasını öngören bir tek üniteden oluşan devlet yapısıdır.

Federasyon, ikili üniteden oluşan bir yapılanmadır. Ağırlıkta federe ve bunun üstü, genel federal ve federe yapıdan oluşmaktadır. Yani eyalet sistemi, bir de genel ülke sistemi vardır. Burada ünite ikkiye çıkıyor; bir federe, bir de federal. Son söz federalde bitiyor.

Fakat faydası egemenliğin paylaşılmış olmasıdır. Yedi tane eyalet varsa, yedi eyaletin de meclisi var, yedi eyaletin de baş savcısı var, mahkeme sistemi, yürütmeleri de vardır. Ama bunlar federal sistemdeki yürütmeleri aşmıyor. Son söze federal sistemdeki yürütme, yasama ve yargıda bitiyor. Bir de karar alma süreçlerinde farklılıklar var.

"Demokratik konfederasyon, komünal demokratik örgütlülükler anlamında yurttaşlık meclisleri konfederasyonudur. Konfederasyon sistemimiz açısından örgütlülüklerimizin demokratik olması gerekir. Bunun için örgütlülüklerimizi hızla dönüştürmeli, bütün alan örgütlülüklerimizi demokratik sisteme kavuşturmalıyız. Bunun da bazı şartları vardır"

Devlet Konfederalizmi değil Demokratik Konfederalizme doğru

Konfederasyon ise çoklu ünitelerden oluşan sistemdir. Çok devletten oluşan devlet. Fakat burada o üniteler konfederal yapıdan daha fazla söz sahibidir. İrade paylaştırılmış, egemenlik paylaştırılmıştır. “Merkez irade” diye bir şey var. Gerçek merkez irade var. Bunlar gönüllü birlikten oluşuyor.

Ağırlıkta eğer yetki çatışması olursa, tek tek devletler merkezden daha çok söz sahibidir. Karar alma süreçlerinde de çok köklü farklılıklar vardır. Federasyonda ağırlıkta çoğunluk esasına göre kararlar alınır. İkili yetki paylaşımı oluyor. En fazla federal hükümetle, federal yasamayla, yargıyla federe olan arasında bir paylaşım, görüş birliği oluyor. Konfederate ise konsensüs esastır. Daha fazla sözcülük sistemi var. Tek tek devlet iradesini aşmıyorlar. Onun içindeki iradeye, meclis ve yürütmeye ağırlık veriyorlar.

Tabii bizim gideceğimiz konfederasyon, devlet konfederasyonu olmayacak. Demokratik konfederasyondur. Demokrasinin konfederasyonudur. Birincil, temel farkı budur. Devletler konfederasyonu olsaydı, ayrıydı, ismi bile farklı olabilirdi. Ama hiçbir şekilde öyle değil, demokrasinin konfederasyonudur.

Yani her konfederasyondan yana değiliz. Bazı konfederasyon sistemleri vardır ki demokrasi diyemezsiniz. Bileşim anlamında konfederasyondur. Ama

işleyiş olarak oligarşiktir. İşleyiş olarak antidemokratiktir. Bu açıdan konfederasyon deyince güzel bir şey olabilirmiş gibi bir yargı oluşuyor, öyle değil. Konfederasyonlar oligarşi de olabilir. O zaman biz demokratik konfederasyonu savunuruz.

Konfederasyonumuzun birinci ayağı, demokratik örgütlülükler ayağıdır

Bu anlamda demokrasi örgütlerine ihtiyacımız var. Her örgütlenmenin demokratik örgütlenme olması gerekir.

Ulaşılmak istenen konfederasyon demokratik konfederasyon, örgütler de antidemokratikse, orada bir sakatlık, bünye uyumsuzluğu oluşur.

Sadece isim olarak kalır. Bu bakımdan konfederasyonumuzun birinci ayağı, demokratik örgütlülükler ayağıdır. Buna en genel anlamda komünal demokratik örgütlülükler diyelim. Yani yurttaşlık meclisleri, komünler ve tüm yaşamsal diğer örgütlülükler. Bunun en aşağıya indirilmiş merkezine de özgür, eşit yurttaş diyelim. Bir daha tanımlarsak, demokratik konfederasyon, özgür, eşit yurttaşlar konfederasyonudur.

Demokratik konfederasyon, komünal demokratik örgütlülükler anlamında yurttaşlık meclisleri konfederasyonudur. Konfederasyon sistemimiz açısından örgütlülüklerimizin demokratik olması gerekir. Bunun için örgütlülüklerimizi hızla dönüştürmeli, bütün alan örgütlülüklerimizi demokratik sisteme

kavuşturmalıyız. Bunun da bazı şartları vardır. Bir; halkçılık.

Gerçek anlamda demokratik örgütlülüğün halktan oluşması, halkın ihtiyacına göre oluşması gerekir. Halk tarafından oluşturulması, yürütülmesi, halk tarafından kapatılması, halk tarafından açılması gerekir. İhtiyaç görüyorsa kullanır, görmüyorsa kapatır. Örgütlülüklerin iktidar odaklı olmaması böyle sağlanır.

Bir gün, Kürdistan Devrimi’ni yapacağız, bu devletin başına geçeceğiz, bu halkın başına geçip bu toplumu yöneteceğimize göre olmaması lazım. Kurumlarımızda böyle bir ruh hali, duruş ve pratikleşme var. Onun içindir ki işi olsun olmasın her kurum kendi işinin dışında siyasal parti gibi hareket ediyor, herkes siyaset yapıyor, herhangi bir seçim olunca neredeyse herkes aday işi için işini gücünü bırakıp aday oluyor. Onun için halka gitmiyor, halkın kendisine gelmesini bekliyor. Birçok şeyi kendisine hak görüyor.

Kuvvetler ayrılığı demokrasinin temel bir ilkesidir

Demokratik konfederasyonda yasama, yürütme ve denetleme organlarının ayrıştırılması gerekir. Demokratik örgütlülüğün en önemli şartlarından biri budur. Burada bir yanlış anlaşılma oluyor. Bu tartışılınca bazıları bunu devlet sistemiyle karıştırıyorlar, ‘kuvvetler ayrılığı’ diyorlar. Kavram olarak da konulmuş. Kuvvetler ayrılığının da devletlerden geldiği söyleniyor. Bu,

yanlış bir tarihsel bakış açısından kaynaklanıyor.

Eskiden Fransız Devrimi, Rönesans, aydınlanma döneminin kazanımlarını kapitalizm içinde anıyorduk. Reflekssel olarak bu tür ayrışmaların hepsini hemen burjuvazide görüyor, ona mal ediyoruz. Halbuki demokrasi tarihi örnek verildiğinde ilk söylenen şudur; merkezi otoriteden ne kadar alınıp alta, komünaliteye verilirse, o kadar demokrasi oluşmaya başlar.

O açıdan kuvvetler ayrılığını, bu kazanımları götürüp kapitalizme devretmek, devletle eş görmek yanlıştır. Bu, şuna ulus dendi mi devlet, devlet dendi mi ulus akla gelir belirlemesine benziyor. Tabii bunlar yanlış belirlemelerdir.

Uluslar 12. yüzyıldan itibaren oluşmaya başlamışlardır. Kapitalist devletse 18. yüzyılın sonunda kendisini ilan etti. Demek ki ulus devletten önce oluşmuştur. Pazar bile 14. yüzyılın sonunda gelişmeye başlamıştır. Ulusu, pazarı kapitalist devletle bir görmek doğru değildir. Böyle değerlendirince devletin demokratikleşmesi imkansız gibi görünüyordu.

Çünkü devlet koskoca bir ulusu arkasına alıyordu. Bunu yapabilmek için öncelikle devlet ve ulusun evliliğini bitirmek gerekiyordu. Önderlik bunu bilimsel olarak çok iyi ortaya koydu. Ulus devletten ayrıldı mı devlet çok büyük bir güç kaybı yaşamaya başlar. Önderlik, ulusu, demokrasiye verdi. Yani demokratik yönetimle ulus bir gördü. Toplumla ulusu

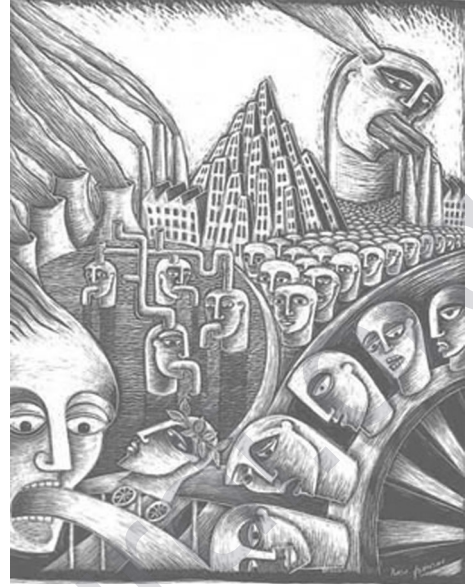
birleştirdi ve buna “demokratik ulus” dedi. Bu anlamda kuvvetler ayrılığı ilkesini hemen devlete vermek yanlıştır. Bazıları “kuvvetler ayrılığı demek devleti anımsatıyor. Örgüt hem biz devletçiliği bırakıyoruz diyor hem de devletin argümanlarını alıyor” diyorlar.

Kuvvetler ayrılığı, demokrasinin temel bir ilkesidir

Merkezi otoriteden yetkileri alıp üçe bölüyor. Karar organlarını halka veriyor, icra organlarını meclislere bağlıyor, denetleme organlarını da halkın bu meclisleri içinden çıkartıyor. Şimdi, bu sistem devlete mi yakındır, demokrasiye mi yakındır? Burada önemli olan kurumları işletme biçimidir.

Örneğin meclis kavramını ele alalım. Her meclis ulus devlet meclisi değildir. Önemli olan meclisin nasıl, kimlerden kurulup, nasıl işletildiğidir. Eğer meclis gücünü halktan alıyorsa komünal bir örgütlülüğü, halk meclisi olmayı ifade ediyor demektir. Yok eğer gücünü derin yürütme güçlerinden alıyorsa orada oligarşi veya başka bir antidemokratik sistem olabilir ki bu durumda meclis göstermelik olmaktan öteye gitmez.

Bir de meclis sistemlerinin burjuva devletler tarafından geliştirildiği ve kurulacak her

meclisin burjuva devletin temsili ulusal meclislerini taklit edeceği ön kabulü yanlış bir varsayım olarak görülmeli.

Çünkü diğer sınıflar ve devlet dahil her tür oluşum bu tür kurumlaşmaları halklardan alıp geliştirmişlerdir. Meclislerin halklar tarihindeki yerinin ilk toplumsallaşmaya kadar, ilk etnisite oluşumuna kadar gittiği bilinir. Devletin vatandaşlık işletmesi de var.

Devlete göre vatandaş en iyi para veren, en iyi askerlik yapandır. Bize göre de demokrasiyi iyi işleten vatandaş, en iyi vatandaşdır.

Eşit ve özgür olan vatandaş, en iyi vatandaşdır. Bir kavram devlet tarafından kullanılıyorsa, kendisiyle özdeşleştirmişse, onu hemen devlete vermek ekonomiye dayalı dar sınıf bakış açısından kalan, her şeyi devletin hanesine yazan yanlış bir bakış açıdır.

Toplumcu demokrasi öyle değildir. O açıdan demokratik ör-

gütlenmenin ikinci ve önemli şartı, karar alma, uygulama ve denetleme organlarını ayıştırmaktır. Karar alma organlarını halka bağlamaktır. Bunu meclisle yapmaktır ve yürütme organlarını karar alma durumundan çıkarmaktır.

Meclisler yönetime değil, yönetimler meclislere bağlıdır

Yürütme organlarını sözcülük durumuna, yıllık memuriyet düzeyine indirgemektir. Halkın yıllık denetiminden geçmiş, memuriyet düzeyine indirgenmiş konfederasyon memurları olmalıdır. Önderlik “yöneticilerinizi yıllık memurlar gibi onaylayacaksınız” diyordu.

Yine seçilen yönetimin yönetmesi değil, aldığı kararları eşgüdüm ve koordinasyon içinde hayata geçiren bir düzeyde olması gerekir. Aslında meclisler yönetime değil, yönetimler meclislere bağlıdır. Mesela bir yönetici hiçbir zaman kendisini dinlemeyene ve bir fiili uygulayana adil davranmayabilir. Bir halk için de bu geçerlidir. Denetleme organlarının hepsinin halk tarafından yapılması da öyle gözüküyor gibi iyi değildir.

Halk kendi çıkarını bir dönem için öyle görüp çok sert uygulamalara da gidebilir. Duygusal da davranabilir. Hayata geçirmesi gerektiği andan itibaren, topluca hayata geçirmek her zaman iyi sonuçlar doğurmayabilir. Hantallık yaratabilir, anti-demokrasi çıkarabilir. Araçlara eşit mesafede yakın olmadıkları

için bazıları zengin, bazıları fakir, bazıları çok adamlı, bazıları az adamlı olduğu için fiiliyata geçirmek gerektiğinde bazıları daha iyi hayata geçirecektir, bazıları hayata geçirmeyecektir.

Meclislerin daha geniş bileşimlere kavuşturulması gerekir

Bazıları o kararın hayata geçirilmesine hep katılacaktır, bazıları hiç katılmayacaktır. Bu durumda ortaya oligarşi de çıkar. O açıdan hep tersinden bakılır, “halk karar alsın, halk yapsın, halk yapmayanı da cezalandırsın” deniliyor. Bu da doğru bir anlayış değildir. O zaman en doğrusu, yerli yerine oturarak, karar alma organlarını, icra organlarını ve denetleme organlarını ayıştırmaktır ve yürütmeleri, denetleme organlarını meclise tabi kılmaktır. Hatta askeri silahlı güçleri de meclise tabi kılmaktır.

Onun dışında ideolojik, ayrı denetleme, ideolojiyi yayma, aydınlanma organı da olabilir. Ama demokratik konfederasyon içerisinde meclise tabi olması gerekir. İdeolojik organın meclisten, genel çalışmalarından ayrı olanları da, işleyişi de olabilir. Hatta kadro tanımını hala ağırlıkta ideolojik örgütlenme için kullanabilmeliyiz. Önderlik de kullanıyor, kadrosunu PKK olarak tanımlıyor. Ama bu genel meclis sistemine tabi olmalıdır.

Yön verdiği kadar, meclis sistemini aydınlattığı kadar tabi ol-

malıdır. İdeolojik, askeri örgütlenmeler de karar organlarının çok üstünde tutuldu mu orada sınıflı yapılar gelişir. Yani askeri ve bütün çalışmalar açısından bu böyledir. Hangisini genel meclis çalışmalarının dışında tutarsanız sakıncalı duruma gelir, sınıflaşma yaratır. O açıdan demokratik örgütlülüğü bu tarzda yaratmak gerekiyor.

Bu konuda alanlarda eksikliklerimiz var, meclisler oluşum aşamasında, meclislerin nasıl bir karar organı olarak çalışacağı daha tartışılıyor. Meclislerin daha geniş bileşimlere kavuşturulması gerekir. Bazı yerlerde temsili tarzda çalışacak, bazı yerlerde de komün ve küçük mahallelerde de doğrudan demokrasiye bağlı çalışacak. İcra organlarını oluşturacak. Fakat en genel anlamda karar alma, icra organları ve denetleme organlarını oluşturacak, oluşturması gerekir. Ancak o zaman demokratik örgütlülük anlamında çalışmaya geçebilir. Bir de orada halkın % 90'ı direkt politika yapabilmeli.

(Devam edecek)

La Résistance Kurde Face à la Vague Du Chauvinisme

**Berfin
DİLAV**

La situation présente n'est qu'un nouvel aspect du concept d'extermination développé par le gouvernement turc. Comme vous le savez, le gouvernement turc a voté une motion autorisant l'armée à envahir le Kurdistan irakien. Depuis des années, le gouvernement turc poursuit ces politiques de négations et de destructions envers le peuple kurde. La situation présente n'est qu'un nouvel aspect du concept d'extermination développé par le gouvernement turc.

Différents gouvernements se sont succédés en Turquie depuis le complot international qui a permis la livraison de notre Leader Abdullah Öcalan aux autorités turcs.

Le Parti des Travailleurs du Kurdistan (PKK) et le président Öcalan ont toujours opté pour la résolution pacifique de la question kurde. Les approches chauvines des différents gouvernements n'ont pas permis de ré-

soudre la question de la démocratie en Turquie. La question de la démocratisation de la Turquie n'a jamais été abordée de manière concrète et ouverte.

Le vote de cette motion n'est pas le fruit du hasard mais un moyen pour mettre l'ombre sur notre Leader

Le vote de cette loi, autorisant l'armée turque à envahir le Kurdistan irakien, coïncide avec la campagne lancée par le KCK et les différentes organisations civiles et politiques kurdes pour dénoncer les politiques spécifiques du gouvernement turc visant à nuire à la vie de notre président. La conférence de presse du 1er mars a montré que le

Leader du peuple kurde Abdullah Öcalan est systématiquement empoisonné. Suite aux actions du peuple kurde, une délégation du comité pour la prévention de la torture s'est rendue sur l'île prison d'Imrali. Les kurdes attendent toujours la publication du rapport de la délégation du CPT concernant l'empoisonnement d'Abdullah Öcalan.

Le vote de cette motion n'est pas le fruit du hasard mais un moyen pour mettre l'ombre sur notre Leader qui est la clef de la résolution de la question kurde. Le gouverne-

ment turc désire dépolitiser la question kurde par ces manœuvres.

Les attaques menées avant et après le vote de cette motion ne font que renforcer l'union des kurdes au niveau national

L'approbation par le parlement turc de l'invasion militaire du Kurdistan irakien vise aussi à détruire les acquis du peuple kurde. Les attaques menées avant et après le vote de cette motion ne font que renforcer l'union des kurdes au niveau national, ce à quoi ne s'attendait pas la Turquie. Ce sentiment d'union nationale s'exprime surtout au travers du peuple kurde. Le PKK n'est qu'un prétexte pour les autorités turques pour anéantir le peuple kurde et ses acquis. L'invasion du Kurdistan irakien aura des conséquences désastreuses pour la région toute entière.

La vague du chauvinisme turc

La politique de dépolitisation du problème Kurde a pour objectif principal l'anéantissement de la volonté du peuple kurde. Le leader du peuple kurde ainsi que les représentations politiques kurdes, qui sont les représentants de la volonté du peuple kurde, sont les premières cibles de cette politique d'extermination.

La population kurde est la se-

conde cible de cette politique d'anéantissement globale. Les organes de presse et les médias turcs encouragent la haine du kurde. Cette vague de chauvinisme s'exprime sous différentes formes : manifestations anti-kurde, campagne de soutien aux soldats, diffusion de chants nationalistes, distribution de drapeau turc... Les cérémonies d'enterrement des soldats morts aux combats sont de gigantesques manifestations d'haine envers la population kurde.

Les sentiments nationalistes sont très habilement manipulés par les autorités turques. Les affrontements entre populations kurdes et turques se sont intensifiés ces derniers temps. Les autorités turques semblent préparer la population à une éventuelle guerre civile.

La résistance kurde face au chauvinisme

Le peuple Kurde doit garder son sang froid et ne répondre à aucunes de ces provocations. Les kurdes sont les héritiers d'une longue histoire de résistance, peu connu des hommes. Les Kurdes ont toujours défendu leur terre, berceau des premières civilisations. Les attaques perpétrées actuellement sont l'œuvre des autorités turques et non des Forces de Défense du Peuple (HPG, Hezen Parastina Gel) qui ne font qu'appliquer

leur droit universel à la légitime défense. Le HPG est une force de défense et non une force d'attaque. La cinquième déclaration unilatérale de cessez le feu est toujours d'application.

Les huit soldats détenus par le Mouvement de Libération du Kurdistan ont été traités selon la Convention de Genève. Le gouvernement turc, peut-il se vanter de respecter la convention de Genève ? Les soldats ont fait savoir qu'ils n'étaient confrontés à aucun mauvais traitement de la part des guérilleros. Ils ont dénoncé le manque d'empressement des autorités turques pour les libérer.

La seule façon de stopper ces attaques et de lutter pour la reconnaissance de la volonté politique du peuple kurde et de participer activement à la Campagne EDÎ BÊSE

(ÇA SUFFIT !) qui consiste à protéger la vie de notre Leader, clef de la résolution de la question Kurde.

Le Silence International Face à la Question Kurde

**Ahmet
DERE**

La situation du peuple kurde est une question non résolue depuis des siècles, malgré les promesses faites au cours de l'histoire, surtout en 1920, avec le traité de Sèvres qui prévoyait l'autonomie des régions à majorité kurde. Mais le traité de Lausanne en 1923 a anéanti ces espoirs en partageant le Kurdistan entre la Turquie, l'Iran, l'Irak et la Syrie. Depuis lors les Kurdes et leurs mouvements politiques n'ont jamais cessé de réclamer leurs droits.

Depuis le 17 Octobre 2007 le gouvernement turc est en train de se préparer pour une opération militaire dans le sud du Kurdistan. La volonté turque d'effectuer une opération dans cette partie du Kurdistan est devenue une priorité pour les dirigeants turcs. Par

cette volonté ils ne reconnaissent aucun droit aux Kurdes.

Après le processus des élections générales et présidentielles en Turquie, la situation est devenue de plus en plus mauvaise. L'armée turque est encouragée par le nouveau pouvoir politique de ce pays. Au lieu de voir de bons développements démocratiques, malheureusement les choses se présentent d'une façon très inquiétante.

Contre cette cruauté, dont le but est d'anéantir tout l'avenir de notre peuple, les organisations kurdes ont plusieurs fois appelé les autorités de l'Union européenne et les institutions démocratiques européennes à réagir. Malheureusement l'Union Européenne vient de donner son feu vert pour une invasion turque au Kurdis-

tan Irakien.

La Prise de Position Européenne

La Commission européenne a déposé son rapport annuel le 6 Novembre 2007. Dans ce rapport, surtout en ce qui concerne la Turquie, on attire l'attention sur beaucoup d'avancées qui n'ont pas été accomplies par ce pays. Mais malheureusement dans le contenu du rapport de M. Olli Rehn tous les problèmes en Turquie ne sont pas bien pris en compte. Plutôt on voit bien que la Commission a pris en considération la sensibilité de la Turquie. Donc, nous ne pouvons pas considérer ce rapport comme complet et impartial.

En parallèle aux progrès qui sont mentionnés dans le rapport, malheureusement la question kurde n'est pas décrite d'une façon

objective. Elle n'est même pas nommée comme telle. C'est une question essentielle de la Turquie et si celle-ci est résolue, la Turquie peut faire des progrès plus importants.

Malgré le cessez-le-feu qui est déclarée par le Mouvement de la Liberté Kurde depuis l'an dernier et la continuation des opérations de l'armée turque au Kurdistan, dans le rapport de la Commission ce n'est que le Mouvement de Liberté Kurde qui est nommée comme une organisation terroriste. Le fait que la Commission européenne soutient la Turquie dans ses efforts de lutte antidémocratique contre les Kurdes, ne peut dans aucun cas être accepté par les Kurdes.

Pendant ces derniers mois le Parti Pour une Société Démocratique (DTP) est sous une pression totale des autorités turques. Malgré que les bureaux de ce parti sont attaqués, ses membres

sont emprisonnés et un de ses maires est suspendu des ses fonctions, nous ne voyons pas un mot de critique envers l'état turc dans ce rapport de la Commission européenne. Le maire qui est suspendu de ses fonctions par le ministère de l'intérieur turc avait soutenu l'usage de plusieurs langues, dont le kurde.

Je tiens à rappeler que, avec ce rapport de la Commission

européenne, l'UE donne le feu vert à l'état turc pour faire une opération armée au Kurdistan Irakien. Un tel rapprochement n'est pas conforme aux critères démocratiques européens.

Il faut accepter que la question essentielle de la Turquie est la question kurde. Tant que cette question n'est pas résolue nous ne pouvons pas penser trouver une solution pour les autres questions et ainsi personne ne peut dire que la Turquie pourra se rapprocher de l'Union européenne. C'est pourquoi nous demandons à l'Union européenne qu'elle reconnaisse avant tout la question kurde et cherche à trouver une solution juste et équitable. Si l'Union européenne nous demande un soutien, toutes les organisations kurdes sont prêtes à faire le nécessaire.

Il est important de savoir que le 24 Octobre 2007 le Parlement Européen a aussi pris une posi-

tion qui encourage la Turquie pour effectuer une opération au Kurdistan Irakien. Cette position du Parlement Européen et celle de la Commission européenne font partie de l'hypocrisie de la politique de l'Union européenne.

Ici, je voudrais dire clairement que le silence des institutions internationales peut être considéré par la Turquie comme un encouragement pour envahir le Kurdistan Irakien et ainsi pour l'intensification de cette sale guerre. Si cette position des institutions internationales continue dans le silence, les forces armées turques ne resteront pas à la porte du Kurdistan Irakien, mais elles y entreront au centre. A ce moment-là, nous demandons où est le respect des droits de l'homme et la démocratie occidentale ? Les forces soi-disant démocratiques européennes ne restent pas simplement silencieuses en face des attaques de l'armée turque mais elles l'encouragent dans sa volonté pour violer encore plus les droits de l'homme et les valeurs démocratiques.

La Turquie et la Situation Actuelle

L'état turc est actuellement face à la résolution de la question kurde qui s'impose de tous les points de vue. Cependant, au lieu de mettre à profit la volonté des Kurdes pour la paix, l'état turc persiste dans sa politique nihiliste. Finalement, en déclarant "les opérations armées se poursuiv-

ront jusqu'à ce qu'il ne reste plus un seul terroriste dans les montagnes", les responsables de l'armée turque ont dévoilé leur véritable aspiration. Ainsi, avec cette déclaration l'armée turque déclare la guerre à ceux qui ne disent pas " je suis heureux d'être turc". Avec ce comportement, le chef de l'Etat-Major de l'armée turque Yasar Buyukanit désigne ouvertement le peuple kurde comme ennemi.

Après avoir obtenu l'appareil présidentiel, l'AKP s'est entendu avec l'armée pour conduire de larges opérations d'anéantissement de l'organisation kurde. C'est pourquoi, après son élection à la présidence de la République de Turquie, Abdullah Gül, membre de l'AKP, a effectué son premier déplacement et sa première visite officielle auprès des forces de destruction de l'armée basées au Kurdistan. Il faut savoir que cette visite a été le point de départ de la mise en application du plan de purification et d'élimination du peuple kurde. En effet, le nombre croissant des opérations et le nombre de pertes humaines justifient la certitude de cette thèse.

Face à cette menace turque, il fallait, et il faut encore toujours, que toutes les forces politiques au Kurdistan Irakien prennent en charge leurs responsabilités. Ils doivent discerner bien clairement l'attitude de l'Etat turc soucieux de minimiser leurs intérêts et influence au Kurdistan, et de

ce fait, recourant à des accords illicites pour en tirer un résultat par tous les moyens. La volonté de l'Etat turc a toujours été d'effectuer des attaques incessantes ayant pour objectif d'anéantir les intérêts du peuple kurde au Kurdistan du Sud et sur l'ensemble des territoires du Kurdistan. Cet-

te attitude ne peut qu'induire une bonne prise de position de tous les Kurdes.

Une intervention de l'armée turque au Kurdistan Irakien est imminente. Cette intervention serait d'une gravité extrême. La solution à la question kurde est indispensable à la stabilisation au Moyen Orient et à une véritable démocratie en Turquie. Cela ne pourra se faire que par la voix de la négociation politique. Le bruit de bottes aux frontières de l'Irak, les menaces et la répression contre le peuple kurde doivent cesser!

8 Soldats Turcs Libérés

Le 20 Octobre 2007, l'armée turque a lancé une grande offensive dans la zone frontalière entre le Nord et le Sud du Kurdistan. D'après les informations reçues, plusieurs unités de l'armée turque ont essayé de passer la frontière dans la zone d'Oremar de la province de Hakkari.

Dans ces combats 8 soldats turcs ont été pris par les guérilleros comme prisonniers de guerre. Lors de cette période, l'état-major général turc et le gouvernement de AKP n'ont jamais officiellement reconnu l'emprisonnement de ces 8 soldats, comme prisonniers de guerre. Le 4 Novembre ces soldats ont été remis à une délégation composée du ministre de l'Intérieur du gouvernement régional kurde Mahmut Hacı Osman, du président de la Fondation

internationale Tolerans, Kerim Sincari, ainsi que des députés du Parti de la Société Démocratique (DTP) Osman Özçelik, Aysel Tugluk et Fatma Kurtulan.

Avec ce comportement le Mouvement kurde a encore une fois montré à l'opinion publique mondiale son désir en faveur de la liberté et de la démocratie. Il faut savoir que la force de la guérilla kurde s'est comportée en accord avec le droit international et a pris en compte la peine des familles de ces 8 soldats.

Wer Bin Ich?

**Evin
BÎNGÖL**

Wer bin ich?...
Woher komme ich? Was will ich
oder möchte ich für
meine Mitmenschen und
mich tun? All diese
Fragen sollte man sich
als kurdische/r
Jugendliche/r bereits
gestellt haben. Und
wenn nicht, dann ist es
an der Zeit.

Denn wie man zurzeit
sehr stark durch die
Medien spüren kann,
werden die Kurden
nicht nur in der Türkei,
sondern gar in europäi-
schen Ländern- speziell
Seitens der Türken-
diskriminiert, verachtet
und als eine minderwer-
tige Kultur angesehen.

Unsere Sprache
wurde uns schon damals
verboten, unsere
Kultur, Geschichte und
Gebräuche wurden von
vielen Türken verabs-
cheut und nieder
gedrängt.

Es gab und gibt Krieg,
die immer noch
andauern, sich ver-
schlimmern und die
Hoffnung auf Frieden in
Kurdistan nicht nahe zu
liegen scheint.

Kurden unter Druck

Was sind unsere Verantwortlichkeiten?

Es ist nicht nur das
System, der Staat und
die Politik der Türkei,
die auf Kurden Druck
verübt und immer mehr
zu unterdrücken ver-
sucht, bis man schließli-
ch einer Gehirnwäsche
unterzogen ist und die
türkische Flagge, egal ob
Kurde oder Türke, in
seinem Wohnzimmer
hängen hat. Wir sind
jung. Es soll sich die kur-
dische Jugend angespro-
chen fühlen. Jeder
Kurde und jede Kurdin
sollte etwas zur kurdi-
schen Kultur, Sprache
und Geschichte beitra-
gen. Auch wenn es uns
fern scheint, das über-
wiegend nationalis-
tische System der
Türkei zu bekämpfen,
gibt es auch sehr wohl
andere Möglichkeiten,
unserem Volk weiterzu-
helfen. Zum Beispiel auf
die kulturelle Art. Es
mag ein verzwickter
Kampf sein, jedoch soll-
te man immer und for-
tan drum kämpfen, sein
kulturelles Hab und Gut
zu schützen. Gar wenn

es sein muss mit
Gewalt. Es gibt ver-
schiedenste Methoden
von Gewalt. Zu aller
erst sollte man es mit
der verbalen Gewalt
versuchen. Ein Versuch.
Der Zweite Versuch.
Gar der dritte Versuch?

Das ist in Ordnung.
Kurdischen
Staatsmännern gelang es
in schwierigsten Zeiten,
in Zeiten in denen die
Kurden noch mehr
verabscheut wurden
denn je- besonders
Anfang der 80-er Jahre,
gelang es ihnen
Widerstand zu leisten
und ihren eisernen
Willen durchzubringen.

Wir als Jugendliche
könnten hier, einem
Land, welches Mitglied
der europäischen Union
ist, umso mehr dafür
tun. Es gibt Gesetze, wir
haben unsere Rechte. Es
stehen uns Rechte zu,
von denen wir nicht
eine Ahnung haben, es
jedoch an der Zeit ist
uns über unsere kultu-
rellen, sozialen und reli-
giösen Rechte gut zu
informieren. Auch wenn
wir gegen einen nationa-
listischen und immer

*“Unsere Sprache wurde
uns schon damals
verboten, unsere Kultur,
Geschichte und Gebräuche
wurden von vielen Türken
verabscheut und nieder
gedrängt.
Es gab und gibt Krieg, die
immer noch andauern, sich
verschlimmern und die
Hoffnung auf Frieden in
Kurdistan nicht nahe zu
liegen scheint”*

noch faschistischen Staat (welcher es selbst bestreitet) machtlos sind und uns nicht mit großer Kraft gegen korrupte Systeme wahren können, sollte es einem jeden von uns als engagierte/r Kurde oder Kurdin gelingen, unsere Sprache und Kultur weiterhin aufrecht zu erhalten.

Wenn knapp ein Viertel eines Landes, welches mehr als 70 Millionen Einwohner hat, mit Kurden besetzt ist, jedoch dieser Staat immer noch die Existenz eines ganzen Volkes bestreitet, dann ist es an der Zeit Widerstand zu leisten.

Genau jenes Land, welches solche politische Ansichten hat, ist ebenso mit falschen Politikern besetzt. Ein gutes Beispiel Herr Ministerpräsident Erdogan. Er ist Ministerpräsident der Türkei, ein hohes, politisches Tier in seinem Land. Viel reisend, um die Welt gekommen und pflegt bestimmt auch viele Kontakte ins Ausland, ist jedoch nicht einmal der international so wichtigen englischen Sprache mächtig. Und wenn wir

schon dabei sind, die allerwenigsten Politiker der Türkei verfügen über einen englischen Wortschatz, geschweige denn der Sprache mächtig zu sein. Nichts verehren sie mehr als ihr Land und ihre Sprache. Nun gut, das tun viele Menschen, jedoch nicht auf diese Weise, die extrem zu sein scheint. Immerhin habe ich bisher nur von den allerwenigsten Politikern so offensichtlich gehört, dass es nichts, nun aber auch gar nichts über dem Land Türkei gäbe. Sie verehren sich selbst auf extremste Weise und sind anderen Kulturen und Religionen gegenüber völlig verschlossen, gar verfeindet. So wie es scheint halten sie sich für das auserwählte Volk. Jetzt fehlt nur noch, dass sie auf den Messias warten. Ach, sie sind ja Türken. Auch das Volk muss ganz schön blind sein und der Gehirnwäsche unterzogen worden sein, in all den Camps für Nationalisten, wo einem beigebracht wird, den Staat und den Herren zu ehren und nichts geht

hinüber. Erdogan, den radikalen Islamismus verehrend, verkündete, nach dem er Volksverhetzung begangen hatte und dafür eine Haftstrafe einbüßen musste, er sei zur Demokratie umgestiegen, denn er sehe keine Zukunft im radikalen Islamismus. Jedoch stellt sich nun die Frage, was will er damit sagen?

Was ist Ihr Ziel, Herr Ministerpräsident?

Sollte in einer Demokratie nicht jeder Bürger, und damit ist auch jeder Bürger gemeint, der über eine türkische Staatsbürgerschaft verfügt- unabhängig davon ob Kurde oder Türke- gleichberechtigt zu sein? Sollten nicht dann für alle dieselben Rechte und Freiheiten gelten.

Was sind wir? Man nennt uns in der Türkei Bergtürken, wir hätten keine Kultur, keine eigene Sprache, kein eigenes politisches Territorium. All das und noch vieles mehr wird über uns sogar in den Medien verbreitet. Wir sind Kurden, wir werden es immer bleiben, eine Existenz, ein Volk, eine eigene Nation kann man nicht leugnen. Das ist dasselbe, als wenn jemand immer noch den Holocaust leugnet. Es sind mehr als 8 Millionen Juden ums Leben gekommen und trotzdem gibt es Politiker, die diesen Völkermord leugnen.

1988. 5.000 Kurden sterben in Halepce. Was taten die Medien, wie reagierte die Türkei, die USA? Keine Reaktion von beiden Seiten. 5.000 Kurden sterben, ein herannahender Völkermord wird von Saddam Hussein geplant. Was wird gemacht? Es wird verdrängt. Es ist einfach passiert. In

unzähligen Teilen Europas, die sowohl von Kurden als auch von Türken bewohnt werden, gehen auch heute rassistische Beleidigungen, Straßenkämpfe und Massenprügeleien vor sich. Es wird dennoch geschwiegen. Unsere Existenz kann nicht mehr länger geleugnet werden, ein Staat hat nicht das Recht darauf zu behaupten, dass es so etwas wie Kurden nicht gebe.

Ein kurzer Sprung zum Vertrag von Lausanne.

Der Friedensvertrag zwischen der Türkei einerseits und den alliierten Mächten Frankreich, Großbritannien, Italien, Japan, Griechenland, Rumänien und Jugoslawien andererseits, der am 24. Juli 1923 in Lausanne (Schweiz) unterzeichnet wurde und den Friedensvertrag von Sèvres ersetzt.

Nach den Bedingungen des Vertrags von Sèvres musste die Türkei auf jeglichen Anspruch auf

nichttürkisches Gebiet verzichten und erhebliche territoriale Verluste zugunsten Griechenlands – u. a. Thrakien und die meisten der Ägäisinseln – sowie das griechische Völkerbundsmandat über Izmir hinnehmen. Der Vertrag von Sèvres stieß in der Türkei auf heftige Ablehnung; Mustafa Kemal, der gegen die offizielle, durch die Annahmen des Friedens von Sèvres vollkommen in Misskredit geratene Regierung in Istanbul eine Gegenregierung gebildet hatte, suchte den Vertrag mit Waffengewalt zu revidieren und begann einen letztendlich erfolgreichen Feldzug gegen die griechischen Besatzungstruppen in Izmir. Aufgrund Kemals Sieg und unter Berücksichtigung der Tatsache, dass Kemal das Sultanat abschaffte, waren die Alliierten bereit, die Friedensregelung neu zu verhandeln. Die Verhandlungen wurden im November 1922 in Lausanne aufgenommen und acht

Monate später mit dem Abschluss des neuen Friedensvertrag beendet. Die Türkei erhielt Ostthrakien und einige Ägäisinseln zurück und sicherte zu, die Interessen ethnischer Minderheiten in der Türkei zu schützen.

Alles tolle Informationen, doch was war in der Zwischenzeit mit Kurdistan, dem Land der Freiheit, passiert? Wem gehörte es nun?

Jawohl. Die Türkei, so wie sie es einst den Kurden versprochen hatte, das Land ihnen zurückzugeben und dafür zu sorgen, dass es ein unabhängiges Territorium werde, hatte nun aber die Zügel in der Hand und die Macht, durch den so genannten „Vater der Türken“ (Mustafa Kemal Atatürk) erreicht.

Von den Türken hoch geehrt und als Vater der Nation betrachtet, von anderen als Verräter und Faschist angesehen. Von Kurdistan war ab nun keine Rede mehr, das Land war wie vom Erdboden verschluckt, nun gehörte es der Türkei und so etwas wie die Kurden existierten nicht.

Wenn dein Geldschein auf den Boden fällt und der nächste hebt ihn auf und möchte ihn sich einstecken, jedoch verlangst du deinen Schein zurück und er möchte es dir nicht zurückgeben, wem steht dann der Schein zu? Dir oder dem Fremden? Es ist dein Schein, dein Recht, dein Besitz. Das wurde auch mit unserem Land gemacht, es wurde schlicht und einfach eingesteckt.

Wenn wir Kurdistan „googlen“, bekommen wir folgendes zu lesen: Kurdistan. Ein Land, aufgeteilt auf Syrien, Irak, Iran und Türkei, ist territorial nicht genau

definierbar. Kurdistan ist unser Besitz. Wir sollten uns dafür einsetzen, dass dies erreicht wird. Wir sollten versuchen das Unmögliche zu ermöglichen. Die ersten Schritte taten bereits Männer wie Abdullah Öcalan und viele andere Kurden, deren Namen Seiten füllen würden.

Kurdenführer seit 9 Jahren unter Isolation

Was sind unsere Aufgaben?

Die Türkei hat Öcalan am 16. Februar 1999 auf rechtswidrige Weise festgenommen. Seitdem sitzt er im Hochsicherheitsgefängnis Imrali (Türkei) in illegaler Isolationshaft! Öcalan ist der einzige Gefangene auf der Festungsinsel, ohne Kontakt zu lebenden Wesen.

Selbst Pflanzen sind verboten. Zahlreiche Gesetze wurden speziell für ihn geändert, Verteidigerrechte außer Kraft gesetzt, Sonderstrafen eingeführt. Imrali ist ein rechtsfreier Raum, ein juristisches Niemandsland, das dem Militär und nicht der Justiz untersteht! Ja. Die Justiz hat keinerlei Befugnis einzuschreiten. Dennoch ist es stark zu bezweifeln, dass sie sich für ihn einsetzen würde, selbst wenn sie Zugang hätte.

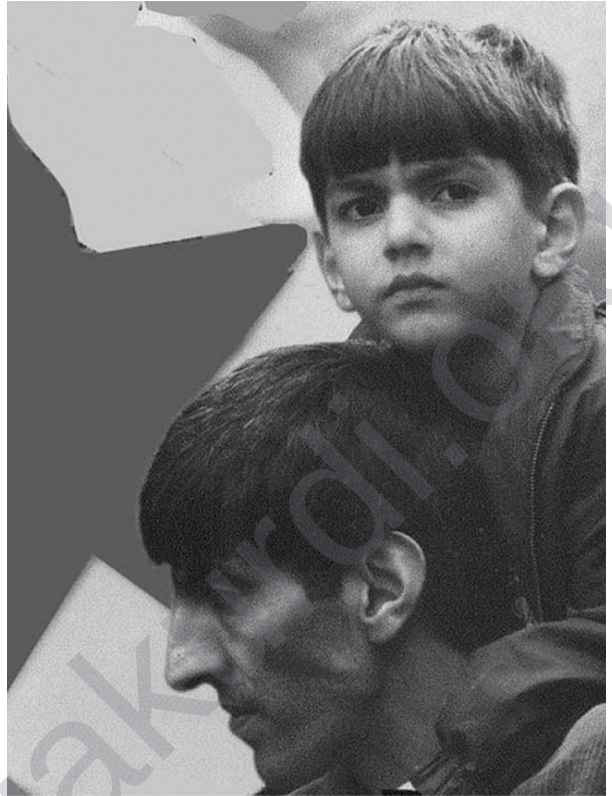
Der Mann, der einst mit großer Hoffnung und Kraft ein Ziel vor Augen hatte, wird jetzt nun von dem türkischen Militär festgehalten. Es heißt, sie wollen ihn zu Tode foltern, er werde solange am Leben bleiben, bis er von selbst stirbt. Sein gesundheitlicher Zustand befindet sich auf schlechter Ebene, man hat im

Labor Gifte wie Strontium und Chrom in seinem Blut festgestellt. Die Absicht ist eine Vergiftung. Ein Mann, der etwas für uns erreichen wollte, der sogar eine eigene Partei und Organisationen gegründet hat und für ein freies Kurdistan kämpfte, ist jetzt im Gefängnis. Für uns. Für die Jugend.

Für die Nachkommen der Kurden, es sollte die Freiheit und der Friede erreicht werden. Nun liegt es immer mehr an uns, darum zu kämpfen. Die meisten von uns leben in einem rechtmäßig gleichberechtigten Staat, wir haben Freiheit, Religionstoleranz, Sprach – und Kulturfreiheit.

Das sollten wir auch nutzen und nicht herumsitzen. Es liegt immer mehr an uns, je älter unsere Mütter und Väter werden, umso mehr nähert sich uns die Aufgabe, für Frieden zu kämpfen.

Wenn uns schon solche Möglichkeiten zustehen, dann muss man diese nützen. Fangen wir doch gleich bei dem Kulturellen an. Sprechen und erlernen wir unsere Sprache,

geben wir unseren Kindern weiterhin schöne, kurdische Namen, feiern wir Newroz, ehren wir die Menschen, die für unser Land in den Tod gingen. Tun wir alles, um unsere Kultur aufrecht zu erhalten, seien wir nicht dumm und sinnlos, denn wir können mehr, als der Menge folgen. Seien wir nicht Produkt unserer Umwelt. Werden wir zusammen zum Frieden, zur Freiheit und kämpfen und engagieren uns gemeinsam für ein freies Land, welches den Namen Kurdistan trägt.

Kurdistan, Welate Min.

In der Hoffnung sie in Amed wiederzutreffen Serkeftin/ Viel Erfolg.

Ein Artikel von Evin Bingöl Hewal

Rojaciwan Mehmed Uzun Şiir ve Öykü yarışması

“En alttaki insanın sesi ile yazmak istedim, en fazla zorda olan, en fazla sesi kısılmış olan, en fazla kendisini ifade etmesine müsaade edilmeyen birisinin ağızyla yazmak istedim”

Mehmet Uzun

Merhaba Arkadaşlar,

Geçtiğimiz günlerde değerli insan, edebiyatçı Mehmed UZUN'u kaybettik. Sevgili UZUN'un ansını yaşayabilmek adına Rocaciwan ailesi olarak Mezopotamya Yayınevinin katkılarıyla her ay Mehmed UZUN Öykü ve Şiir Yarışması düzenliyoruz. Bu yarışmada ilk üç kişiye Mezopotamya yayınevinden birer kitap hediye ediyoruz. Yarışmaya katılacak arkadaşlar eserlerini kürtçe ve türkçe olarak forum bölümünde kendi nickleriyle sunabilirler. Yarışma sonunda Rojaciwan seçici kurulu tarafından ödüle layık görülen eserler ve sahiplerinin isimleri açıklanacak. Kazanan üyemizle iletişime geçilip ödülü kendisine ulaştırılacaktır. Yarışmada yayınlanan şiir ve öyküler Rojaciwana adına yayınlanması düşünülen bir kitapta toplanacaktır.

Katılım koşulları:

- Katılım dili Kürtçe, Türkçedir
- Eserler daha önce hiç bir yerde yayınlanmamış olmalıdır.
- Katılımcılar etkinliğe şiir dalında 2, öykü dalında 1 eserle katılabilirler.
- Yarışmaya her üyemiz kendi nickiyle katılabilir.
- Konu (Tema) serbesttir.
- Eserler forumda yarışmaya sunulacaktır
- Yarışmacılara ait RojaCiwan.Com'da kayıtlı bir E-Mail Adresi olmalıdır.

Yarışmaya katılacak olan tüm arkadaşlara başarılar yarışma ile ilgili öneri ve katkılarınızı foruma yazabilirsiniz. Yarışma sonucu diğer ayın ilk haftası duyurulacaktır

“Benim anlatıcım Mezopotamyalıdır. En büyük arzusu, hayatı boyunca, Mezopotamya'nın stranını yaratmak, destanını yazmaktır.. Bir de arzulamadığı halde zorla ona yaptırılan bir yolculuk var. Bir sürgün vakası, bir başkaldırı var.”

Mehmed Uzun kimdir?

Kürtçe'nin bir edebiyat dili olmasında önemli katkıları olan Mehmed Uzun, aynı zamanda modern Kürt romanının da kurucusu sayılıyor. Asimilasyon ve yasaklarla boğuşan bir dil olan Kürtçe'ye romanlarıyla büyük katkı sunan Uzun, 1953'te Siverek'te doğdu. 1977 yılından beri İsveç'te yaşayan Uzun, Kürtçe, Türkçe ve İsveççe yazdığı kitapları yirmiyeye yakın dilde yayınlandı. 1985 yılından bu yana romanlarını kaleme alan Uzun hakkında Türkiye'de çok sayıda dava açıldı.

Mehmed Uzun, uzun yıllar boyunca İsveç Yazarlar Birliği yönetim kurulu üyeliği yaptı. Ayrıca İsveç Pen Kulübü ve Uluslararası Pen Klüpte aktif çalıştı. İsveç ve Dünya Gazeteciler Birliği'nin de üyesi olan Uzun, bugüne kadar çok sayıda Kürtçe roman yazdı. Uzun, “Aşk Gibi Aydınlık Ölüm Gibi Karanlık” romanı ve “Nar Çiçekleri” adlı deneme kitabı ile ilgili olarak 2001 baharında yargılandı. Aynı yıl Türkiye Yayıncılar Birliği'nin her yıl verdiği Düşünce ve İfade Özgürlüğü Ödülü'nü, roman sanatına ilişkin belirleyici katkılarından dolayı Berlin Kürt Enstitüsü'nün Edebiyat Ödülü'nü, yarattığı edebiyat ve sözün özgürlüğüne ilişkin duruşundan dolayı İskandinavya'nın en önemli ödülleri olan Torgny Segerstedt Özgürlük Kalem Ödülü'nü ve 2002'de İsveç kültür yaşamına sunduğu değerli katkılarından dolayı İsveç Akademisi'nin Stina-Erik Lundberg Ödülü'nü aldı.

Rojaciwan
www.rojaciwan.com

Bizim Savaşçılığımız Büyük Gönüllülük Ve Büyük İntikam Savaşçılığıdır

Özgürlük Notları

Abdullah ÖCALAN

"Bizim savaşçılığımızdan mutlaka bir şeyler anlamalısınız. Ben sizi zorla bu savaşçılığa sürmüyorum. Bu kesinlikle büyük gönüllülük ve büyük intikam savaşçılığıdır. Yine intikam noktasında tam bir kinsiz olma durumundasınız. Bizim yanımıza bu biçimde gelinebilir. Kini çok büyük olmayanlar, düşmana ve ilkelliğe karşı büyük nefreti olmayanlar bize yaklaşamaz"

Delirtilmiş veya tımarhaneye çevrilmiş bir Anadolu var. Kürdistan ise ondan daha beter bir durumda. Anadolu, bir halklar mezarlığı haline getirilmiş. Ölen ölene, ama daha çok tımarhaneye benziyor. Mezarlıkta gezilebilir, mezarlık o kadar tehlikeli değildir; ama tımarhanede gezmek çok tehlikelidir. Halklar tımarhanesi veya insanlığın en eski yeri olmasına rağmen, en ilkel biçime sokulmuş bir yerde geziyoruz.

İşte bu Cumhuriyetin ömrü kadar geçen bu yetmiş altı yılı biraz bu gerçekliği düşündürüyor. Bu Cumhuriyet içinde halinden şikâyetçi olmayan çok az insan var. Parlamento, toplumun en üst konuşma yeridir. Ancak ne yazık ki, Türkiye parlamentosu bizim için çoktan ölüm fer-

manının verildiği, bitişin yaşandığı ve artık tartışmaktan bile çıkartıldığımız bir yerdir. Mukayese olsun diye bir parlamento oluşturalım dedik. Ancak güç yoktur.

Bu halkı dilinin büzüldüğü yerde dillendirmek istedik

Kim gelebilir, gelse de ne yapabilir? Çürümüş, iradesi çoktan elinden alınmış olanların parlamento gücü olmaları çok zordur. Yurtdışında olabilir dedik, ancak olsa da biraz semboliktir. Henüz onun içini doldurmak, yani parlamento gücü olmak büyük savaş gerektiriyor. Bizde halkın söylediği bir söz var: "Kırk yıl sonra öcünü alsan da helal olsun" derler.

Bizimki de biraz öyle oldu. Kırk yıl sonra

da olsa, bir şeyler yapmak istedik. Bu bizi avunduruyor. Bu halkı dilinin büzüldüğü yerde dillendirmek istedik ve herkes biraz kendisini anladı. Şimdi biraz kendiniz konuşun, ifade edin ve kararlaştırın diyoruz. Hiç olmazsa bir iddia ortaya çıkarttık. İddiası olanlar bir gün gereğini yerine getirmeyi bilecekler veya bilmeleri gerektiğini anlayacaklardır.

Demek ki tarih, yok sayılarak, sonuçları kendi kişiliklerinizde gizlenilerek veya yüzleştirilerek anlaşılabilir. Öyle yaklaşılabilir istenirse de bir yerlere varılmaz. Tarih bilinci-ne ulaşmak istiyorsanız bu tarihi çözeceksiniz.

Bizzat tarih olmak istiyorsanız, tarih bilinciyle hareket edecek, hatta tarih savaşını vereceksiniz. Başka yaşam var diye büyük bir yalancılık ve büyük

kandırmayla kendinize başka şeyleri yaklaştırmayacak ve öyle bir yaşamın olmadığını bileceksiniz. Artık bu büyük inkarcılığı, yüzsüzlüğü ve iradesizliği aşma gücünü göstereceksiniz. Ben de kendi savaşımına dayanarak diyorum ki, ne kadar tanınmaz halde olsam da, yine de bir tarih bilincine sahibim ve bundan öyle kolay vazgeçmem.

Artık insan olmayı kendinize yakıştırın

Halk adına açıkça, hangi aileden, hangi sülaleden veya hangi halk kimliğinden gelerseniz gelin, gerçeğin bu biçimini ilkelinize kadar hissetmezseniz, insan diye karşımıza çıkmayın diyorum. Ben sizin sözde insanlığınızdan nefret ediyorum. Hiç olmazsa desteğimizle nasıl insan olunacağını, insan gibi nasıl konuşulacağını anlamaya çalışın. Artık ağaçtaki maymunları seyretmekten bıktım. Halen kendimi bir savaşçı olarak değerlendiriyorum.

Ben yine kendi savaşçılığımı inanıyorum. Bu da kendime göre bir savaşçılıktır. Hiç kimsenin yaptığına benzemese de, hiç kimsenin yapmadığı biçimde de olsa, yine savaşçılığımı inanıyorum. Siz buna koşup geldiniz. O zaman bu savaşçıyı ve onun savaşçılığını lütfen tanıyın. Bu bir insan savaşımıdır, maymunların daldan dala atlayışı değildir. Onu başka yerde başkalarıyla yapın, benimle yapmayın, rica ediyorum.

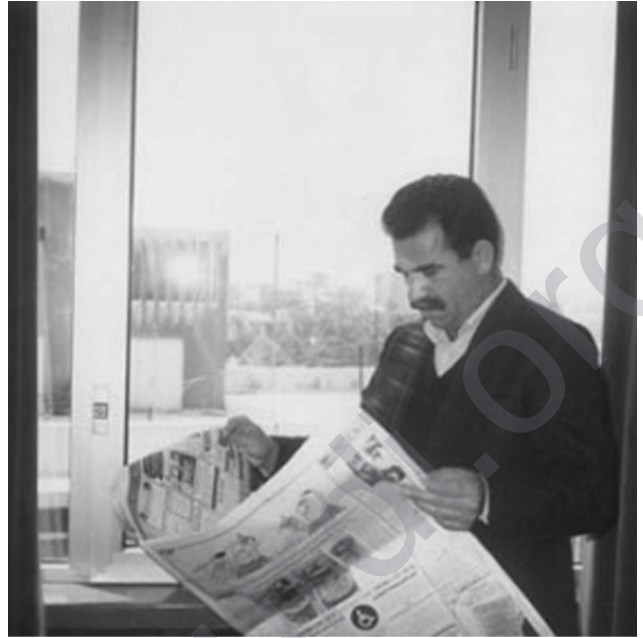
Çok dar koşullarda da olsa, bir

insanlık yürüyüşünü yapmak istiyorum, bu yürüyüşü bozmayın. Elinizden gelmiyorsa oturup kenarda seyreidin. Sizi sıkıyorsa, disiplin gücünüz yoksa, bu yürüyüşü de karıştırmayın. Benim bu büyük yürüyüş tecrübesine dayanarak söyleyeceğim odur ki, bu savaşın kurallarına biraz uyun. Yılların çocukluğunu bırakın, artık insan olmayı kendinize yakıştırın. Bu savaştaki ön şart budur.

İkellliğe karşı büyük nefreti olmayanlar bize yaklaşamaz

Bizim savaşçılığımızdan mutlaka bir şeyler anlamalısınız. Ben sizi zorla bu savaşçılığa sürmüyorum. Bu kesinlikle büyük gönüllülük ve büyük intikam savaşçılığıdır. Yine intikam noktasında tam bir kinsiz olma durumundasınız. Bizim yanıma bu biçimde gelinemez. Kini çok büyük olmayanlar, düşmana ve ikellliğe karşı büyük nefreti olmayanlar bize yaklaşamaz. Size çok açık söyleyeyim; benim yanımda maymunların yeri olamaz.

Ben ilkel koşullara karşı en erken yaşta isyanımı müthiş yürü-

ten birisiyim, sizi neden kabul edeyim. “Sende bir hazine var ve düşman adına seni paralamaya geliyoruz” demeyin. Lütfen dikkat edin. Sizi üzerime gönderen düşmanın kendisi gelsin. Neden sizi gönderiyor? Düşmanın objektif ajanları, günün deyişiyle kontraları gibi gelmeyin. O düşman ki, o kadar kendini güçlü sayıyorsa, gelsin kendisi benimle uğraşsın. Üzerime neden bu kadar zavallıları sürüyor?

Bu kadar ahmaklığa oynamayın. Savaş kurallarına gelmekte ısrar ediyorsunuz, yüzlerce kuraldan birkaç tanesine bile gelemiyorsunuz. O zaman siz kimin askerlerisiniz, kimin adına geliyorsunuz demezler mi? Görev başarmamak, görev için gerekli olan eğitimi, örgütselliği ve emir-komutayı yürütemek, düşman adına hem de düşmandan daha tehlikeli bir biçimde gelmek demektir.

Çünkü düşmanın bilinçli uz-

man elemanları böyle tehlikeli olmazlar. Onlar kolay deşifre edilirler ve tehlikeleri sınırlıdır. Sizin tarzınızın düşmanlığı ise kırk kat daha fazladır.

Bizim savaşımımız büyük inanç savaşıdır

Tekrar vurgulayayım: Buna rağmen bizde zorlama yoktur. Bizim savaşımımızın kurallarının ne kadar amansız olduğunu belirtmekle birlikte, kandırmaca ile, sizi idare edecek bir takım yöntemlerle, hediyelerle veya o anlama gelebilecek yaklaşımlar sergileyerek size bu savaşta yer veremem. Ben bu savaşın doğasını çok iyi tanıyorum.

Kendi yaşamımla da bunu oldukça çözmeye çalıştım. Bizim savaşımımız büyük inanç savaşıdır; kendi kendisiyle büyük mücadele, büyük anlayış, büyük ilişki ve arayış savaşçılığıdır. Bunlar sizde yoksa bizim

saflarımıza yaklaşmayın.

Sürekli olarak komutanlık, PKK'nin imkânları gibi lafları duydukça çıldırıyorum. Bizde imkân yoktur. Bizde ne doğru dürüst bir uyku uyunur, ne bir yemek yenilebilir, ne de doğru dürüst bir nefes alınır. Bizde olsa olsa amansız mücadele diye bir gerçeklik olur. Bu mücadele öyle sandığınız gibi birkaç silah patlatma, bir iki kelimeyi ağza alıp söyleme değildir.

Bunlar bizde mücadele anlamına gelmediği gibi, mücadelenin başına bela değildir. Bu savaşımında yer almak farklıdır, daha çok belirttiğimiz gibidir. Gidin savaşçılığınızı kendinize saklayın, paralı asker olun, kendinizi başka yerde savaşırın.

Ben sizin savaşçılığınızı bu biçimiyle kabul etmiyorum.

Çünkü biliyorum ki, sizin bu savaşçılığınızın ömrü yirmi dört saattir ve yüzde yüz bana yenilgiyi dayatmadır.

Kaybeden veya kaybettiren ise, sizin yaşam tarzınız ve kişiliğinizdir

Düşmanın günlük olarak verdiği bilançolar vardı; Amed'de bir birimizi tasfiye etmiş.

Buradan vardığım sonuç, bunların yenilgiyi dayatmanın savaşçıları olduğudur. Çünkü bana göre dağa bir birim çıktı mı, en azından o koşullarda böyle kaybetmez. Kaybeden veya kaybettiren ise, sizin yaşam tarzınız ve kişiliğinizdir. "Ben toplumda kaybetmişim, sana da dağdan inerek kaybettireceğim" diyorsunuz.

Çoğu da ovada, köyde kaybettiriyor. Aslında her iki durum birbiriyle oldukça bağlantılıdır. Dağa çıkarken, dağın koşullarına uymak için gelmiyorlar. Özgürlük topunu aşağı yuvarlamak için dağa geliyorlar.

Az çok PKK'nin prestijini ovaya, yakındaki köye indirip üzerinde oylanma ve biraz onunla yaşama istemi var. Amed'de, bu ülkenin başka birçok yerinde gerilla adı altında böyle yaşandı.

Özgürlük topunu düşmana peşkeş çektiler. Önce biraz kendileri oynadı ve onlara göre bu sözüm ona iyi bir sanattı.

Ateşte Arınmış Bir Yürek

ESER ALTINOK

**Abdullah
ÖCALAN**

“Şerefli olanın el ve gözle yapılan kavga değil, aksine düşünce ve duygularıyla yaptığın kavgadır.” Burada yine şunu demek istiyor; İslamiyet’te Hz. Muhammet’in de vurguladığı gibi, şerefli olan veya en büyük kavga, elle, gözle, karşıdaki düşmanla yaptığın kavga değil önce o kendi içinde düşmanı hakim kılan düşünce ve duygularıyla yaptığın nefis savaşı, büyük savaş demek istiyor”

Eser Altınok arkadaşımız, her ne kadar kendisi “Ben asla partili olmadım” diyor da, mektubunun gelişi var. Düşüncelerini bir mektuba esas itibarıyla güçlü bir edebi dille yazılmasa da, ortaya koymuştur. Ben bu başlık altında, veya bu başlığa şu adı koymanın doğru olduğu kanısındayım: “Özeleştiride bulunmak, Eser Altınok ve namusu kurtarma savaşı.”

Özeleştirisinin esas itibarıyla kendisinde tutarlı, gerçekçi bir namusu kurtarma savaşı olduğu da vurgulanabilir. Burada o denli şiddetle bir kavga var, namusu gerçekten kurtarma kavgası ve buna bir başlık daha eklemek gerekir. “Özeleştirisi gerçeği ve Eser Altınok, PKK kırıntılarıyla namusu kurtarma savaşı” daha doğru bir başlık, bu eylemin başına konulabilir.

Burada daha çok önemli olan, çok yalın bir biçimde kendisiyle savaşmanın çarpıcı bir örneğini verebilmesidir. PKK kırıntılarıyla, kendisiyle en büyük kavgayı

vermenin kahramansı öyküsüdür. “Yalnız yaşamımda değil, beynimde de çözüm bulmak istemeyen çelişkilerin amansızca kavgası vardır. Bu kavga maddeden oluşmuş silahlarla yapılmamaktadır.” Burada bir zihin kavgasını veriyor, bir beyin kavgasını veriyor.

Düşünce ve duygularıyla yaptığın nefis savaşı, büyük savaş demektir

“Şerefli olanın el ve gözle yapılan kavga değil, aksine düşünce ve duygularıyla yaptığın kavgadır.” Burada yine şunu demek istiyor; İslamiyet’te Hz. Muhammet’in de vurguladığı gibi, şerefli olan veya en büyük kavga, elle, gözle, karşıdaki düşmanla yaptığın kavga değil önce o kendi içinde düşmanı hakim kılan düşünce ve duygularıyla yaptığın nefis savaşı, büyük savaş demek istiyor.

“En zor olanı açık görüş değil, aksine sistir.” Şunu demek istiyor, açıkta görülenle daha rahat savaşılabilir, ama siste,

kendi içindeki bulanıklık ortamındaki savaş, en zor olanıdır. “Savaş meydanı, gerçek savaş meydanı, bir meydan, bir bölge değil, aksine zihni beynidir. Savaşı insan meydana kazanmaz, beyninde kazanır.”

Benim de hep vurguladığım; en büyük savaş insan önce kendisinde kazanır, kendisinde en büyük savaş kazanamayanın, açıkta, açık meydana, açık düşmanla bir savaş kazanması düşünülemez. Hele büyük davalarda bu mümkün değildir. Bunun da farkına varıldığı açık.

“Burada yeri kırmızılaştıran kan akmamaktadır.”

Yani kanlı bir savaş değildir, ama duygu, kötü duyguya ayak vurarak iyi duyguyu, iyi kişiliği yok eder. Bu kötü düşünce için de geçerli.

Maalesef “Ben hiçbir zaman PKK’ye layık olmadım” diyor, ama bu ondan daha geri bir konumda olduğunuzu gösteriyor. Bu anlamlı insan, bu özel

duygularının kurban edilmesi gerektiğini söylüyor ve kurban da edecek. Bu çok önemli.

Gerçek PKK'lı PKK Denizinde Yüzer

Kendinizi neyle gizleyeceksiniz? Her şeyinizde bu küçük duyguların sahte özel yaşamın kendisini görüyoruz. Bununla halkların karşısına çıkılamaz, toplumun içine girilemez. Hiç de kendini PKK'lı saymayan bu insan, "Kurban etmeliyiz" dedi. Zaman cesur ve değerli kurbanların, özel duygu kurbanlarının gerçeğidir, günümüz, zamanımız, "Tüm yaşamını bu kavgaya adamak onun için ölmek, budur benim kayıp ettiğim" diyor.

PKK'lı suda yüzen balık gibidir aynı zamanda, bunun gereklerini yerine getiremeyen sudan çıkmış balıktır. Eğer sizlerde gerçek PKK'lı değilseniz, PKK denizinden çıkmış, karada yüzmek isteyen bir balıksınız. Nasıl yüzeceksiniz? Gerçek PKK'lı PKK denizinde yüzer, ve gerçekten iyi yüzer...

"İçimdeki düşmanı temizlemekten, ben bir halka layıkıyla savaşı taşıyamam."

Düşünün bu kadar emperyalizm, sömürgecilik, gericilik kırıntıları, bu kadar çok özel duygular, bencillikler sizdeyken, yani bir yerde kirliyen, bir yandan namusu daha kurtarmamışken, ne cesaretle toplumun içine gireceksiniz veya sözüm ona emperyalizme, sömürgecilğe, gericiliğe ve haine karşı savaş yürütüyoruz diyeceğiz.

Yakma eylemi, aslında dikkat edilirse, burada yakılan PKK izleri, kalıntıları değil, teslim olmuş, o ihbar eden yürek, buna biz sa-

vaşmayan, buna çok özel benciliğini yaşayan yürekle, kişilik de diyebiliriz. Eylem bu anlamda çok değerli.

Bir kişinin kendini böyle ikiye ayırıp, teslimiyete götüren, çirkinliğe götüren, ihbara götüren yanını çok azıcık bir güçle ki, buna PKK kırıntısı deniliyor, onunla böyle bir saldırı düzenlemek akıl üstü gerçekten. "Ondan sonra bu kırıntılar, bu kırıntılardan yeni bir yaşama sıçranılabilir." Bu kırıntılardan bir yaşama sıçrayabilmek en önemli olanıdır. Tüm özeleştir, aslında burada yatıyor.

Bizim yoldaşlarımız hatta en zorda, en az PKK'lılaşma gücünü yakalamış yoldaşlardır

Yaşama, kabul edilebilecek bir yaşama nasıl sıçranılabileceğine dair bir vasiyettir. Hemen hemen bir çok şehidimizde gözükken bir vasiyet.

Bunlar partimiz ortamında gerçekleşen olaylardır. Bizim yoldaşlarımız hatta en zorda, en az PKK'lılaşma gücünü yakalamış yoldaşlar.

Biz bunu anlamak zorundayız. "Ben PKK'lı değilim" diyor Eser arkadaş. Ama herhalde PKK'ye layık olmanın yalın bir örneğini vermiş bir kişiliktir.

PKK'lı olmak isteyen insan için, kırıntı da olsa ufacık, bir sahtelikle diyor, yaşanmaz. Bu çok önemli, eğer bizim saygımız olacaksa, bir sonuç çıkaracaksak, tüm arkadaşlar için önemle vurguluyorum; gerçekten çok sınırlı PKK'lilik sizde varsa, bu kadar içinde kirlenmiş ne kadar yön varsa, her gün kendiniz diyorsunuz Kemalizm'in etkisi, feodalizmin etkisi, bir sürü ku-

ral hatası; verdiğiniz zarar bir muhbirlikten daha fazla. Buna rağmen halen "Ben rahat yaşayabiliyorum" diyorsanız işte bu eylem sizi mahvedecek.

İçinizdeki düşmanla kendinizi virane yapmaya hakkınız yok

Beyin, büyük bir mahkumiyet halinde, sağlam çıkmanız için bu mahkumiyetten, ya kendinizi böyle temizleyeceksiniz, ya düzleteceksiniz. Bunun başka yolu yok. Başka türlü yaşamayı bende mahkum ediyorum. Yok ikiye bölme yaparsanız, ben de şiddetli savaş halindeyim sizinle.

Öncelikle demek ki, bu temelde düşmanın beyninizde taht kurmuş duygularıyla ve düşünceleriyle yüreğinizde savaşı vermelisiniz. Özeleştir bu savaşın verilmesinin adıdır.

Uzatmamak gerekir, çünkü içindeki "düşmanla savaşıyorum" adı altında, birlikte uzun süre yaşayabiliriz dersiniz, herhalde bu Partiye de, bu halka da en büyük kötülüğü yaparsınız. Eser gerçeğinde bunu kısa sürede halletmenin büyük önemi derken bunu kastediyorum.

Çünkü sözüm ona yıllardır süren özeleştir, aslında Partiye çok büyük vuruyor ve yüzlerce insanın katili gibi kalmanıza yol açıyor.

**Bunun için diyorum
uzatamazsınız özeleştirimleri.
Çünkü başkalarını öldürmeye hakkınız yok, çünkü şerefsiz bir şekilde yaşamaya hakkınız yok, çünkü içindeki düşmanla kendinizi virane yapmaya hakkınız yok. İşte burada yine imza,
Eser ALTINOK gerçeği!**

Kulakları Olanlar İşitsin

**A. Haydar
KAYTAN**

*“İşittikçe
işiteceksiniz de hiç
anlamayacaksınız
Ve gördükçe
göreceksiniz de
hiç seçmeyeceksiniz
Çünkü bu kavmin
yüreği
kalınlaştı
Ve kulakları ile ağır
işittiler
Gözlerini de kapadılar
Olmaya ki, gözleri ile
seçeler
Ve kulakları ile işiteler
Yürekları ile de
anlayalar
Ve tekrar dönerler de
Ben onlara şifa
vereyim.”
(Tevrat)*

İsa kalabalıklara hitap ederken, çoğu zaman “Kulakları olanlar işitsin” diye başlarmış. Yukarıdaki satırlarda da kulakları olanlara anlatılan bir şeylerin olduğu kesin. Peki burada kimler tanımlanıyor acaba? İşitip de anlamayanlar, gördükçe görüp de hiç seçemeyenler, yalnızca kendi eylemini yüceltmek isteyen bir peygamberin savaştığı olumsuz tipler konusundaki abartılı belirlemeleri midir sadece?

Yürekları bir hayli kalınlaşmış toplulukların sayısı çok daha mı az günümüzde? 23 yaşında “ateşin ve güneşin çocuğu” bir Kürt gencinin, Eser Altınok’un, ihanete karşı kendini yakarak giriştiği büyük protesto eyleminin ardından şehit düşmesi, bu tür soruları gündeme getiriyor.

Eser kendi vatanından uzakta büyüdü ve PKK’yi burada tanıdı. PKK’ye katılmak ve kendi halkının kurtuluş davasına hizmet etmek istedi. Gençti, halk gerçeğine fazla aşına değildi. Parti içinde sınıf savaşımının yoğunluğunu her gün hissedip yaşamasına rağmen, yaşadığı çelişkiye müdahale etmede yetersiz kaldı. Eserin bir

devrimci olarak çalıştığı dönemde, içteki sınıf savaşımının yanı sıra, dışardan da partiye yöneltilen saldırılar vardı. Saldırganlar PKK’yi “bir terör örgütü” olarak gösterme çabası içindeydi.

**PKK, emek
harcayanların fabrikası,
kara sevdasıydı**

Bunun için en uygun yöntemlerden biri, PKK’yi yeterince tanımamış insanları ve partileşmeye karşı direnen tipleri partiye karşı koşturmaktı. Buna da “pişmanlık yasası” adını takmışlardı. Pişmanlık gösterenleri mahkemelerde “tanık” kürsüsüne çıkaracaklar, kendilerine “PKK terörist, PKK Genel Başkanı da diktatördür” dedirteceklerdi.

Kullanmak istedikleri kişilerden biri de Eserdi. Saldırganlar Eseri itirafçı yapabilmek için tehdit ve şantaj silahına başvurdu. Geçici de olsa amaçlarına ulaştılar.

İtirafçılığa itilmesinden sonraki süreç, Eser için gerçekten bir yoğunlaşma süreci oldu. Eser o zamana kadar PKK’yi tanımamıştı. Ancak içine sürüklendiği ihanet ortamında, kendisini ve ken-

di eylemini derin bir sorgulamadan geçirdi.

PKK’ye yabancı olan her şeyle büyük bir hesaplaşmaya yöneldi. Bu süreçte PKK’yi, belki de PKK içinde olanlardan daha iyi tanıdı. Onun anlamlı sözleriyle, “PKK bir işyeriydi; “PKK, emek harcayanların fabrikası, kara sevdasıydı. Eser, PKK’ye aşk ilan etti. Çağdaş bir Aslı ile Keremin aşkıydı bu. Keremin kendi yüreğinin ateşiyle yanıp kül olduğu söylenir. Eser de PKK için yüreğini yaktı. Gerçekte ise Eser PKK’yi sonuna kadar seven ve PKK ile ebedi bağlılığı sağlayan bir yüreğin sahibi oldu.

“İtiraf”, aslında devrimci içerik taşıyan bir sözcüktür. Emperyalistler ve sömürgeciler, itirafı kendi insanlığını kuma biçiminde değerlendirdiler. Ama devrimciler için itiraf arınmayı anlatır; köhneleşmiş olan, yeninin gelişmesinin önüne engel olarak dikilen, kişiyi kendi gerçek kişiliğiyle buluşturmaktan alıkoyan, güzelliğe karşı çirkinleştiren her şeyi orta yere serip ondan kurtulmayı ifade eder; bu nedenle yüceltici ve

insanlaştıracıdır. Kürt insanının özeleştiriden çok bir itirafa ihtiyacı var. Özeleştir, kendi gerçekliği üzerinde yaşamasına rağmen, çoğunlukla duyarsızlık yüzünden ortaya çıkan olumsuz pratik temelinde verilen zarardan dönme isteğini dile getirir.

Büyük bir eylem öncesinde ancak bu denli büyük bir yoğunlaşma yaşanabilir

Ancak bizim durumumuz çok farklı. Bizler henüz melanetleri yeterince bilince çıkarılmamış ve belki de bu yüzden kendisine karşı kitlesel düzeyde tatmin edici bir tavrın sergilenmediği korkunç bir sömürgeciliğin iğrenç tahribatları altında, işittikçe işitip de hiç anlamayan, gördükçe görüp de hiç seçemeyen, yüreği kalınlaştırılmış bir toplumun bireyleriyiz. Bunun bir suçlama ve hor görme olmadığı açık. Bizi horlanma ve aşağılanmanın dipsiz uçurumuna düşman düşürdü.

Ve bizler şimdi bu uçurumdan düzlüğe çıkmak ve oradan yüceltilere tırmanmak istiyoruz. Cüceliğe karşı yüceliğin savaşıdır bu. Bunu da ancak Eserin yolundan giderek, yani kendimizde o büyük itirafı gerçekleştirerek başarabiliriz.

Eserin, eyleminden önce annesine yazdığı mektubu okuyanlar var, bunu biliyorum. Ancak içeriğinin herkesçe doğru anlaşıldığını aynı kesinlikle söylemek çok zor. Başkalarından önce kendimden yola çıkarak bunları belirtiyorum. Yine de bir şeyden eminim: Büyük bir eylem öncesinde ancak bu denli büyük bir yoğunlaşma yaşanabilir. Eserin bu mektubunu sadece bir devrimci itiraf olarak değerlendirmenin doğru olmayacağı kanısındayım.

Bunun da ötesinde, Eserin geride bıraktığı bu belge, ihanete karşı müthiş bir devrimci savaş manifestosu olarak görülmek zorundadır. Sözü edilen yalnızca cepheden kendisine karşı savaşmamız gereken bir ihanet olgusu değil. Daha çok da herkesin bir parça kendisinde yaşattığı lanetli bir gerçeklik. Bir bakıma hepimizde kişilik özelliklerimizden biri haline gelen bir hastalık. Eser, düşmanı yaktı; en başta da içimizden tamamen söküp atmadığımız ve bizi insanlıktan geriye çeken ihanetimizi yaktı. Düşmanın içimizdeki Truva atını ateşe verdi ve yakıp kül etti.

ihaneti kökünden söküp atacak görkemli direniş ruhu mutlaka zafer kazanmalı

İhaneti bize en uzak olanlardan beklememek gerekir. Hain, en yakınına, kendisinin en çok sevdiğine ihanet etmiştir. Kişiyi en yakın olan, kendisi değil midir? Bu nedenle hain, herkesten önce kendisine ihanet etmiştir. Biz Kürtler her şeye karşı hainiz. Hain kendi benliğinden kopmuş ve her şeyden önce kendisinden kurtulmuştur. Dolayısıyla kendini bulmak ve kendisinin olmak, gerçekte halkın olmaktır, kendi ülkesinin olmaktır.

Eser de bunu belirtiyor; “Bir hain her şeye karşı haindir. Sevgi ve saygı aramayın onda” diyor. Aslında halkımız da bu gerçeğin farkında; “ağacın kurdu ağaçtandır” sözleri bu gerçeği dillendiriyor. Artık kilitlenmiş beyinler açılmalı, kalınlaşan yürekler yumuşamalı, insanda tanrısal olan artık kendini konuşturmalı.

“Her şey yapılır, ama hiçbir zaman çekilen acıyı, akıtılan kanı ve

gözyaşını, parçalanmış bir toprağı, bu toprağın sahiplerinin paramparça olmuş beyinlerini kabullenmemeli.” “Hain Kürt” tarihin derinliklerine gömülüp gitmeli. Kahredici bir bedensel yaşama mahkum edilmiş insanımızda, Eserin eylemi büyük zihin gücünü harekete geçirebilmeli ve ihaneti kökünden söküp atacak görkemli direniş ruhu mutlaka zafer kazanmalı.

PKK böyleymiş. Bir defa ruha girdi mi, bir daha çıkmıyor

İtirafçılığa zorlanan Eser, uzun süre pişmanlık duygusuyla yaşadı. Kendi deyişle bu duygu kimi zaman patlayan bir volkana dönüştü. Mahkemelere çıkıp PKK aleyhinde tanıklık yaptığı zaman, bu duygunun yok olacağını sandı. Ama bu gerçekleşmedi.

Düşmanın kendisini itirafçı olarak kullanmak istediği dönemlerde bile, Eserin ruhunun bir köşesine gizlenmiş bir PKK vardı. Mektubunda bunu çok güzel anlattı; “PKK böyleymiş. Bir defa ruha girdi mi, bir daha çıkmıyor” diye yazdı. Bu soylu duygunun, kendi deyişle “insanlığının özü olan bu duygu” Eserin yaktığı ateşin alevleri içinde yeniden yaşam buldu.

Eser yaşıyor şimdi, yaşayacak. Eser güzel bir eser bıraktı ve Onun bu eseri bizlere ve gelecek kuşaklara çok şey anlatacak. Son olarak, Kürtler üzerindeki kirli oyunlarına devam etmek isteyenlere birkaç söz söylemek gerek: Kürt insanını kendi kirli amaçları için kullanmaya çalışmak hem insani değildir hem de tehlikelidir.

Eserin eylemi bu açıdan da gerçekli mesajı veriyor. Yıllar önce İsa ne kadar güzel seslenirmiş: “Kulakları olanlar işitsin...”

Her Başlangıç Sonucu Belirler!

**Ş.Eser
ALTINOK**

Değerli Anneciğim! Senin acın, senin üzüntün kadar ben de üzgünüm. Sana ilk defa evlat kaybetmenin acısını verdiğim için üzgünüm. İnan anne sana bu acıyı vermek istemezdim. Ben gerilla sende yurt-sever bir anne olsaydın, cenazemde zılgıt çeker, halay çekerdin. Fakat gerçek öyle değil. Bizim acılarımızın değeri nedir? Biçimi ne, özü nedir? Sana şu kadarını söyleyebilirim; her acı olayın kaynağı düşmandır.

Düşman sadece acıyı yaratmıyor, onu yönetiyor. Evet, insanlık bu durumlara kadar gelecek bir varlıktır. Dünya insanlığı acıyla doğmadı, sadece bugün böyle bir aşamadan geçiyor. Gelecekte acı denen karanlıkta ortadan kaybolacak. Çünkü insanlık acıyla başlamadı, huzurla başladı.

Dolayısıyla huzurla da bu kavga sonuçlanacak. Çünkü her başlangıç sonucu belirler. Başlangıç nasılsa sonuç da öyledir. Başlangıç sonucu yara-

Adı, soyadı: Eser
ALTINOK
Kod adı: Salih Çetin
Doğum yeri ve tarihi:
16 Şubat 1974 Berlin /
Almanya
Şehadet tarihi ve yeri:
5 Ocak 1998, Koblenz
Askeri Hastanesi
Almanya

tır. Sonuçta başlangıcın karakterini içinde taşır. Başlangıç sonucu bağ-rında taşır ve sonuç yaratılınca onu doğurmuş sayılır. Bunun altını çiziyorum:

Her başlangıç sonucu belirler!

Başlangıç nasılsa sonuçta odur. Eğer ortasında bir dönüş olmazsa. Bu benim için bir kanundur. Bu kanun her şey için geçerlidir. Bu kanunu eğitimcim Yılmaz arkadaştan duydum. O bu kanunu herhalde PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın çözümlemelerinden çıkarmıştır. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan şunu belirtiyor: "PKK değiştirile-

mez. PKK nasıl başlamışsa öyle de bitecek." Dünya insanlığı acıyla başlamadı hayatına. Günümüzde böyle bir aşamadan geçiyor, acı çekiyor. Fakat bu her zaman böyle olacak biçiminde umutsuz bur duruma girmeyi gerektirmez. Niye? Çünkü başlangıcı böyle değildir.

Sonucun başlangıca benzemesi için müdahale gerekir

Dolayısıyla sonucu da böyle olmayacak. Bununda gerçekleşmesi kendi kendiliğinden olmaz. Her şey yapılır ama hiçbir zaman çekilen acıyı akıtılan kanı ve gözyaşını parçalanmış bir toprağı, bu toprağın sahiplerinin paramparça olmuş beyinlerini kabullenmemeli. Sonucun başlangıca benzemesi için müdahale gerekir.

Düzen kanunlarına karşı çıkmış bir insan nasıl ki kanunların geçerlilik kazanması, iktidar biçiminin yarışması olan bu kanunların işlenmesi ve ayakta tutul-

"Oysa ruhumun bir köşesi ne saklanmış. Bunun saklandığı bu köşe PKK'nin ruhumdaki izidir. PKK böyleymiş. Bir defa ruha girdi mi bir daha çıkmıyor. PKK ruhumda bir "toz" gibiydi. Fakat canlandı, canlanacak. Bu sefer bu duygunun, bu yüce, benim için insanlığımın özü olan bu duygunun bu sefer içimdeki düşman tarafından bastırılmasına müsaade etmeyeceğim! Tuttum, şu anda ruhuma tümenden egemen, günlerdir, haftalardır, egemendir, bırakmayacağım. Bu sefer hayatımda ilk defa tuttuğumu koparacağım!"

ması için yargılanıyorsa her başlangıç sonucu belirler kanununun da oturtulması başlangıç tarzını bozanların cezalandırılmasını gerektirir.

PKK içi sınıf savaşımı, acıyı ortadan kaldırmaya çalışanların, acıyı ayakta tutmaya çalışanlarla giriştiği savaştır. PKK'nin başlangıç tarzını bozmaya çalışanlar bir tarafta, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan bir tarafta. Bu iki tarafın PKK içinde yürüttükleri savaş düşmana karşı yürütülen savaştan daha yoğundur. Bu yoğunluğu ben kendimde hissettim, her gün yaşadım. Benim katılım tarzımda yanlışlar, PKK dışı anlayış ve kişilik özellikleri vardı. Bu kişilik özellikleri pratiğime de yansdı.

Yeni bir kişilik müdahale ile gerçekleşir

Pratiğim an be an PKK dışı pratiktir. Katılım tarzımda PKK içinde taşımış olduğum kişilik özellikleri “ayrılış” tarzıma yansdı. Bu yansımalar, PKK dışı kişilik özelliklerinin en yoğunlaşmış en fıttırmış biçimiydi. Sonuç başlangıcın karakterini içinde taşıdı. Çünkü ortasında müdahale gerçekleştirdi, başlangıç tarzımda var olan olumlu özelliklerin, olumsuz özellikleri yıkarak yükseliş, partileşme biçimine bürünmesini başaramadım. Tersine olumsuz özellikler olumlu olan yönleri yani özlülüğü yıkmakla kalmadı ayakları altında çiğnedi. Bunun sorumlusu benim! Yeni bir kişilik müdahale ile gerçekleşir.

Yeni bir kişiliğe kavuşmak,

duygu dünyasını yeniden biçimlendirmek beyni yeniye göre ayarlamak, bunların hepsi müdahale ile olur. Kişilik yapılanmasına müdahale edip olumlu yanları genelleştirip partiye göre ayarlamak, duygu ve düşünce gücünü bu hedef etrafında birleştirmek, son tahlilde ruhta düşmanı yenmek ve bu temelde Önderliği yaşamak, yaşatmak ve etrafına saçmak politikleşmeyi gerektirir.

Çünkü ben politikayı kişiliğe müdahale etmek için kavramadım

Çünkü politika pratik bir alanı, yani müdahale sahasını ifade eder. Politik kişilik eksiklikleri görüp değiştiren, müdahale eden kişidir, politikanın başka bir anlamı yoktur. Benim katılım tarzımda olan yanlışlar sonucu tayin etti. Çünkü ben politikayı kişiliğe müdahale etmek için kavramadım. Parti içinde bireysel çıkarları geliştirmek için kullandım.

Görüp değiştirmenin bir aracı olan politikayı, kitlelerin içinde en PKK'li görünmek, parti içinde de “sorunlarımı anladım” biçiminde kendimi sergilemek için kötüye kullandım. Senin yanında da “ne kadar akıllıyım” dercesine, kendine sevdalanmanın örneğini gösterdim. Ben PKK'nin P'sini bile doğru temelde anlayamadım. PKK'yi sadece düşüncede yaşadım. Hiçbir zaman yaşamıma indirmedim. Bendeki PKK'nin politik terbiyesi de-

ğil, düşmanın politik terbiyesizli-ğiydi. Bu terbiyesizliğin en açık biçimini, hiç saklamadan düşmana teslim olarak ortaya koydum.

Sen şimdi benim gibi bir kişi için mi ağlayacaksın? Benim için gözyaşı dökmeye gerek var mı? Evet ben senin oğlunum, fakat sen çayını içtiği, pilavını yediği insanları hapse attıran bir oğlu nasıl seversin. Kendine isyan etmen lazım. Bırak benim çocuğum demeyi, benim yüzüme tükürmen lazım.

Yani onlar Kürttür diye doğurumu yaptım. Kürtler insan değil mi? Hangi nedenden olursa olsun, suçsuz insanları düşmana teslim eden düşmana bilgi veren kişi, kişi değil kişiliksizdir. Sen benim yukarıda belirttiğim, PKK dışı pratiğin, Önderlik tarzının ne olduğunu şimdilik anlayamazsın.

Fakat senden istediğim, Ser

xwebun'dan ve kitaplardan bu konuda bilgi sahibi olman. Bu konuda bilinçlendikçe acın azalacak, dolayısıyla bilimselleşecektir. Benim ölümümü acıyla karşılıyorsun, ortasında dönüş yapmaz bu acıyı bilimselliğe kavuşturamazsan ömür boyu bu acıyla yaşarsın. Senden istediğim müdahale etmen, yoksa bugüne kadar çektin gelecekte de çekersin. Çünkü her başlangıç sonucu belirler.

İhanet kişiliği sevgi ve saygıya karşı saldırganlıktır, düşmanlıktır

Benim ölümüne acıyla başlayıp acıyla yaklaşacaksın, bunu biliyorum. Eğer bilinçlenmezsen bu böyle devam edecek. Yurtseverleşeceksin, Kürdistan halkını seveceksin anne. Bu, bütün aile üyeleri için de geçerlidir. Yurtseverleşin ve savaşı yaşayın. İhanetinden sonra sizlere karşı nasıl davrandım? Hiçbir gün size değer verdim mi? İşte bu ihanet kişiliğidir. Bir hain her şeye karşı haindir. Sevgi ve saygı aramayın onda. İhanet kişiliği sevgi ve saygıya karşı saldırganlıktır, düşmanlıktır. İhanet her zaman arkadan vurmaz, insanın iki kaşının arasından vurur. Ben sadece Kürdistan halkının ihanetçisi değilim.

Ben dünya insanlığına düşmanım. Ben kimseye saygı duymadım, sevgi göstermedim. Ben neyim? Bilmiyorum. Sadece hain diyerek kendimi kavramam yetmiyor. Kişiliğimi, dünya ve Kürdistan devriminin içinde ararsam, çamurdan başka bir şey bulamıyorum.

Eski Kürdün kurumuş, kuru-tulmuş çiçeğinin bir yaprağıyım. Ki ben bu çiçeği canlandıran deryanın bir damlası olmak istedim. Eskiye yakın derken kokuşmuşluğu yaşadım. Duygu adına duygusuzluğu yarattım. Bir dirhem zevk için beynimi kilitledim. Kilitlenmiş beyin şahlanmış zevktir. Şaha kalkmış zevk onu tatmin etmek için her şeyi göze alır. Gider düşmana teslim olur, Berlin'de, Münih'te, Stuttgart'ta mahkemelere çıkar; "PKK terörist, PKK Genel Başkanı da diktatördür" der.

Dün sevdiğine kin duyar. Dün yattığı yatağı ateşe verir. Dün yemeğini yediği kişinin yüzüne tüküren, "bak sen hapistesin ben dışarıdayım" dercesine sırtır. Bu kişiliksizlik nasıl sevilir? Ben ucuz kahramanlık peşinde koşmuyorum. Ben onurunu tekrar kazanmaya çalışan bir insanım. "İtirafçı" düşüncesi benden hiçbir zaman eksik olmadı.

Evet demek ki bir damla insanlık var halen bende

Dönem dönem geldi, dönem dönem de tekrar kaçtı. İki yıldır bu böyle. Geçen sene çok keskin bir biçimde geldi, psikiyatri bölümündeyken. Ben pişmanlık yüzünden ruh hastası olmuş biriyim, evet demek ki bir damla insanlık var halen bende. Dolayısıyla hastanede damarlarımı kesmiştim. Sen geldin "neden intihar ediyorsun, biz varız" demiştin. Anne sen belki pişmanlık duygusunun sıcaklığını ruhunda hiç keskin bir biçimde hissetmedin. Bu öyle sürekli bi-

linçte olan bir duygu değildir.

Senin ruhunun insanın ruhunun bir köşesine saklanır. Bu duygunun ruhtaki egemenliğini engelleyen diğer özellikler, ki bunlar güçlü özelliklerdir, zayıflamaya başladığı güçlülüğünü yitirdiği zaman saldırıya geçer ve ruhu zapt eder. Duygu ve düşüncüyü eliyle tutar. Eğer maddi şartlar pişmanlık duygusunu gidererek, ona huzur verecek bir ortamsa, pişmanlık duygusunun yerini şükrana bırakır.

PKK'nin ruhumdaki izidir. PKK böyleymiş. Bir defa ruha girdi mi bir daha çıkmıyor

Fakat bu ortam yoksa, eğer pişmanlık duygusunu yaratan nedenleri ortadan kaldırıp huzura kavuşamıyorsan, bu duygu ruhta egemenliğini tam zıddına bırakır; günün birinde patlamak için köşesine çekilir. Bu süreçte, pişman olduğun olayı, durumu bunun biçim ve özünü haklı çıkaran duygu ve düşünceler ruhta egemen olur. Pişmanlık duygusu saman alevi gibi yanıp sönen bir ateş değil, kimi zaman duran kimi zamansa patlayan bir volkandır.

Benim ruhuma dönem dönem egemen oldu, dönem dönem ezilen oldu. Kendimi yakarken çok mutluyum. Çünkü bu sefer, bu sefer bu duygunun teselli ve sinir haplarıyla ezilmesine asla müsaade etmeyeceğim! Ateşim Newrozun değil bu duygunun bayramı olacak! Mahkemelere çıkaran bu duyguyu tamamıyla tasfiye edeceğimi, ortadan kaldıracığımı, düşmanla teori ve

pratikte tamamıyla birleşince bu duygunun duygu olmaktan çıkacağını sandım. Ve mahkemelere de bu hedefle çıktım.

Oysa ruhumun bir köşesine saklanmış. Bunun saklandığı bu köşe PKK'nin ruhumdaki izidir. PKK böyleymiş. Bir defa ruha girdi mi bir daha çıkmıyor. PKK ruhumda bir "toz" gibiydi. Fakat canlandı, canlanacak. Bu sefer bu duygunun, bu yüce, benim için insanlığımın özü olan bu duygunun bu sefer içimdeki düşman tarafından bastırılmasına müsaade etmeyeceğim! Tutum, şu anda ruhuma tümünden egemen, günlerdir, haftalardır, egemendir, bırakmayacağım. Bu sefer hayatımda ilk defa tutuşumu koparacağım!

Benim bugünümü değil, cezaevinde yattığım anları sev

Bunu yaparken onurumu kurtarmayı hedefliyorum. Bu duyguyu giderecek maddi şartları yine pişmanlık duygusu hatasını düzeltmek maddi şart arar. Bu benim için yoktur. İhanet dönüşü olmayan bir yoldur. İhanet, düşman için gemileri yakmanın özüdür! Maddi koşulların yokluğu bende büyük korku yaratıyordu ömür boyu. Ki yaşı 23. Bu alınımdaki lekeyle mi yaşayacağım diyorum. Nasıl evlenir çocuk büyütürüm?

Nasıl çocuklarıma ben itirafçı parçasıyım ben döküntü bir bozguncuyum diyebilirim. Hangi yüzle. Çocuk babanın erkeğin demir gibi olanını sever. Ben neyim? Eğer benim için ağ-

layacaksan, bir senesini halkı için Avusturya'da hapiste geçiren insan için ağlayacaksın, ağlayacaksın... O zamanlar temizdim. O zamanlar sahte isim altında cezaevinde yattığım için Salih Çetin adıyla Serxwebun'a şiirlerimi gönderdim. Bu şiirleri Serxwebun'dan iste o şiirleri oku ve onu yazanı sev. Benim bugünümü değil, cezaevinde yattığım anları sev. Gözyaşı akıtıyorsan, o şiirlerin üstüne akıt. O yazılarda benim en temiz duygularım yazılı. En özlü, en güzel. PKK'de kazandığım insanlık anlayışı var. PKK'yi bir ev olarak gördüğüm için ben bu günlere geldim.

Kendimle beraber düşmanı da yakacağım

Oysa PKK bir işyeridir. PKK emek harcayanların fabrikası kara sevdasıdır. Bir evde oturup yemek yer gibi, PKK'de oturup yemek yedim sadece. Bundan sonra ruhumdaki düşmanı konuşurmuyacağım. Pişmanlık duygusu bana şunu söylüyor. Bir hainin en güzel yanı kül olmuş yüreğidir. Eğer yüreksizlikten, yürekliğin yüzüne tükürdüysen o yüreğini ateşe ver.

Ver ki, yüreğindeki kan ateş altında demlensin. Ki ben Kürdistan köyleri boşaltılıp yakılırken, gökyüzüne dumanlar yükselirken, o dumanı içime çekip düşmanı geri püskürten halkımın nefesi olmak istedim. Ben bir Kürdüm. Evet ben bir kürdüm. Ben de Ateşin ve Güneşin çocuğuyum. Fakat ben Mazlum DOĞAN, RONAHI ve BERİVAN gibi yanmayacağım. Onların ate-

şi, dumanı, külleri Kürdistan halına yol gösterdi. Benim intiharım yol göstermiyor. Ben kendi onurumu, insanlık onuru için kendimi yakıyorum.

Aslında sana yazmak istediğim daha çok şey var. Benim ruhumdaki düşman, PKK yaşamının kısmını yaşarken azdı. PKK yaşamından kopunca yavaş yavaş büyüdü; küçükken çoğaldı. Tıpkı bir harfin bir kavrama dönüşmesi gibi. Kendimle beraber düşmanı da yakacağım. Ben bir kişiyi değil bir sınıfı yakacağım, içimdeki emperyalizmi yakarken, yüreğimi küle döndürmek istiyorum. Benzini yutar içime de akıtırsam, yüreğimi içinden yakmış olacağım. Kaleyi içten fethediyorum. Anne üzülmeysin Kürdistanlaştın, savaşı yaşayın.

Bütün Altınoklar bütün Narinler benden ibret alsınlar. Senin yaşamın ibret versin, onlara son olarak yazmak istediğim şudur: Çok mutluyum hiç ağlamıyorum. Hatamı düzeltmek için intihar etmem lazım. Siz benim yarattığım tahribatları gidermeye çalışın. Başka belirtmek istediğim beni Berlin'deki Müslüman mezarlığına gömün. Orada gömülmek istiyorum. Ne İstanbul ne Bingöl. Berlin kişiliğinin yeri Berlin'dir. Ellerinden öpüyorum. Ablamın, eniştemin, kardeşimin, yeğenlerimin gözlerinden öpüyorum. Bana yapacağınız tek şey acınızı bilinçlendirmektir.

- Kahrolsun ihanet!

- Yaşasın direniş!

05. 01. 1998

Eser ALTINOK Arkadaşın Annesine Yazdığı Mektup

Neden İnsanın Sevdiklerinin Hepsi Bir Arada Değil?

**Seyit
EVRAN**

"Ağlıyoruz. Çünkü hala ağlayacak kadar güçlü olduğumuzu düşünüyoruz. Acılarımızı ortaklaştırıyoruz. Çünkü yaşadıklarımız hepimizi anlatıyor. Acılarda, sevinçlerde, mutlulukta ortaklaşmış bir arkadaşlık ve dostluk kurmuşuz. Güzel yarınlar hesabıyla yaşıyoruz her geçen günümüzün yarısı hüznünle geçse de... Ve diğer yerlerde bıraktığımız sevdiklerimizi gözlerimiz arayarak bakıyoruz birbirimize. Onların güzel bakışları, içten gülüşleri, sıcacık yüreklerini his ederek onları özleyerek geçiriyoruz günlerimizi. Buda parçalı hayatımızın yadsıyamayacağımız bir gerçeğidir."

Namların ucunda dalgalanan hayatlarımızdan geriye Bize Zuladaki aşk kaldı sadece. O yüzden biz aşkı yüreğimizde değil Zulamızda tasırız yarınlara...

Üç aylık bir beklemenin ardından nihayet arkadaşlar tedaviye gidebileceğimi söylediler. Aslında o kadar bekleyişten sonra ben gitmekten vazgeçmiştim. Ancak oradaki bir yıla yakındır göremediğim arkadaşları göreceğimi düşününce gitmeye karar verdim. Kar yolları tutmuş olmasına rağmen biz durmadan yola çıktık.

Belki mevsimin ilk karıydı ancak oldukça fazla yağmıştı. O havada yollara çıkmak bana farklı duyguları yaşattı. Yılların gerisinde bıraktıklarım ancak özlemleriyle yanıp tutuştuğum kuzey

Kürdistan gerillacılığındaki günleri yaşattı bana. Ağır yüküm olan hüznü gerilere baka baka o yolu kat etmeye çalıştım. Yol boyunca neler düşünmedim ki... O kadar çok şey düşündüm ki altında kalır gibi oldum.

**Acı günler kadar
güzel günlerde
kalmıştı**

Dünyam alt üst olmuştu. Dönüp bakmaktan korksam da geriye bakmaktan yine de kendimi alamadım. Zira acı günler kadar güzel günler, güzel anılar, güzel yerler, güzel birçok şeyde geride kalmıştı. Acılar kaldı denemez. Çünkü onlar benim bedenimden birer parça olup yüreğime yerleşti. Ve yaşama başladığım andan itibaren bir daha beni bırakmaya kararlıydılar gi-

bi içime yerleştiler. Öylede kaldılar.

Birçok güzelliğimin anlatıcıları oldular. Hayatımın temel taşı oldular. Evet gidecektim. Gidiş amacım tedavimi görmeyi ancak sevdiğim birçok arkadaşımı da görme şansım olacak. Bunları düşünürken içimi yeni bir hüznün dalgası sardı. Nefessiz kalacak gibi oldum.

**Denizde yüzer gibi
yürüyorduk**

Acılarım, hüznüm, mutluluğumla yine yollardaydım. Buda yeni mutluluğumun adı oluyordu. Çünkü yollarsız bir hayatı hiç düşünemiyorum. Gidip sevdiğim arkadaşları görmek kadar yenden yollarda olmam da mutlu etti.

Hüznüm acılarım ve sevincim cebimde yürüyordum. Her şey iç içe geçmişti tıpkı yaşamımız gibi. Bir yan-

dan çok sevinçliydim öte yandan oldukça üzüntülüy-
düm. Uzun zamandır görme-
diğim sevdiklerimi göreceğim
için sevinçliydim. Ama bazı
sevdiklerimi geride bıraktığım
içinde oldukça üzüntülüy-
düm. Yol boyunca bunları
düşünüp durdum. Başım çat-
layacak gibi oldu. Ama ona
rağmen kar denizinde yüzer
gibi yürüyorduk. Sonunda
arabaya bineceğimiz yere
ulaştık.

Kimler geçmemişti ki geçtiğimiz yollardan

Akşama kadar bekledik
ama hala araba gelme-
mişti. Yaktığımız gerilla
ateşinin etrafında daire
çizmiş sohbete dalmıştık.
Böylelikle günü devirdik,
geceye derin ama uzakla-
rı anlatan sohbetlerle gir-
dik. Gecenin ayazında
yanan ateşimiz ve yüreği-
mizin ısıısıyla ısıniyorduk.

Geceye de düşünce der-
yası içinde yüzerek gir-
dim. Düşünmekten bey-
nim zonklamaya
başlamıştı. Ancak ne ben
düşünceden, düşünmekten
nede düşünce benden vazge-
çiyordu. Sanki hep benim pa-
yıma düşünmek düşmüştü. As-
lında bu durumdan çok fazla
şikayetçi de değilim ama baş
ağrılarım beni bu kez böyle
düşünmeye zorladı. Karlı dağ-
ları izliyordum durmadan.

O sırada bu dağların şahit ol-
duğu cehennem günlerini dü-
şünmeye başladım. Ve bu dağ

başlarında ölümüne cengaver-
ce savaşıyan gerillaları düşün-
düm. Kim bilir kimler savaş-
mamıştı ki bu dağlarda. Kimler
geçmemişti ki geçtiğimiz yol-
lardan. Biz şu an onların sa-
vaştıkları dağlara bakıyor, on-
ların yürüdükleri patikalardan
geçiyorduk. Gece ateşin etra-
fında bunları düşünürken saat
on'a doğru araba çıkıp geldi.
Arabaya bindik, üç saatlik bir
yolculuğun sonunda hastane-
ye ulaştık.

Acıları büyüktü hala yaşıyor olanlarının

Geceyi hastaneye giderek
gerillaların beklediği bir geril-
la taburunda geçirdik. Ertesi
gün yeni bir mekanda çok-
tandır görmediğim yoldaşlarla
görüştim. Kimlerle görüşme-
dim ki....

Üniversite yıllarımız birlikte
geçmiş bir arkadaşla görüş-

meye başlamakla arkadaşları-
mı görmeye başladım. Ne gü-
zel yıllardı o yıllar. İlk elden
birbirimizden uzak kaldığımız
bir yıl içinde yaşadıklarımızı
ve gördüklerimizi anlatmakla
başladık. Yılların gerisinde bı-
raktığımız üniversite yıllarımı-
za gidip gidip geldik. O kadar
çok şey yaşamıştık ki, ikimiz-
de hayrete düştük.

O kadar çok arkadaşı andık
bazen güldük, bazen ağladık,
bazen hüznünlendik bazen de
sevindik ama hep acı çektiğimiz.
Çünkü andıklarımızın büyük
bir çoğunluğu şu an yoktu.
Acıları büyüktü. Hala yaşıyor
olanları yani bir umut belki
bir gün görüşebileceğimiz de-
diklerimizden sadece altı kişi
kalmıştı. Fırtınalı yılların fır-
tına çocukları olarak yüzlerce
kişi katılmıştı bu kavgaya.

Ve onlarla yaşamaya devam edeceğiz...

Geriye ise sadece bir elin
parmakları kadar kalmıştık.

Yüzümüz aktı. Başımız
dik. Çünkü arkadaşlarımızın
büyük bir çoğunluğu bu
kavgada dövüşerek toprağa
düşmüştü. Mezarlarında ra-
hat uyusunlar, yollarında yü-
rümeye devam edeceğiz gibi
bir bağlılık sözünden başka
bir şey söyleyemedik acıla-
rımızı bastırarak. Birde üni-
versitemizden yeni katılanlar
olmuştu. Onları da ben söy-
ledim eski okul arkadaşına.

Ki bunlardan biri de şu an
birlikte çalıştığımız bir arkadaşı-
tı. Yani kısacası anıların çağrı-

şımında da olsa o güzel arkadaşlarımızla güzel bir kaç saat yaşadık. Ve onlarla yaşamaya devam edeceğiz. Bir gecelik anılardan esintiler biçimindeki sohbetimizden sonra Dr. Orhan tedavime ilişkin bilgi verdi. Üç gün sonra tedaviye başlayacağım için bunu uzun zamandır görmediğim arkadaşlarımı ziyaret etmek için değerlendirmek istedim.

Hayaller, özlemler alıp götürmüştü beni

Üç gün boyunca o alanda dolaştım. Bir derviş gibi kamp kamp, dağ dağ, bayır bayır, vadi vadi dolaşarak arkadaşlarımı ziyaret ettim. Bazılarını gördüm. Bazılarını da başka yerlerde oldukları için görmedim. Gördüklerimle derin, uzak ve güzel sohbetlere daldık. Saatlerce konuştuk. Zamanın nasıl akıp gittiğinin farkına bile varmıyorduk.

Göremediklerim için üzül-düm. Kim bilir onlarda duyunca üzölmüşlerdir. Çünkü bu kavgada tüm görüşmeler son görüşmeler olabilir. Zira ölüm her hangi bir anda her hangi bir yerde gelip kapı-mıza dayanabilirdi. Biz hayatla dalga geçerek, oyun oynayarak yaşıyorduk. Hayatla gölgeler oyunu oynuyorduk.

Bize ait olan hayatımızın bölümünü bu anlatıyordu. Çünkü hayatımızdan hatırladıklarımız ve hatırlayacaklarımız bu bölümler olacaktı. Bu gezinin büyük bir bölümünde de Dr. Orhan bana eşlik etmişti.

Ertesi gün bir başka mekan ve başka başka arkadaşlarla karşılaşma. O mekana gitmek için akşamdan yola çıktık.

Yani yine yollar ve biz vardık. O yollarda beynimizin -ki bazı-larımız için böyle, en azından benim için böyle- her yanını istila eden düşüncelerle baş başaydım. Bir yılın özlemi ve hasreti vardı. İlk anki karşılaşma, onun heyecanı ve ilk sarf edilecek sözleri düşünerek yürüyordum. Hayaller, özlemler alıp götürmüştü beni. Uzaklara çok ama çok uzaklara.

Özlemek insanın yarım kalan yanıdır...

O an bütün sevdiklerimle bir arada olmak istiyordum. Sevdiklerimin hepsinin bir arada olmasını istiyordum. Bu sadece bir istekti. Ama çok olmasını istediğim bir istekti. Ama birde gerçek vardı. O gerçekte insanın her istediğinin olmayacağı gerçeğiydi.

İnsanın bütün sevdiklerinin bir arada olmayı isteme isteğinin yerine gelmeyeceği gerçeğiydi. Bu doğa ve toplumsallaşmanın bir yasası mıydı? Yoksa biz insanların koydukları yasaların hükmü müydü?

Kimin, neyin yasaları olursa olsun işleyen bu yasalardı. Birileri çıkarır, birileri de uyguluyor. Acı olan ise herkesin kendine göre uyguluyor olmasıdır. Bazen gelip insanın yüreğine koca bir taş gibi oturur. Bazen insanın yüreğinin ince çizgilerine dokunarak geçer. Özlem hasret işte oradan dogar ya...

Gittiğimiz her mekanda ayrı ayrı sevdiklerimle, dostlarımla karşılaşıyordum. Sohbetler demli bir çay tadında uzayıp gidiyordu. Sohbet aralarında, sohbet sırasında bende durmadan kopup gidiyordum. Kopup gittiğim yer ise geride bıraktığım sevdiklerimin yanındı. Acaba ne yapıyorlar şimdi, nasıl ve neye gülüyor, kiminle dalga geçiyorlar ve en önemlisi de neler yapıyorlar. Onları düşünür, onları özler, onları düşleyerek kopardım. Birileri bana

ların hedefiydik. Çünkü hepimiz bir ateşin peşindeydik. Peşinde olduğumuz ateşle oyun olmazdı. Ciddiye alınması gerekirdi. O ateş hepimizi biraz yaktığı, yakabildiği kadar öz-gürleştirendi de.

Gülüyor çünkü ağlamak kadar gülmenin de insana yakıştığını biliyoruz

Biz neyin peşindeyiz? Gülen bir yüz, sıcak bir selam sevgi

dolu bir yürek peşindeyiz. İnsanlar olarak birbirimizden istemimiz sadece bu olmalı. Gerisi bunun tamamlayıcısı olarak kendiliğinden gelişir. Hatırladığımız ve hatırlayacağımız kadarıyla bizim olan hayatımız bu döngü içerisinde dönüp duruyor. Biz onu o bizi kovalayıp duruyor.

Tuzağa düşürmek, kapana kısırmak için birbirimizin etrafında dolanıp duruyoruz. Hangimiz, hangimizin tuzağına düşeceği hiç belli olmaz. Kim galip gelecek, kim yoluna devam edecek onu zaman gösterecek.

Bu düşünceler ve gelgitlerle bir aydan fazla süren tedavimi gördükten sonra çalışma yürüttüğüm alandaki dostlarımın arasına döndüm. Şimdi geldiğim yerdeki sevdiklerimle beraberim. Sohbet ediyor, gülüyor, konuşuyor, tartışıyor ve beraber özlüyoruz uzaktaki

sevdiklerimizi. Gülüyor çünkü ağlamak kadar gülmenin de insana yakıştığını biliyoruz.

Sohbet ediyoruz çünkü insanlar arasındaki en güzel ilişki, en güzel arkadaşlığın mavi denizler gibi derin sohbetlerle gelişebileceğini düşünüyoruz. Birbirimize karşı sevgimizi büyütüyoruz.

Çünkü, sevginin insana dair en güzel duygu olduğunu, insanoğlunun yarısı olduğunu, insanın en güzel varlığının bu olduğunu biliyoruz. İnsanın içinden hiç eksik etmemesi gerektiğini bilerek seviyoruz birbirimizi ve arkadaşlarımızı, arkadaşlığımızı.

Ağlıyoruz. Çünkü hala ağlayacak kadar güçlü olduğumuzu düşünüyoruz. Acılarımızı ortaklaştırıyoruz.

Çünkü yaşadıklarımız hepimizi anlatıyor. Acılarda, sevinçlerde, mutlulukta ortaklaşmış bir arkadaşlık ve dostluk kurmuşuz. Güzel yarınlar hesabıyla yaşıyoruz her geçen günümüzün yarısı hüznle geçse de...

Ve diğer yerlerde bıraktığımız sevdiklerimizi gözlerimiz arayarak bakıyoruz birbirimize. Onların güzel bakışları, içten gülüşleri, sıcakık yüreklerini his ederek onları özleyerek geçiriyoruz günlerimizi. Buda parçalı hayatımızın yadsıyamayacağımız bir gerçeğidir.

Özlüyoruz ve hüznleniyoruz. Özlüyoruz umutlanıyoruz bir daha görüşeceğiz diye. Özlüyoruz ve her şeye rağmen yaşıyoruz.

“nereye gittin yine” diyene kadar dalıp giderdim.

Sevdiklerimi gördüğüm her mekanda bunları yaşadım. Ve bana göre yaşanması gerekir de. Çünkü özlediğimiz için insanız. Özlem, olması gereken duyguların başında gelir. Ve bizlerin birer parçası olarak hatırlayabildiğimiz hayatın bir kesitidir. Özlemeyenlerin insanlıklarından her zaman için kuşku duymuşumdur.

Çünkü özlemek insana dair bir güzelliiktir. İnsanın bir var oluş biçimidir özlemek. Özlemek insanın yarım kalan yanıdır...

Hepimiz biraz birbirimizi anlatıyorduk. Hepimiz biraz birbirimize benzeriz. Hepimiz biraz aynı hayatı paylaşıyoruz. Bizi kıyılarına atmak için çarpan hayat dalgalarının sertliği kişiden kişiye değişse de hepimiz aynı dalga-

Eine Organisierte Jugend, Bedeutet Eine Freie Zukunft

**Hevidar
KOBÎN**

Trotz der Bereiterklärung, der PKK, zur friedlichen und demokratischen Lösung des Problems, bleibt die türkische Regierung stur. Nach Aufrufen aus dem In- und Ausland am 1. Oktober 2006 hat die PKK einen einseitigen Waffenstillstand erklärt, um so eine Möglichkeit für eine demokratische Lösung zu schaffen. Statt diese Möglichkeit zu nutzen, hat die türkische Regierung ihre Angriffe gesteigert und ist fest entschlossen in den Süden Kurdistans einzumarschieren.

Die PKK greift wegen des Waffenstillstandes nicht an, aber befindet sich in Verteidigungsposition. Der in den Medien bekannt gegebene Grund für die Einmarschierung ist die Vernichtung der kurdischen Freiheitsbewegung, doch Fakt ist, dass die türkische Regierung das gesamte kurdische Volk ausrotten möchte, sowie die kurdische

Struktur im Nordirak zerstören will. Das kurdische Volk, die PKK, die Politiker der Demokratischen Gesellschaftspartei (DTP), diverse andere Staaten und unser Vorsitzender Abdullah Öcalan sind fest überzeugt, dass dieses Problem nicht mit Waffengewalt sondern mit demokratischen Mitteln zur Lösung des Problems und zum Frieden führt.

Aufhetzung gegen eine Minderheit

Die türkischen Medien heizen die Stimmung unter dem Volk auf, in dem sie Unwahrheiten veröffentlichen und sich als Opfer darstellen. Die Repressionen auf das kurdische Volk in der Türkei haben stark zugenommen, die kurdischen Repräsentanten und Politiker der DTP werden ständig verhaftet und vernommen, die Büros der DTP sowie auch kurdische Zivilisten auf offener

Straße und kurdische Geschäfte in türkischen Metropolen wie Istanbul werden angegriffen.

Die unmenschlichen Gefängnisumstände von unserem Vorsitzenden Abdullah Öcalan wurden gesteigert, obwohl er an ernstesten Gesundheitsproblemen leidet und eine Vergiftung vorliegt, die zum Tode führen könnte. Ärztliche Versorgung wird nicht gestattet und die Besuche seiner Anwälte und Familienangehörigen werden mit Ausreden verhindert.

Diese Angriffe haben sich bis nach Europa verbreitet, schuld sind wie ich oben erwähnt habe die türkischen Medien, die eine enge Verbindung zum Staat pflegen. Kurdische Vereine und Geschäfte in diversen europäischen Städten wurden von türkischen Faschisten angegriffen, verschiedene Demonstrationen gegen das kurdische Volk vom türkischen Konsulat organisiert

und sogar ein Kurde in Russland während eines Angriffes ermordet. Diese widerliche Art von Aufhetzung gegen das kurdische Volk ist vergleichbar mit der Reichspogromnacht während des Hitler-Regimes, in der Hitler das deutsche Volk emotional beeinflusste und gegen die Juden aufhetzte.

Ein Beispiel des Friedens

Während einer bewaffneten Auseinandersetzung am 21. Oktober 2007 zwischen der kurdischen Freiheitsbewegung PKK und des türkischen Militärs, wurden 8 türkische Soldaten von der PKK festgenommen und ins Lager gebracht, wo sie ärztlich versorgt wurden und die Möglichkeit hatten, die Guerillas der kurdischen Freiheitsbewegung kennen zu lernen, mit ihnen Freundschaft zu schließen und zu erfahren was die Ziele der Bewegung sind.

Es tauchten Bilder auf, auf denen die Soldaten mit den Guerillas am Tisch saßen, zusammen aßen und fröhlich lachten. Die Soldaten sprachen vor den Kameras des kurdischen Senders Roj Tv und betonten immer wieder, dass sie sich wohl fühlen, mit den Guerillas Freundschaft geschlossen haben und sie sehr gut behandelt werden.

Sie forderten den türkischen Staat auf, die Operationen einzustellen und dieses Problem auf demokratische Weise zu lösen und auf die Wünsche des kurdischen Volkes einzugehen. Nach 14 Tagen wurden die Soldaten von einer Kommission, in der drei Politiker der DTP, der

Vorsitzende des Internationalen Toleranzverbandes und der Innenminister der kurdischen Regierung im Nordirak Platz einnahmen, befreit und zurück in die Türkei gebracht und sofort von der türkischen Regierung festgenommen und zwar mit der unwahren Begründung, sie seien freiwillig in das Camp der kurdischen Guerillaeinheit gegangen. Nun drohen den Soldaten 5 bis 20 Jahre Haft. Beim Abschied nehmen, haben sich die Guerillas und türkischen Soldaten umarmt.

Diese emotionalen Momente waren ein Beispiel dafür, wie die Beziehung zwischen dem türkischen und kurdischen Volk aussehen könnte, wenn der türkische Staat dem kurdischen Volk ihre Grundrechte geben würde. Es sind Rechte, die jedem Volk weltweit zustehen, wie zum Beispiel Rechte im Bezug auf Kultur und Identität.

Die Rolle der kurdischen Jugend

Wir dürfen ein Leben ohne unseren Vorsitzenden Abdullah Öcalan nicht akzeptieren, denn er ist derjenige der unser Volk, das vor Jahrzehnten im Zustand einer

verwelkten Rose war, zum wieder blühen gebracht hat. Unsere Gefallenen sind das Licht in unserem Befreiungskampf, wir dürfen sie nie vergessen, denn sie haben sich geopfert um unserem Volk eine freie Zukunft zu ermöglichen.

Um ein würdevolles und freies Leben für unser Volk zu ermöglichen, müssen wir uns gegen die Angriffe des faschistischen türkischen Staates wehren. Wir als kurdische Jugend sollten uns fragen, was unsere Aufgaben sind während dieser kritischen Zeit, dass heisst, wir müssen uns gut organisieren, aktiv werden und diverse Aktionen verwirklichen. Das Organisieren von Demonstrationen, Infoständen, das Besetzen von Radios, Redaktionen und Fernsehsendern in denen wir Mitteilungen vorlesen und vieles anderes sind Aufgaben, die wir zu erfüllen haben. Wir, die kurdische Jugend sind die größte Hoffnung von unserem Vorsitzenden Abdullah Öcalan.

Er hat immer betont, wie sehr er an uns glaubt, also lasst uns zusammen der ganzen Welt beweisen, mit welcher großen Stärke wir unseren Werten verbunden sind.

TÎŞT

Erê pismam
Tû min mîna çixareyeke
Ku tama wê ne xweşe
Ji mecbûrî têxe devê xwe
Agir berde nava serê min

Û bi qasî ji te tê
Rihê min bikşîne cegera xwe
Xwelîya min bavêje nava rê
Bi lingên xwe yên bêmirêz
Pê limin bike û derbas be
Pişt re bi dûvika min bigre

Û bavêje ber xwe
Bi devê sola xwe
Min baş bipêçiqîne
Heyran, bila qûnchê min li te helal be

Lê tû bi xwedê kî
Heqê min ne xwe û mebêje
“Ev ne tû tişt e”.

Ahmed OSMAN
GÎRTÎGEHA TÎPA H, DÎLOK.
* Ev hebest tevî 15 emîn Çalakiya Helbest û
Pexşanan a Hüseyin Çelebî bu

İhanetin Hesabı Sorulmalı

**Andok
ERDAL**

"Tüm şehitlerimiz gibi Şerzat yoldaşa anılarıyla karanlıktan aydınlığa açılan yolda bize ışık olacaktır!" dedi. Ve böylece özgürlüğe giden yolda bir ışık daha belirmişti. Kürdistan halkının şehitler ordusu bir nefere daha kavuşmuştu. Silah sesleri yükselirken bir ses daha yayılıyordu artık. "İhanetin hesabı soruluyor, sorulacak, sorulmalı" bu Şerzat yoldaşın geriye bıraktığı vasiyeti oluyordu, aynı zamanda bu sesler Kürdistan'ın bağrında yükselen seslerdi. Bu seslere kulak verilmeliydi artık"

Gece ayazı çökü vermişti aniden. Soğuk rüzgar kemiklerimizi sızlatırken dişlerimiz hafifçe gıcırdıyordu. Yaklaşık bir aylık yoğun hareketliliğin, yaşanılan çatışmaların bitkinliği vardı üstümüzde. Bu defa biz geri mevzide savunmaya kalmıştık. Hani saldırıda olsaydık da yürüyecek halimiz kalmamıştı, zaten.

Büyük bir merakla planlanan karşı saldırının başlama saatini bekliyorduk. İkide bir saate bakıyor ve sonra ilerdeki karanlığa göz atıyorduk, bir yandan da nefes alış-verişlerimiz giderek hızlaşıyor ve derinleşiyordu. Tam bu sırada koordinatör olan komutan A.D arkadaş telsizi kulaklarına yaklaştırıp alçak bir ses tonuyla; "Haval davê lê lexê" der demez karanlıkta şimşekmişçesine bir gürültü koptu. bir roket kıvılcığı bir yıldız saçarak patladı.

Ardından silah sesleri bomba sesleri, roketler kanallıkta uçuşup duruyordu. Bir ara ihanetçiler bir fırsatını bulup havaya aydınlatıcılar, (ışıldaklar) fırlatmışlardı.

Sonra karşılıklı mermiler karanlıkta çizgiler çizmesine uçmaya başladı. Bomba sesleri, mermi vızıltıları, şarapnel parçalarının boğuk sesi, roketler, havan roketleri, karanlıkta birer şimşek gibi çakıyorlardı. Bir süre sonra yanık kokular yayılıyordu.

Bu koku insanı kenden geçirip adeta gözünü dön deriyordu. Bu defa çatışma kısa sürmüş ihanetçiler bulundukları tepeyi terk edip kaçmışlardı. Ortalık sakinleşmiş her tarafı ölüm sessizliği kaplamıştı. Bu sessizlik telsizden çıkan bir ses bozdu. A.D arkadaş; -Durum çaveyê kuçikê mala gürzo ravyên.

Kendilerini Dinarlara satmışlardı

Havar arkadaş tekmi verirken Şerzat arkadaşın yaralandığını belirtmişti. Yarasının ağır olduğunu söylüyorlardı.

Adı, Soyadı: İzzettin
Oso Mehmet
Kod adı: Şerzat
D. yeri: Mexreç köyü/
Küçük Güney
Kürdistan
Mücadeleye katılım
tarihi: Eylül 1991
Şehadet tarihi ve yeri:
23 Ekim 1992 Lolan

A. D arkadaş dört arkadaş görevlendirdi. İki erkek iki bayan dört kişi Şerzat arkadaş getirmeye gidecektik. Ş. arkadaş sağlıklıydı. Gerekli malzemeleri alıp yola çıktık. Kapkaranlık ortama sessizlik hakimdi.

Dolunay bir bulutların arkasında kayboluyor, bir çıkıyordu. Tek tek mesafeli yürürken, ihanetin dozajının ne kadar büyüdüğünü düşünüyordum: Daha düne kadar peşmergelerin ne kadar kahraman olduğunu düşünüyordum.

Oysa bugün bu alçaklar peşmergeliğin adını lekelemiş, ihanetçiliğe dönüştürmüşlerdir. Türk

subaylarıyla birlikte bize karşı savaşıyorlardı, hem de “Kahrolsun PKK, yaşasın Türkiye” sloganlarıyla “Allah Allah” sesleriyle saldırıyorlardı. Ölenlerin bir çoğunun cesetlerinden yeni yeni destelerle Dinar’lar çıkıyordu. kendilerini Dinar’lara satmışlardı.

Ama bu defa istedikleri olmayacak, ihanetlerinin hesabı sorulacak ve soruluyordu. Bu düşüncelerle yürürken ayağım bir taşa takılıp yere düşmüştüm. Ayın önündeki bulutlar yüzünden yürüdüğümüz yamacın arka kısmına geçip yürümeye devam ettik. Yaklaşık yirmi dakika yürümüştük ki, bir ses” Tü Kiyê yükseldi. Parolayı verip yanlarına gittik. arkadaşlar Şerzat arkadaşları ön cepheden biraz geriye çekmişlerdi. Ağaçlardan yapılmış bir sedyede uzanmış, boğuk bir ses tonuyla inliyordu.

Acısını belli etmemeye çalışıyordu

Daha dünkü neşeli halini hatırlıyordum. Ona takıldığımızda bozuk türkçesiyle “bu elçahlara postu kolay deldirmem” demişti. Şerzat arkadaş küçük Güney’li ve çok şakacı, coşku dolu bir arkadaştı. En zor durumlarda dahi sıcak şakalarıyla moral kaynağı oluyordu. Çok iri-yarı vücutlu olduğu için biki dahi kucağında kleş gibi görünüyordu. Bu nedenle ona bazen” Kürt ram-bosu” diyerek takıyorduk. Fedakarlığı ve cesaretiyle bölükte ilgi odağımız olmuştu. Her arkadaşla çok iyi anlaşıyor ve herkes tarafından seviliyordu.

Şağlıkçı Ş. arkadaş Şerzat arkadaşın yanına yaklaşıp yarasına ilk müdahaleyi yapmaya çalıştı. Biraz feodalılığından olmalı ki, her yarasına dokunulduğunda acısını belli etmeye çalışıyor, yarasının acısı yüz

hatlarından belli etmemeye çalışıyor ama yarasının acısı yüz hatlarından belli oluyordu. Ş. arkadaş bayan olduğu için onun yanında bağırma bir yana inlemeyi dahi kendi gururuna yedirmemişti. Ş. arkadaş durumu fark etmiş olmalı ki, daha dikkatli yarayı sarmaya çalıştı. Ş. arkadaşın yüz ifadesine bakılırsa Şerzat arkadaşın durumunun pek de iyi olmadığı anlaşıyordu.

Ş. arkadaş çağırıp durumu öğrenmeye çalıştık. Mermi tam göğsüne saplanıp kalmıştı. Kafasında da bir sıyrık vardı. Durumunun ne olacağını sorunca Ş. arkadaş üzgün üzgün mermi saplanıp kalmış, şimdi çıkarmak imkansız, ayrıca yara çevresinde pek kan yok, burada iç kanamanın olabileceğini gösterir. Ancak sağlık merkezine götürmemiz gerekiyor.

En iyi tedavi moral ile olacaktı

Dr. arkadaş tedavisini daha iyi yapar, hem biraz önce buradan uzaklaştırmamız gerekir, ihanetçilerin her an saldırısı olabilir. Yanlış götürürken sarsmamaya çalışacağız.” dedi.

Şerzat arkadaşın yanına gidip biraz morla vermeye çalıştık. Şerzat yine bizi görünce hafif gülümseyerek “Sonunda bu ihanetçilere postu deldirdik” dedi. O yaralı haliyle dahi şaka yapmaya çılışıyordu. “Bunlar allha allah sesleriyle sürü gibi saldırıyorlar, allahın adaletinde bile böyle ihanet görülmemiş, düşmanın yanında kardeşlerini vuruyorlar. Yaktıkları bu doğa güzelliğine yazık. Ülkesinin yakan insandan ne çıkar ki, zaten, hep böylesi ihanetlerle yaşamlarını sağlıyorlar. Kardeş kanını dökmeye alışkın köpekler.

Bunlar Kürt olamazlar. Ş. arkadaş Şerzat’ın sözünü kesip “fazla

konuşma ve kendini gevşek bırakma. Biraz daha dayanırsan her şey yine eskisi gibi olacak. Maşallah moralin de yerinde” bu sözler Şerzat arkadaşına daha da gurura boğmuştu. Ancak gururu hiçe sayıldığı gibi hafif değildi. Şu an ona yapılacak en iyi tedavi moral ile olunacağından böyle söyleniyordu.

İhanet kurşunuyla şehit düşmek kötü olacak, keşke asker kurşunuyla şehit düşseydim

Her birimiz sedyenin bir tarafından tutarak ağır ağır yürümeye başladık. Yamaçlarda sedye ile yürümek pek kolay değildi. bazen kayıp düşüyor bu düşmeler sırasında Şerzat arkadaşında kafası, sırtı kavalara çarpıyor ve iniltisi aniden yükseliyordu. Ama bağırmmak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Sürekli bize “daha ne kadar kaldı? Yetiştik mi?” şeklinde sorular sorulunca bizde “Az kaldı, hemen şurada arkadaşlar var biraz daha dayan” şeklinde onu telkin etmeye çalışıyorduk. Yarım saatlik yolu düşe-kalka tam üç saatte ancak yürüye bilmiştik. Yolda bir ara kefiyesinin düştüğünü fark eden Şerzat” kefiyemi getirin, sakın kaybolmasın, Şehit Sabri arkadaşın hediyesidir.” Diyerek bir an heyecanlandı. Onu yatıştırmak için kefiyeyi arayıp bulduk ve getirdik.

Çok sevinmişti. Ama bu arada giderek davranışları tuhaflaşıyor, hafızasını kaybeder gibi oluyordu. Arkadaşlara ulaşır ulaşmaz merkez sağlıktan Şerzat arkadaş götürmek için katır götürmeleri istendi. Bu arada Ş. arkadaş hiç bir şey yapamamanın çaresizliği için Şerzat arkadaşın başından ayrılmıyor, konuşmalarla ona güç vermeye çalışıyordu. Şerzat arkadaş bir ara kendine gelince “ihanet

kurşunuyla şehit düşmek kötü olacak, keşke asker kurşunuyla şehit düşseydim” dedi.

Ben yeterince devrimi gördüm

Ş. arkadaş bu sözleri duyunca çok kızmıştı ve seni sağlık merkezine götürüp birkaç dakika içinde iyileştiririz. Sonra bu alçak ihanetçilerden tarihi hesabı sorarız. Bu defa ihanetlerin sonları olacak. Şehit-mehit düşmeyeceksin!” Bir yandan da ona hastalar için her zaman yanımızda bulunan baldan yedirmeye çalışıyorduk. bulunduğumuz yer yağun olmadığı için ne ateş, ne el feneri yakabiliyorduk. Bundan dolayı da kurşunun çıkarılması mümkün olmayacak.

En ufak bir ışıktaki düşman havan toplanı çalıştırıyordu. Beklemekten başka çaremiz kalmamıştı. Şerzat arkadaşın kendisini bırakmaması için onu sürekli uyanık tutuyorduk.. Onu devrimden sonra ne yapacağını söylüyorduk. Bir ara bazı şeyler anlattı ama sonra “Devrimden sonra hiçbir şey yapmayacağım, çünkü ben yeterince devrimi gördüm.

Bunun için kendimi şanslı sayıyorum Tek düşüncem ihanetten hesap sorulması gerektiğidir. Bunun yapılacağını biliyorum. Çünkü Serok düşmandan da, ihanetçilerden de hesap sormasını biliyor. Arkadaşlarıma da güveniyorum. Tek üzüldüğüm şey bu doğal güzelliklerimizin ihanetçilerin eliyle düşman tarafından yakılmasıdır. Bana moral vermeye çalışıyorsunuz. Ama şehit düşeceğim için seviniyorum. Siz de sevinmelisiniz!” dedi.

Şefak sökmeye başlamıştı ki,

sağlıktan arkadaşlar katırla birlikte geliyorlardı. Şerzat arkadaş sağlıklar alıp götürdüler. Artık arkadaşın kurtulacağına inanmaya başlamıştık.

İhanetin hesabı soruluyor, sorulacak, sorulmalı

Güneş ışıklarını tüm gücüyle yaymaya başlamış gecenin soğukluğu kırılmıştı. Bu arada ihanetçiler yine doğkalarla ve havanlarla mev-

zileri dövmeye başlamışlardı. Tam bu sırada telsizden yeni bir haber gelmişti. A. D arkadaşın yüz ifadesi üzgünleşmişti bu haberle. Şerzat arkadaş yolun yarısında şehit düşmüştü. Bu haber hepimizi üzmüştü. Akşamdan beri kurtarmaya çalıştığımız arkadaşımızı kurtaramamanın çaresiz kalmanın üzüntüsüydü aslında.

Sonra A. D arkadaş üç arkadaşın gidip arkadaş getirmesi için görevlendirdi. Sağlıklı Ş. arkadaş ve A. arkadaşla birlikte gittik. Vücudu

buz kesilmişti. Yüzünde bir tebessüm ve elleri zafer işareti yapıyor bir halde kalmıştı. Kasatura ile bir mezar yaptık. Sağlıklı Ş. arkadaşın rahatsız olduğunu fark ediyordum. Bunun için arkadaş bizim için yemek getirmek için gönderdikten sonra Şerzat arkadaş gömdük.

Bu arada Ş. arkadaş gelmişti. Üç kişilik bir tören yapacaktık. Silahlarımızı alıp mezarın başında saygı duruşuna geçmeden önce mezarın üstünde kuru ağaçlardan bir gerilla ateşi yaktık.

Bu ateş hayvanlara karşı bir tedbir olarak yakılıyordu. Sonra saygı duruşuna geçtik. A. arkadaş hafif bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Şerzat yoldaş partinin öncülüğünde halkı için her zaman savaşmadan çekinmemiş, her türlü fedakarlıktan kaçınmamış ve güçlü bir pratikle yoldaşlarına her zaman örnek olmayı bilmiştir. İhanete karşı verilen bu savaşta da Kürt halkını yıllarca sömüren bu işbirlikçilere karşıda tereddütsüz savaşmış ve kahramanca şehit düşmüştür.

Tüm şehitlerimiz gibi Şerzat yoldaşa anılarıyla karanlıktan aydınlığa açılan yolda bize ışık olacaktır!”dedi. Ve böylece özgülüğe giden yolda bir ışık daha belirmişti. Kürdistan halkının şehitler ordusu bir nefere daha kavuşmuştu. Silah sesleri yükselirken bir ses daha yayılıyordu artık. “İhanetin hesabı soruluyor, sorulacak, sorulmalı”bu Şerzat yoldaşın geriye bıraktığı vasiyeti oluyordu, aynı zamanda bu sesler Kürdistan’ın bağrında yükselen seslerdi. Bu seslere kulak verilmeliydi artık.

Anıları mücadelemizde önder olacaktır. Mücadele arkadaşları adına.

Şehitler Dünümüz Bu Günümüz Ve Yarınımızdır

Gerilla anısı

Bedri

Bu sıcak topraklarda, su boylarında, dağ patikalarında isimsiz kahramanların ayak izleri, kaya oluklarında da anıları kaldı. Ve bir gün geldi bu ülkenin topraklarında geçen bir destanın ismi “LEHENG” oldu. Ülkenin beyaza büründüğü zemheri günleriydi. Nasıl ki gecenin en karanlık olduğu an şafağın en yakın olduğu an ise; kışın en sert olduğu günlerde baharın en yakın olduğu günlerdir ve günler çok soğuktu.

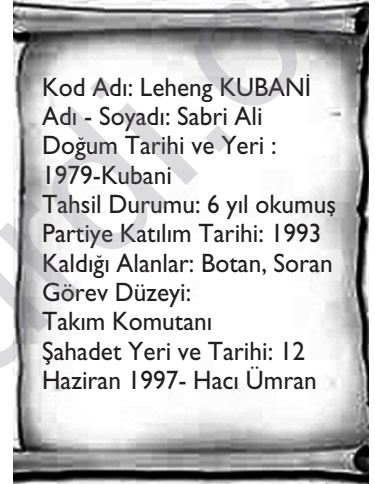
5. Kongre sürecindeydik. Partinin son kertede bugün adına fedailik dediği değişimin, yeniden yapılanmanın temellerinin atıldığı o süreçte Leheng arkadaşla tanıştım. Yeni katılmıştı. Yeniliğin tüm sıcaklığını buğday teninde yüz hatlarında taşıyordu.

Kongre sonrası Metina'ya geçtikten bir süre sonra düşman kapsamlı bir saldırıyla çelik operasyonuna başladı. Leheng arkadaşta oradaydı. İçten, samimi birçok güzel özelliklerinin ortaya çıkacağı zorlu günlere

beraber girdik. En belirgin özelliği etrafındakilere güven veren o korkusuz ve heybetli duruşuydu. Gece-ler günlere, günler gecelere dönüşüyor, dere yataklarında sular dans eder gibi akıp gidiyor, patikalardaki ayak izleri süret değiştiriyor ve bu güzel ülkemizin topraklarında dökülen boş mermi kovanlarının sayısı gün geçtikçe artıyordu.

En sıcak çatışmaların en amansız savaşçısıydı Leheng arkadaş

O hep zafer için yönetiliyordu. Yenilgi ise onun literatüründe olmayan bir kavramdı. Dili suskun, yüreği fırtına doluydu. Hiç okul okumamıştı. Konuşmayı fazla sevmezdi. Ama zafer parıltılarıyla ışıldayan herkese güven veren keskin gözleri vardı. Çok iş yapan az konuşan biriydi. Kıvrak bir zekaya sahipti. Bütün bu özellikleri

Kod Adı: Leheng KUBANİ
Adı - Soyadı: Sabri Ali
Doğum Tarihi ve Yeri :
1979-Kubani
Tahsil Durumu: 6 yıl okumuş
Partiye Katılım Tarihi: 1993
Kaldığı Alanlar: Botan, Soran
Görev Düzeyi:
Takım Komutanı
Şahadet Yeri ve Tarihi: 12
Haziran 1997- Hacı Ümrân

bir yana o gerçek bir asker, heybetli bir komutandı. Onun içindir ki savaşçı iken herkes onun komutanı, komutan iken herkes onun savaşçısı olmak istiyordu.

Kuzey-Güney arasında tampon bölge oluşturup orada yerleşmek için gelen düşman 45 günlük yoğun bir savaşın sonra büyük bir yenilgiyle geri çekildi. Ondan sonrada Leheng arkadaşla pek ayrı kalmadık zaten arzuladığım şeyde buydu.

En birikmiş kinlerin en keskin hançeriydi, Leheng arkadaş. 96 Ağustosunun kaynayan sıcaklığında ihanet yine düşmanla kol kolaydı.

“Eylem esnasında saldırı kolunun komutanı şehit düşünce Leheng yoldaş yine ileriye atılmanın fırsatını bulmuştu. Şehit yoldaşın cihaz ve silahını kaptığı gibi kolun başına geçip eylemi koordine etti. Geri çekilme sırasında yaralı bir arkadaş kurtarıırken serseri bir kurşun gelip onu buldu. Ve o anda parlak bir yıldız daha kaydı gökten ve o gece, o eylem saatinde bir fidanımız daha kaniyla suladı bu tutsak ülkenin sınırsız toprağını...”

İhanetin bu seferki hedefi Hewlerdi. Hewler kuşatmadaydı. Katliam gelip dayanmıştı kapımıza. KDP, Irak ile birlikte Hewleri işgal etti. Yas bulutları çöktü Hewler'in doruklarına. O doruklar kadar kinimiz birikti ve bütün kinini suskunluğuna gömüyordu Leheng arkadaşı.

O hedefe kilitlenmenin en militan ifadesiydi

2 Eylül'de parti; beni ve iki arkadaşımı alt yapı hazırlıkları için yeni bir alana gönderdi. Kandil'e doğru yola koyulduk. Kandil'in kuş uçmaz kervan geçmez sırtlarında, kuytu vadilerinde, tozlu patikalarında dolaştık durduk. Sadece üç kişiydik. Bu alanda ne düşmanımız ne de yandaşımız bizim burada hedefimize ulaşacağımıza inanmıyordu. Ama biz inanıyorduk. Çünkü yanımızda Leheng arkadaş vardı. O hedefe kilitlenmenin en militan ifadesiydi.

Bizim bizden başka yoldaşımızın olmadığı bu heybetli coğrafyada kendi halkımızda bizi kabul etmiyordu. İhanet bulaşmıştı bir kere, kolay mı ihanetin çirkinliğini anlatmak? Aç kaldık, susuz, uykusuz, kimsesiz kaldık. Her şeye rağmen yanımızda Leheng arkadaş vardı. Yalnızlığın ve yorgunluğun pususu çökünce, o başlardı evdeki haylazlıklarını anlatmaya. Bizim moral deryamızdı. Bir gerilla için gerekli ne varsa hepsini öğrenmek istiyordu. Yaratıcı zekasıyla kısa sürede kavriyordu. Fedakarlığı ve inisiyatifile her işin üstesinden gelir, en içinden çıkılmaz durumlarda bize başarmanın bir yolunu yöntemini bulurdu.

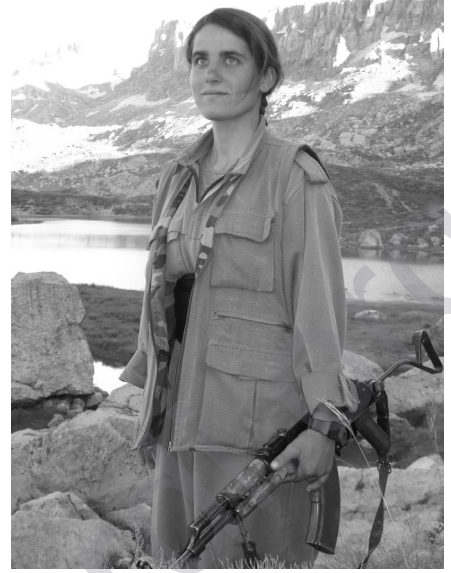
Üç kişi geldiğimiz alanda yıl sonuna doğru sayımızı bir bölüğe üç

karmayı başarmıştık. Bu büyük bir başarıydı. Biz iddiamızda daha da ısrarlı olduk, mutlaka Kandil'e gerillayı taşıracaktık. 96-97 kışının eğitim sürecine girecektik. Fakat okulumuz yoktu. Leheng arkadaş yine her zamanki canlılığıyla devreye girdi. Mayın yüzü görmemesine rağmen birkaç dakikalık anlatımdan sonra, bizim profesyonel mayıncımız oldu. Okul için kısa bir sürede bir mağara yaptık. Kış boyunca hem eğitim gördük. Hem de bahar için hazırlıklar gördük. Bahar geldiğinde hiç kimsenin inanmadığını gerçekleştirdik. İki bölüklük güçle alana açıldık.

Düşmana ve her türlü zorluğa karşı başı dik, yenilgiye tahammülü yoktu. Mücadelesinde hırslıydı

97 yılının 14 Mayıs'ında KDP ihanetinin Hewler'de gerçekleştirdiği katliamın hesabını sormak gerekiyordu. İşte kimsenin inanmadığını yaptık. Görkemli Kandil arazisinde bir savaş cephesi açtık. Xakurke'den coşkulu birlikler geldi. Leheng arkadaşla birlikte KDP ihanetinin hesabı sorulmuştu. Bir yılın blançosu ; 52 BKC, 47 B7, 12 doğka, 600'e yakın kleş oldu. Leheng arkadaş yorgunluk bilmez biriydi. Hiç kimse bir an bile onun coşkusu yitirdiğine tanık olmadı. Sadece eylemlere alınmadığında morali bozuluyordu. Gerçi böylesi durumlarda pek yaşanmazdı. Sürekli en ön saflarda yerini alırdı. Düşmana ve her türlü zorluğa karşı başı dik, yenilgiye tahammülü yoktu. Mücadelesinde hırslıydı.

Gecelerde gündüzler birbirlerini kovalayıp duruyorlardı. Her

gece parlak bir yıldızın kayışıyla bir yiğit fidanımız kaniyla suluyordu bu tutsak ülkenin sarı sıcak toprağını, Leheng arkadaş en büyük kahramanlıkların en büyük ifadesiydi. Yine kaynıyordu, sıcaktı toprak ülke kaynıyordu.

Dünya kaynıyor, Hacı Ümran kaynıyordu. 97'nin Haziranıydı. Yılın ve savaşımızın en sıcak günleriydi. Hacı Ümran'a baskın yapılacaktı. Leheng arkadaşın eyleme girmesinden yana değildim. Onu iyi tanıdığımın nasıl tepki göstereceğini biliyordum. Onun için mecburen eyleme koyduk. Biraz geride tutabilmek için takviyenin üzerine verdik. Eylem esnasında saldırı kolunun komutanı şehit düşünce Leheng yoldaş yine ileriye atılmanın fırsatını bulmuştu. Şehit yoldaşın cihaz ve silahını kaptığı gibi kolun başına geçip eylemi koordine etti. Geri çekilme sırasında yaralı bir arkadaşını kurtarıırken serseri bir kurşun gelip onu buldu. Ve o anda parlak bir yıldız daha kaydı gökten ve o gece, o eylem saatinde bir fidanımız daha kaniyla suladı bu tutsak ülkenin sınırsız toprağını...

Sen Kürdistanın Küçük Generalisin

Gerilla anısı

Y.GULAN

Kapaktaki fotoğrafa takıldı gözlerim. Henüz on ikisinde bir general. Güleç, çocuksu, keskin ve koca bir kahkah... Fotoğrafa bakınca daha çok şey düşünmem mümkün. Yanlızca bunlar geliyor aklıma. İçi içine sığmayan küçük bir savaşçı. Çok uzak zamanlar ve çok uzak mekanlar. Beynimin içinde oyuncakları ile çocuklar geldiler.

Çocukların arasında hafifçe yan bakan fotoğrafına bakıyorum Reşo'nun. Silahına sarılmış, ayakta, nasıl da tanıdık bir dost gibi bakıyor dünyaya. Silahına da aynı coşku ile sarılmış, oyun çağında, okul çağında bir kavga adamı olmuş Reşo...Boynuna geçirdiği ince kayıştan bir dürbün sarkıyor. Rext'ini beline dolamış, belli, savaşı içselleştirmiş, büyümeyi bekleyemez...

Dağın eteğine uzanmış bir köy, etrafında yanık kavak ağaçları ve henüz taze patatezleriyle dolu tarlalar. Köyün meydanında parçalanmış ve hala su akıtan bir çeşme. yıkılmış evler, minaresi yarıya kadar yı-

kılmış cami, bomboş ağıllar, yanık insan cesetleri köyün her yanını kaplamış. Köyü bir duman tabakası var köyün üzerinde. Zehir, duman ve yanık insan etinin verdiği o dayanılmaz koku var havada.

Evler arasında dolaşıp duran patika yollarda şimdi sağa-sola savrulmuş ayaklabılar var.

Parçalanmış elbiseler kaplamış yolları

Ve insan vücudundan kopmuş parçacıklar, kan, koku ve derin bir sessizlik. Köyün yanı-başında mağrur ve kibirle yükselen dağ, o da sessiz; ama heybetli, koyunda umudu taşıyor. Umut kol kola girmiş coşku. Parçalanmış ayaklabılarla kirli birkaç ayak, sırt çantası ve kavgaya. Umut dağlardan aşağı süzülüyor. Keskin gözler ovayı tarıyor. Dumandan kararmış geniş ovada köyün üzerinde odaklaşıyor gözler.

Adı, soyadı: Sıddık ŞERİF
Kod adı: Reşo
Doğum yeri ve tarihi: 1978 Doğu Kürdistan
Mücadeleye katılım tarihi: 1991
Şehadet tarihi ve yeri: 17.05. 1993
Güney kampı

Ağızlar suskun, eller tektikte. Göz göze gelmekten kaçınıyor, gözlerden kaçırıyor herkes kendini. Kimse gözlerde okunan öfke ve acıyı paylaşmak istemiyor. Herkes suskun.

Kim bu vahşeti yapanlar? Kim bu vahşete tanık olanlar ve kim bu vahşete çanak tutanlar? Kim?...Bilinçler bir noktaya takılı kalmış, köye... Patikalarda şimdi insan var. Adına umut yazılanlar, umudu dağlara yazdıranlar var patikalarda. Herkes bir yöne bakıyor. Ama her yer aynı; yıkıntı, duman ve parçalanmış cesetler...

Tarih burada özetlenmiş gibi... Hiçbir canlı yok, hiç bir şey yok.

"Reşo bunu farkediyor. Ve elinde tuttuğu kağıdı kaldırıp yoldaşlarına göstermek istiyor; ama eli kalkmıyor Reşo'nun. El yanık bedenine üzerine uzanıyor ve şehitler kervanına doğru yola çıkıyor Reşo. Sımsıkı tuttuğu kağıt, hala parmaklarının arasında, bir el uzanıp kağıdı alıyor. Bir kağıt değil, bir fotoğraf...Bir dergi kapağından kesilmiş, aşına bir yüz. Özgürlük savaşçılarının elinde bayraklaşmış, tek kurtuluş umutları olan o büyük kurtarıcı Serok Apo'nun fotoğrafı..."

Bilinçlerde bir sevinç; biri yaşıyor!

Birden yıkıntılar arasında ince bir ses yükseliyor, çok uzaklardan geliyormuşçasına ürkek, titrek ve zayıf bir ses. “Mamo...” Bütün bakışlar o yöne dönüyor. Bilinçlerde bir sevinç; biri yaşıyor. Kalpler sıkışıyor, nabız atışları hızlanıyor. Ses yeniden titretiyor ortalığı. “Mamo, Saddam me kuşt!” Adımlar hızla o yöne yöneliyor. İlk yaklaşıma doğru küçük, incecik bir beden koşuyor, onlara doğru, ancak uzun sürecin yorgunluğu olsa gerek; kolay değil bunca vahşetin arasında sağ kalmak.

Ve uzun süre açlık ve susuzluğun zorlukları da eklenince bunlardan olsa gerek, daha fazla adım atamıyor, toprağın üzerine devriliyor. Eller, küçücük bedenin üzerinde. Ateşine bakılıyor. Bedeni yoklanıyor, tozları silkeniyor ve sonra su, sonra çantalar açılıyor ilaç, ekmek ve peynir. Nihayet küçük-kara gözleri açılıyor. Önce şaşkınca etrafına bakıyor ve sonra da aniden bir şey hatırlamışçasına doğruluyor küçük-kara deden.

“Heval, birayê min”, “Kuye birayê te?”, “Dinav xênida, birçina serê xwe dani ü raza”. Gösterilen yöne doğru koşuyor birkaçı. Duvarları yıkık bir ev, ötekinden de küçük, ince bir sızı saplanmış dudaklarına. İnlemesi öyle zayıf ki, yanına yanaşılmadan duyulmuyor. Ve birkaç güçlü elin üzerinde incitmemek telaşıyla dışarı çıkartılıyor. Çantalar yeniden açılıyor, ilaç, ekmek, peynir. Kalın giysilere sarılıyor küçük kardeş. Büyüğü “ez bimeşim” diyor ve yürüyorlar.

Eller tetikte, gözlerde şahin ti-

tizliği. Ellerinin üzerinde küçük bir yürek; sayıları artmış ve onlara yetismeye çalışan küçük bir yürek daha. Sonra tanımak için sorular birbiri ardına, çekingen ve yumuşak bir tavırla... “Kê gundê wi şewitand” Cevaplar kesik ve kısa, “Saddam”, “Kengê?” “Sê roj buhuri”, “Ka dê ü bavê te?”, “Ew li gund man, mirine”, “Gundi hemu mirine?”, “Na na, pîrani-yên wan revîyan...”

Ülkesini tanımaya en hazır aday, elbisesine sevdalı, silahına sevdalı

Küçük bedende sevinç, küçük-kara gözleri canlanmaya başlıyor. Adımları daha bir canlı. Zaman zaman olanları unutup, yerden bir bitki koparmak için patikanın dışına taşıyor, küçük taşlara tekme vuruyor ve türkü mırıldanıyor. Yeni dostlarına hemen ısınması yadırganmıyor, dostları da ona ısınıyor. Sırtta taşınan küçük kardeş de artık kendinde, gülüşüyorlar. Abisinin topladığı bahar bitkilerine bakıp, ince, cılız sesiyle bağıriyor. “Rejo, ka bide min ji”. Reşo dağlarda şahin.

Gururlu, yürekli ve dolu dolu hasret yüklü bir şahin. Ülkesini tanımaya en hazır aday, elbisesine sevdalı, silahına sevdalı. Her şeyin en güzeline talip. Eleştiride amansız. Gönül almada hassas. Herkesin kendi eleştirisinden korkmasına ve çocuk denmesine kızıyor. “Ev kêmasiya mezine, lê ne kêmasiya hevalaye, kêmasiya dijmine” diyor. Çobanlık yapıyor, meylerin yerini öğreniyor, dağlara alışıyor. Yaşlı yoldaşından okuma-yazma da öğrenmiş; ama okumak çok zor. “Ma bi xwendî-nê şoreş nabe” diyor.

Kış devresinde Reşo, kendi

köyüne benzer yıkık bir köyde, onarılmış evlerin içinde yoldaşlarıyla birlikte eğitimde. Ve kış ortasında patlayan bombalar, yaralanan hayvanlar. Reşo ve yoldaşlarına bir şey olmuyor. Birkaç yoldaşının kulakları duymuyor, bomba çok yakına düşmüş, birinin bomba ışığına takılı kalmış gözleri, bir şey göremiyor. Kar beyazı daha da acıtıyor gözlerini. Reşo yoldaşına moral veriyor. “Emê ji hevalra berçavk bistinin. Heval ji bo berçavkê wi sa dike.” Reşo’nun çobanlık hayatı da böylece bitiyor...

Ve Reşo karargahta, yüzlerce yoldaşıyla eğitim devresinde

Sağlık birimine seçiliyor. “edi ji minra bêjin Doxtor Reşo” diyor. Bu isim herkesin hoşuna gidiyor, Reşo artık doktor, ülkenin yaralarını sarmaya aday. Dağların kuytularına saklanmış birkaç çadır. Çadırların daha yukarılarna kazılmış mevziler. Sık ormanlık alanda koşuşup duran, yarının özgürlük savaşçıları. Savaş oyunları oynuyorlar.

Pusudan kurtulamayan ebe, mevziyi en çabuk kapan birinci ve saklanbaç; kim görülürse o vurulmuş, vurulmak savaş dışı kalmaktır.

Sonra bir asker titizliğiyle sıraya giriliyor, yaşlı komutanlarının komutasında düzenli sıralarla içtima alanına giriliyor. Akşam içtması, tekmil ve şiyar.

Ardından kaplara doldurulmuş sıcak yemekler yeniliyor. Saç üzerinde pişmiş ekmekler ve sıcak pirinç pilavı, yanında da helva ve demli akşam çayı. Gerilla tarzı, merkezi tatlandırma sistemi, yani şeker demlikte. Çaydan sonra akşam dersine hazırlık.

Büyümeye ve büyümeye aday yürekler

Tane tane kelimeler dökülüyor dudaklarından. Sade ve sert bir anlatım. Sessizce dinleyiş. Ders arasında sigara molası, tabakalardan tütünler alınıp sarılıyor. Ve anlatılanlar üzerine sohbetler. Yani hazırlık ciddi. Büyümeye ve büyümeye aday yürekler. Sömürgeciliği tanımayla çalışıyor. Yeniden ders ve bu kez havaya kalkan minik parmaklar. “Fermo heval!” komutları, hararetli tartışmalar. İtirazlar, kabuller, açılmış defterlere kaydedilen kısa notlar...

Gecenin ilerleyen saatleri, herkes derin uykuda. Nöbetçi çadırın kapısını açıp, sessizce içeriye kontrol ediyor. İçerde Reşo, kardeşi ve iki minik yürek daha. Birbirlerine sokulmuş yatıyorlar. Ortada Alaaddin, (Güney ve Doğu Kürdistan’da kullanılan bacasız gaz sobası), Bu tehlikeli bir durum.

Her an biri çarpıp sobayı devirebilir. Nöbetçi sobayı söndürüyor. Sonra tekrar nöbet yerine gidiyor. Bir süre sonra çadırın içinde biri uyanıyor. Yattığı yerden sobanın sönük olduğunu görüyor, soğuk kamçı gibi. Battaniye ve yoldaşlarının sıcaklığı yetmiyor. Yeniden yatağına dönüp ısınmaya çalışıyor ve öylece uykuya dalıyor.

Gece zifiri karanlık. Soğuk ve nemli. Ayaz bir rüzgar esiyor, tadı ta iliklerde. Parmak tetikte bir çift göz geceyi süzüyor. Oyalanacak bir şeyler arıyor. Aklına tabakası geliyor; ama sigara olmaz. Türkü söylemek istiyor. mırıldanarak oyalanıyor. Az bir zaman kalmış nöbet bitmiş tespini çıkarıyor cebinden,

parmakları arasında gezdiriyor, gözleri gecenin karanlığında, aşağılara doğru bakıyor. Beyaz çadırlar karanlığın içinden güçlkle seçiliyor. Çadırlar ta vadinin altına kadar iniyor; ama o sadece birkaçını görebiliyor. Aşağıda; birkaç metre ötesinde buran nöbet arkadaşına doğru sesleniyor: “Heval, ezê dakevim xwarê, li hevala binêrim”, “Başa heval”. Ama konuşmaları kesiliyor, karanlık geçe, kızıl alev rengine bürünüyor. Çadırların içlerinde bir yeleğinde koca bir alev yukarı doğru fırlıyor.

Tek kurtuluş umutları olan o büyük kurtarıcı Serok Apo’nun fotoğrafı..

Konuşmalar, bağırışlar, su taşıyan eller. Çadırın içinden güçlkle dışarı fırlayan küçük bedenler. Hayır! İçerde kalan malzemeler kurtarılmalı, bomba, rext, mermi, silah ve sırt çantaları, ayakkabılar tamam her şey kurtarılmış. Derin bir nefes, rahatlama. Gözler alev alev yanan yağlı bezde. Beyaz çadır petrol tankeri kadar gür alevler çıkarıyor ve inanılmaz bir hızla yanıyor.

Reşo birden çadıra doğru koşmaya başlıyor. O ve üç yoldaşı hafif yanıklarla kurtarılmışlardı. Ama Reşo içerde birşeyler unutmuş olmalı. Belki bir bomba yada şarjör düşmüştür. Peşinden koşan telaşlı insanlar aldırmandan koşuyor Reşo. Bağırışları duymuyor. Mutlaka çadıra ulaşmalı. Ve yanana çadırın içine daldı. Gözler acı dolu, bakışlar çaresiz, Canhıraş feryatlar kaplıyor gecenin yüzünü. Yürekler heyecandan donmuş. Reşoooooooooo!.

Reşoooooooooo!. Diye yankılanıyor dağlarda çığlıklar.

Ve ateşin arasından küçücük bedeniyle Reşo görünüyor. Elleri havada, bir elinde sallanan bir kağıt. Reşo sevinçli, kahkahayla gülüyor. Belarına doğru koşuyor. Ama ince bacakları, taşıyamıyor yanan bedenini. Reşo yoldaşlarının yanında bir alev topu gibi boylu-boyunca yere seriliyor.

Sonra telaşlı eller ile üzerine atılan toprak, dikkatlice sıyrılıp çıkarılan elbiseler ve Reşo’nun yanmış bedeni. Saçları, yüzü yanmış, ama dudaklarında zafer edası bir tebessüm. “Reşo te çima waha kir?” Bütün gözler yaşlı ve aynı soru soruluyor.

Reşo bunu farkediyor. Ve elinde tuttuğu kağıdı kaldırıp yoldaşlarına göstermek istiyor; ama eli kalkmıyor Reşo’nun. El yanık bedenin üzerine uzanıyor ve şehitler kervanına doğru yola çıkıyor Reşo. Sımsıkı tuttuğu kağıt, hala parmaklarının arasında. bir el uzanıp kağıdı alıyor. Bir kağıt değil, bir fotoğraf...Bir dergi kapağından kesilmiş, aşına bir yüz. Özgürlük savaşçıların elinde bayraklaşmış, tek kurtuluş umutları olan o büyük kurtarıcı Serok Apo’nun fotoğrafı..

Ciwan

Lehengên Jîyana Azadin

Çiya
KANİREŞ

Di kurdistanêde şerek dibin pêşengiya Partiya Karkerên Kurdistanêde tê birêvebirin. Di cihanê de gellek netew, welat jibo azadiya xwe têkoşane û di encama tekoşîna xwede azadiya xwe bi des xistine.

Îro di Rojhilata Navînde li Kurdistanê şerê birêve diçe bêgûman di serdema mede tekoşîneke bê hem-paye. Tekoşîneke bi wateye. Jiber gelek dabûriya wî diçe deh hezar sal di vê xakêde, iro ji aliyê rejîma faşist a tirkve tine tê hesibandin, tê înkâr kirin.

Di kesayeta nasname û çanda gelê Kurd de dîroka mirovahiyê li Mezopotamya tê înkâr kirin. Li hember vê înkârê şerê azadiya Kurdistan weke rêber Apo dibêje “şerê xwî derketna rûmet û şerefa mirovahiyê”

Ev şer di heman demêde şerê azadiya gelekî mezlûme.

Tekoşîna xwîdan der-

ketina li îradeya xweye. Berxwedana jibo jiyana azade. Afirandina demokrasîyê tenê bivê tekoşîne tîkûz dibe. Di vî welatêde jiyana bi rûmet tenê bivê tekoşîne dibe.

Ev dever, warê Kurdane

Kurd dixwazin liser xaka xwe bi nîrxên xwere bi awayeki azad bijîn. Kurd dixwazin bi zîmnê xwe bi axivin. Kurd dixwazin bi cand û diroka xweve, bi hûnera xweve bijîn. Ev yek hîmên bîngêhên

ku mirov dikin mirovin. Kesekî van mafan bi karnayne nikare bêje “ez mirovim” Di welatê mede îro bîyî tekoşîna ev maf nayên bi dest xistin. Jiber vîjî eger mirov tekoşîna neke nikare bêje ez mirovim.

Jibo me kurdan, ji tekoşîne pêştir çî rê û rêbazên jiyaneke bi rûmet nemane. Bê guman dinav gelê kurd de jî weke ciwan barê herî giran dikeve ser milê me. Ciwan dema kû di welatekîda li pêşeroja gelê xwe xwîdan dernekevin wê

demê kes nikare wî gelf ber bi azadiyêve bibe. Çi çîn anji nifşên civakê nikarin berpirsariya netewekê weke ciwanan hilgire ser milê xwe. Jiber vê yekê tê gotin kû “ciwan pêşeroja mene” Di rewşa îro ya welatê mede pêwiste êdi ciwan ji koledarî û bê rûmetiyêre bêjin bese! Di vê çarçovêde pêwiste em ciwan rabin ser lingan. Ne tenê xwe, her wiha hemû derdorê xwe, dost û hevalên xwe di rêça azadiyêde, bi ramanên Reber Apo rêxistin bikin.

Disa pêwiste ciwanên kurd çiyayên Kurdistanê bikin qible jibo xwe. Berê me hemûyan lazime li çiyân be.

Wana bi jiyan û tekoşîna xwe mîraseke gellek hêja jibo me afirandine

Heta roja îro gellek lehengên vî geli, gellek ciwanên dilsoz canê xwe jibo rêça azadiya

welatê me kirine qurban. Îro eger weke netew navê me liser cîhanê hebe di saya van giyanên giranbihadeye. Ev keç û lawên hêja jibo me pêşengin. Jiber em xwidan pêşengên wiha hêjane bêgûman em gellek bi şansin. Wana bi jiyan û tekoşîna xwe mîraseke gellek hêja jibo me afirandine. Lê hema eger em li vî mirasi, li nîrxên wan xwedi dernekevin û di rêça wande azadiya gel û welatê xwe bi dest nexin wê di pêşerojêde dirok la'netê li me bîne.

Ciwanên kurd pêwiste di van rojên germde xwe vehejin û xwe komî serhev bikin

Weke nifşên niha cawa rewşa kû em têdene sedemê wê bav û kalên mene, di pêşerojêdeji eger em mîsyona xwe bicîh neynin wê nifşên li peyme nifiran li me bikin. Wê dirokji me efû neke û le'netê li me bîne.

Di tekoşîna hemû netewande barê herî giran liser milên ciwanaye.

Di welatê mede ji azadî bi ked û xwina ciwanan wê bê afirandin. Pêşeroj ya ciwanane. Wê demê pêwiste ciwan li pêşeroja xwe xwedî derkevin. Jibo zaro û neviyên gelê me welatek azad bi afirînin. Ev yekjî bi tekoşin, bi cîh anina

berpirsartiyên wê pêk were.

Îro hêzên dagirker û hefkarên wan bi hemû hêza xwe dixazin ciwanên me di her alîde têk bibin. Ji welat û tekoşîna azadayê dûr bixin. Jibo vê armancê pêk bînin gellek rêbazên qirêj bikar tînin. Bi taybet li welatên Ewropa bi hezaran ciwanên kurd dibin politikayên qirejde mane. Ji welat, ji tekoşîne hatine dûrxistin. Ev yek jibo gelê me, jibo pêşeroja me trajediyekê û tehlûkeyekê mezine. Ciwanên kurd pêwiste di van rojên germde xwe vehejin û xwe komî serhev bikin.

Her ciwanek pêwiste di serîde çalekiya herî bi hêz li hemberî xwe û van politikayên qirêj pêk bîne. Di peydeji bi rîhê Gabar, bi coşa Oramar li tekoşîna xwe xwedî derkeve. Roj ne roja xewa mirinêye.. Roj roja xwedi derketina rûmeta netewa kurde! Dûrketin ji welat, ji netewayetiya xwe, ji nîrxên tekoşîna azadiyê bê rûmetbûyîne.

Ewê kû ciwanbe çi caran bê rûmetyê qebûl nake!

Dimeşîya Dem

*Di şevêk tarî û aram de
Bêhna xwe berda û bû şev
Di nav tarîtiyê xwe
Wekî rojê
Çawa ronahî dikir gerdûnê roj
Şev jî bêhna xwe yê evînê
Berda bû nav xewla nîftîkê
Dimeşîya dem*

*Didomand tarîtiya xwe şev ê
Bi bêrîkirinê
Bi hezkirinê*

*Bêriya bêhna şevê
Hezkirine bêhna şevê*

*Dimeşîya dem
Dimeşîya dem di rojêk sayî û aram de
Bêhna xwe berdabû roj
Di nav sayîtiya xwe*

*Wekî şevê
Çawa tarî dikir gerdûnê şevê
Roj jî bêhna xwe yî azadiyê
Berda bû nav xewla nîftîkê
Dimeşîya dem*

*Didomand sayîtiya xwe roj
Bi azadiyê
Bi rizgariyê*

*Azadiya bêhna rojê
Rizgariya bêhna rojê
Dimeşîya dem
Dimeşîya dem bi şev û bi roj
Dijî hevîn şev û roj
Ne Şev bê roj
Ne jî roj bê şev dibe
Dimeşîya dem
Di xewla nîftîkê de*

Amargî Rizgar Naîrî

* Ev hebest tevî 15 emîn Çalakiya Helbest
û Pexşanan a Hüseyin Çelebî bu

NA!

*Na na heval,
ez ne
helbestvanim
ku li ser
baskên ewran
li ser
eşq u evîna
zîlan u vîyan' an
helbestan binivînim.*

*Na na heval,
ez ne wênevanim
ku weneyen
oxir u şîyar' an
li ser
şaneşîna asimanên
Mezopotamya
bineqşînim.*

*Na na heval,
ez ne stranbêim
ku mîna
xerepêtê xaço
bê westan
ji xem û eşanra
bibim bilbil.*

*Na na heval,
ez ne nivîskarim
ku liser
agirê evina pakrewanan
romana berxwedane
binivînim.*

*Na na heval,
ez ne hekîm,
nejî loqmanim
ku derman bikim
kenê çavên zarokên
Helepçe.*

*Na na heval,
ez ne pelek*

*ewrên
avisim
bi rondi-
kê xwe
vemirînim
agirê sîne-
ma Amud' ê.*

*Na na
heval,
ez siwarê
bayê aza-
diyê me
bi tîrêjên rojê re
bin pê dikim sînoran
li çar hêan
dibim mîvanê
xembêza dayîkên
Heval' a.*

*Na na heval,
ez navê rastiya
gele arî
evînperestê axa pîroz
dildarê eşqa roja
Kurd' a me...*

*Î. Gengeç
Dilok*

** Ev hebest tevî 15 emîn
Çalakiya Helbest û
Pexşanan a Hüseyin
Çelebî bûye*

Bunları Biliyor musunuz?

1. Suudi Arabistan'da bir kadın kocasına kahve yapmazsa bu boşanma nedenidir.
2. Bir köpekbalığı 100 milyon damla deniz suyu içindeki bir damla kanı hissedebilir.
3. Bir fare bir deveye oranla daha uzun süre susuzluğa dayanabilir.
4. i harfinin üzerindeki noktaya İngilizler "Dedikodu" derler.
5. Bir bardak taze şampanyanın içine bir kuru üzüm atarsanız üzüm asansör gibi bardağın altından üstüne üstünden altına sürekli dolaşır.
6. Eğer ağızımıza attığımız bir şeye tükürüğümüz değmezse onun tadını anlayamayız.
7. Zürafa kulağını 53 santim uzunluğundaki dili ile temizler.
8. Her insanın dilinin izi de parmak izi gibi farklıdır.
9. Einstein 9 yaşına kadar düzgün konuşamamıştır. Ailesi onun özürlü olduğunu düşünmüştür.
10. Kağıt para sanıldığı gibi kağıttan değil pamuktan yapılır.
11. Birçok ruj çeşidi balık pulu içerir.
12. Donald Duck çizgi filmleri Finlandiya'da yasaklanmıştır. Nedeni kahramanların don giymemesidir.

COLA SEVENLERE DUYURULUR ?

Coca-cola ve pepsi'nin ortalama pH değeri 3.4. Bu asitte dişleri ve kemikleri eritmek için yeterlidir.

Pepsi veya coca-cola'yi içmeden önce bir düşünün. Dünyada hiç kimsenin tavsiye edemeyeceği karbondioksit içiyorsunuz. İki yıl önce, Delhi üniversitesinde "kim daha fazla coca-cola içecek" diye bir yarışma yapıldı.

Sekiz sise coca-cola içen kazandı ve herkesin gözü önünde öldü. Çünkü çok fazla karbondioksit almıştı ve kanında yeterli oksijen yoktu. Birisi kırılmış dişini bir sise pepsinin içine koydu ve diş 10 günde eridi!!! Dişler ve kemikler ölümden sonra en fazla dayanabilen organlarımızdır. Bir sise kola içerek midenize ve bağırsaklarınıza ne yaptığınızı bir düşünün....

COCA COLA VE PEPSİ SEVERLERE - HER SEYİ BILDIGINIZI MI DÜŞÜNÜYORSUNUZ? AMA DAHASI VAR...

"TUVALETİ TEMİZLEMEK İÇİN"

Bir kutu kolayı klozetin içine dökünüz. Bir saat kadar bekleyiniz ve sifonu çekiniz. Koladaki sitrik asit hela taşındaki lekeleri yok edecektir.

"KROM TAMPONLARDAKİ PAS LEKELERİNİ YOK ETMEK İÇİN"

Tamponu coca-colaya batırılmış marlboro folyo-suyla iyice ovunuz.

"AKÜ KUTUP BASLARINDAKİ ÇAPAGI TEMİZLEMEK İÇİN"

Bir kutu kolayı kutup başlarına dökün ve çapak yok olsun.

"PASLANMIS BİR CIVATAYI SÖKMEK İÇİN"

Coca-colaya batırılmış bir bezi bir kaç dakika paslı civataya uygulayınız.

"HARIKA BİR JAMBON İÇİN"

Bir kutu kolayı tepsinin içine boşaltın. Jambonu alüminyum folyoya sarıp, fırına sürünüz. Jambon tam olarak pişmeden otuz dakika kadar önce folyoyu çıkarınız ki harika bir sos için jambonun yağı ile kola karışsın.

"ELBİSENİZDEKİ YAG LEKESİNİ ÇIKARMAK İÇİN"

Bir kutu kolayı lekeli giyeceklerin üzerine boşaltın, Deterjanı ekleyin ve her zaman yıkadığınız gibi yıkayın. Coca-cola yağ lekelerinin yok olmasına yardım edecektir.

COLA ARABALARIN ÖN CAMINDAKİ LEKELERİ DE YOK EDER. AYRICA BİZ BU MADDEYİ İÇERİZ !!!

(: Mizah :)

Masum Şeytan

Bir gün şeytan büyük bahçeli koca bir malikaneye girmiş. Merdivenleri çıkmış. Bir kuzu görmüş. Kuzunun boynunda bir ip varmış. Şeytan ipi çıkarmadan sadece biraz gevşetmiş. Kuzu malikenenin önünde bulunan aynayı görmüş. Şaşırınca bir hamle yapıp aynayı kırmış. Çıkan gürültüye evin hizmetçisi gelmiş. Sen naaptın? ben şimdi burayı nasıl temizliycem. Evin beyi bunu duyunca kesin beni kovar demiş ve kuzuya bir tekme atmış. Kuzu merdivenlerden düşünce ip yetmemiş ve kuzunun boynunu kesip onu öldürmüştü. Bu sırada evin uşağı gelmiş. Neler olduğunu sormuş. Kadın anlatınca bunu nasıl yaparsın. Bey şimdi ikimizi de kovacak. O kuzu onun için çok değerliydi demiş. Ye hafifçe kadını itmiş. Kadının dengesini kaybetmiş ve merdivenlerden düşüp boynunu kırmış. Sesi duyunca evin hanımı gelmiş. Olanları öğrenince sinirlenmiş. Tam uşağı dövmek için uşağa yaklaşıırken uşak lütfen beni bağışlayın ve beni kovmayın diyerek diz çökmüş. Uşağın üstüne hızla gelen kadın ise ona çarpıp merdivenlerden yuvarlanmış ve ölmüş. Evin beyi gelip de olanları dinleyince belinden silah çekip uşağı vurmuş. Sonra kendi kendine eyvah ben ne yaptım? bir kuzu, aynanın kırılması ve sevmediğim karım için elimi kana bulamaya, katil olmaya değermiydi? demiş ve silahı çekip bir kurşunda kendine sıkışmış. Bütün bu olanları bir kenardan izleyen şeytansa sırtarak "Ben hiç bişey yapmadım ki. Sadece acıyarak kuzunun boynundaki ipi gevşettim, o kadar..." demiş...

Haydar 'ın ikna mektubu

Menekşe moru gözlüm, al yanaklım, seni bir daha dövmeyeceğim. Lütfen artık eve dön. Bak Yaşar haliya kustu, kusmuk seni bekliyor. Ayaklarım bugün de hep seni aradı, yıkanmak için. Seni çok arıyorum, bir haftadır akşam rakılarının tadı tuzu yok... Ev sensiz çok ıssız. Gerçi nasıl, nerede yattığımı, kime nasıl çıktığımı falan hiç hatırlamıyorum ama onun sen olmadığını bir büyük rakının sonunda dahi hissedebiliyorum. Kezban, ben sana aşığım. Eve döndüğün gün, bunu arkadaşlarla kutlayacağım. Sen, kanlar içerisinde evden kaçarken nasıl duyduğumlandığımı bilemezsin. Elimdeki şişeyi, hırsımdan ananın fotoğrafına fırlattım. (Artık duvarları gelince silersin.) Kezban bir de gelirken 2 paket kısa Malte-

pe getirebilir misin? Dün Zeynep okula gitmeyip dolma sardı, ben de okeye dön-erken dikkatleri dağıtmak için habire dolma yiyip, "yiyin yiyin nefis olmuş" dedim. Nasıl zeka ama.. Zeynep'in

tezkeresinde okul ve sınıf kısmını boş bıraktım. Onu da mı ben dolduracağım? Bu sabah seni kaçırışım aklıma geldi, efkarlanıp bir cigara yaktım. On dört yaşlarında taş gibi kızdın. Nasıl; Mehmet, Abidin, Ramazan, Yusuf gelip seni döve döve taksiye atmıştık? Peki, seni piknik tüpü ile dövuşümü hatırlıyor musun? Yeni evliydik, bir boğaz gezisi dönüşüydü. Mehmetgiller kapıda bekliyorlardı, sen daha roka bile hazırlamamıştın ve Ramazan içeriden "ROKA!" diye bağırmıştı. Mutfağın kapısını içeriden nasıl kilitle-dığımı, ocağın oradan tüpü nasıl kaptığını falan hiç hatırlamıyorum. O gece Ramazan 'lar gidince sen Yaşar 'ı doğurdun. Huysuz mu huysuz, koca burunlu Yaşarımı... Bu arada son maaşınla Yaşar 'a don falan aldım... Artık yuvana dön, aşabımı hozma

www.komikresim.com

Üzülürdük

Amerikan, Japon ve Türk ortak yapımı ve dünyanın en büyük gökdeleni,bitime az bir zaman kala büyük bir gürültü ile yerlebir olmuş. Amerikalılar inşaat için kullandıkları tonlarca demir için çok üzülüp, ağlarken, Japonlar kullandıkları tonlarca çelik için Harakiri yapmışlar, bizim Karadenizli uşaklar da "İYİ Kİ ÇİMENTO KOY-MAMIŞIZ. YOKSA BİZDE BUNLAR GİBİ ÜZÜLÜRDÜK" demişler.

Tembel

Büyük bir fabrikanın müdürü süpriz bir ziyaret yaparak personeli kontrol etmeye karar verir. Fabrika içinde dolaşırken tembel tembel oturan genç bir eleman görür ve çok sinirlenir. -"Haftalık ücretin ne kadar?" diye sorar. -"300 dolar" Müdür cüzdanını çıkarır ve gence 300 doları uzatır : -"İşte haftalığın, şimdi git ve bir daha da gelme". Yöneticisine dönerek: -"Bu tembel adam ne kadar zamandır burada çalışıyordu?" diye sorar. -"O burda çalışmıyor ki" der yönetici, "Yalnızca pizza siparişimizi getirmişti.."

SINAV

Müjde

bir arkadaşın annesinin gözetmen olarak bulunduğu ilkokulu dışardan bitirme sınavlarından birinde gerçekleşiyor. Dışardan bitirme sınavı ya, yağlı ballı adamlar da var sınavda. Gözetmenler sınav sırasında sıraların arasında dolaşıyorlar. Tam o sırada gözetmen bakıyor, adamın biri soruların hiçbirine cevap verememiş; acıyor dama. "Maddenin üç halini yazınız" sorusunu parmağıyla işaret ediyor ve adamın kulağına eğilip cevabı fısıldıyor: "Katı, Sıvı, Gaz." Sınav kurulunu dumura uğratan an cevap kâğıtları okunurken gerçekleşiyor. Sorunun cevabı, kâğıtların birinde aynen şöyle yer alıyor:

- Katır, Sığır, Kaz

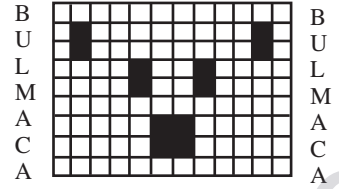
İki Yahudi arkadaş, piyasayı araştırmışlar ve o sene haki renkteki kumaşın moda olacağını öğrenmişlerdi. Bütün varlıklarını paraya çevirdiler. Piyasadaki bütün haki kumaşları satın aldılar. Depoları bu renkteki kumaşlarla doldu ancak kimsenin bu kumaşlara talip olmadığı görüldü. İki kafadar artık iflasın eşğine gelmişlerdi. Moiz ve Aron dertli dertli oturuyorlardı. Artık bıçağın kemiğe dayandığı bir gün kapı çalındı ve içeriye bir albay girdi: "Siz de dedi haki renkte kumaş var mı?" Kulaklarına inanamadılar. Hemen atıldılar: "Evet albayım var, göstereyim" dediler. Albay, dikkatle kumaşları inceledi. "Çok beğendim", dedi. "Bu sene askerlere 200.000, subaylara 50.000 adet haki renkte elbise yaptıracağız. Ancak tabii ki benim tek başıma

beğenmem yetmez. Generalimin de oluru lazım. Bana bir parça numune verin. Yarın öğlen 12'ye kadar telgraf çekersem iptal ederim. Eğer telgraf gelmezse kumaşları kesip imalata başlayabilirsiniz." O gece bitmek bilmedi. Kimi zaman ümitlendiler, kimi zaman "ya iptal olursa" diye düşündüler. Ertesi gün saat 11, 11.30, 11.45, gözleri yolda, korku ile postacıyı beklediler. Gelmesin diye dua ederek. 12'ye 5 kala postacı sokağın köşesinden gözüktü. "Belki bize gelmiyordur" diye ümitlendiler. Ancak postacı gelip kapılarını çaldı. Moiz, büyük bir kederle koltuğa çöktü. Aron da çaresiz kapıyı açtı. Postacının elinde bir telgraf vardı. Aron titreyen elleri ile telgrafı açtı, okudu ve sevinçle seslendi: "Müjde Moiz, baban ölmüş!..

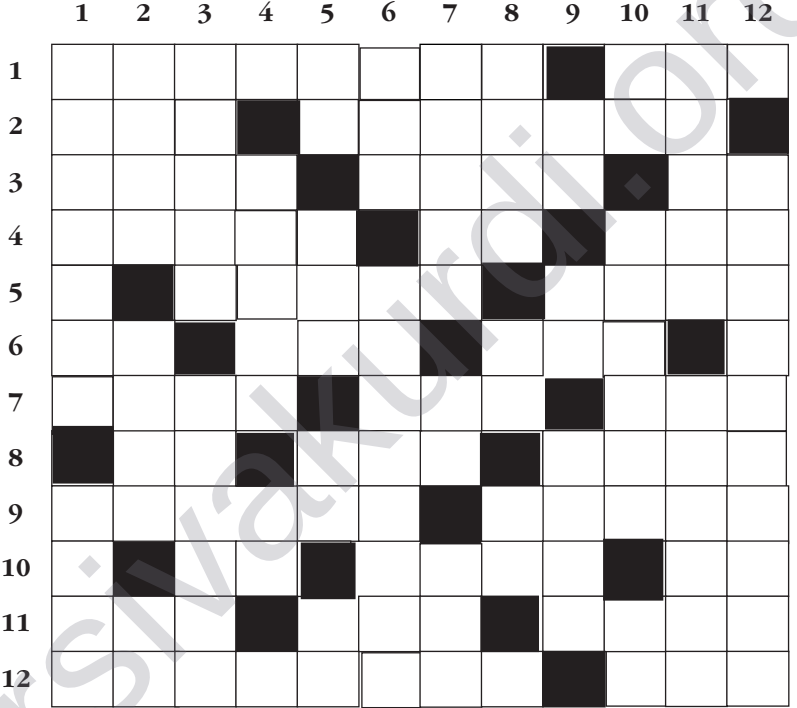
Bulmaca

BULMACA

Soldan Sağa

- 1- Yavşan otu - "... Başar (aktris)
- 2- Kekliğin boynundaki siyah halka - Geniş yapraklı kötü kokulu bir bitki, kan-kurutan, adam kökü
- 3- Gökyüzü - Dağ keçisi - Lantan
- 4- Bir tarafa yatırma, eğlenme - "... ekmegi" (sahur yemeği) - özgü, mahsus
- 5- Başkalarına karşı saygılı davranan - Terazi gözlerinden biri
- 6- Notada durak - ".../ koz anlamak" (söyleneni çok yanlış anlamak) - Anma
- 7- Karadeniz teknesi - Cet - Dolaylı anlatım
- 8- Eski Mısır'da üretici güç - Kabadayı- İstenilen, beğenilen nitelikleri taşıyan
- 9- Hırsız, haydut - Mantık
- 10- Astatin - Kanun - Ordu (kısaltma)
- 11- Yassı demir ürünü - Taşkı su - Bal koymaya yarayan küçük tekne
- 12- Kendi adına hareket ederek - Kimse, kişi

Yukarıdan Aşağıya

- 1- Bir kimsenin ölümünden sonra yapılmasını istediği şey - Bir çeşit pamuklu kumaş, patiska
- 2- Acı, üzüntü - Ötücü bir kuş - İskambilde birli
- 3- Petrol bölgemiz - Geyikgillerden, boynuzları çatallı bir av hayvanı
- 4- İlgi - Satrançta bir taş
- 5- Sodyum - Üzme, sıkıntı verme, üzgü - İlaç, merhem - Selenyum
- 6- Fikir, düşünce - Bağıntılılık, görelilik
- 7- Olgunlaşmamış ham kavun - Tellür - Ağaçlıklı yol
- 8- Buyuran - Bir onaylama sözü - Billiç
- 9- İlkel bir silah - Kiloamper (kısaltma) - Ulaştırma
- 10- Argoda esrar - Armağan - Yeterli miktarda olmayan
- 11- Buğdaygillerden en çok hayvan yemi olarak yetiştirilen otsu bitki - Bir süs bitkisi
- 12- "Duygu..." (yazar) - Askerlere verilen genel ad